

Giới thiệu Thí Nghiệm Tình Yêu

Truyện Thí Nghiệm Tình Yêu xoay quanh nhân vật nữ chính La Phù , cô là trợ lý của một trường Đại học, còn anh là tiến sĩ trong trường.

Anh là Hạ Vũ Tuyên tuy giỏi giang nhưng rất lạnh lùng và kỳ lạ, và từ khi anh nhìn thấy cô thì muốn cô là của mình và câu chuyện bắt đầu từ đây.

Anh sẽ làm một thí nghiệm với cô, một thí nghiệm có một không hai. Đó chính là mang cô ra để Thí Nghiệm Tình Yêu...

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tháng năm, đại học D, học viện Lý Công

Trợ lý viện trưởng là một cô gái dáng thon thả, áo somi trắng, váy dài màu lam, tóc đen ngang vai, giống một cô gái thuần khiết. Mặc dù không phải làm cho người ta cảm thấy mỹ nữ kinh diễm, nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác thoải mái.

Cộc! Cộc!

Cô vươn tay nhỏ gầy, gõ vài tiếng lên cửa..

“Mời vào.” Thanh âm của viện trưởng Thái Nho Minh truyền đến.

Cô vào văn phòng, đi đến trước bàn, không nhanh không chậm nói: “Viện trưởng, phòng ở đã sửa chữa không khác gì theo yêu cầu, đây là ảnh hôm nay tôi chụp, có cần truyền cho tiến sĩ Hạ hay không?”

“Vất vả cho con, La Phù.” Thái Nho Minh tiếp nhận đĩa, rất nhanh đưa vào máy tính, nhìn hình ảnh này gật đầu khen ngợi. “Con làm được tốt lắm, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tiến sĩ Hạ, cái này hẳn là không còn có vấn đề gì nữa.”

Hai mươi tám tuổi, La Phù là trợ thủ đắc lực, ngay năm thứ nhất đại học cô đã làm việc tại đây, sau tốt nghiệp lại theo lệnh triệu tập trở thành trợ lý ông ta, trong công việc, làm rất tốt, ông ta rất khẳng định năng lực của cô.

Vì tìm được cho tiến sĩ Hạ Vũ Tuyên nơi ở lý tưởng, La Phù đã tìm nhiều tháng mới tìm được nơi này theo kiến trúc Nhật, nơi này có đình viện có hồ nước, hơn nữa trước sau mười km đều không có hàng xóm, bởi vì Hạ tiến sĩ là cái người phi thường thích yên tĩnh.

Hoặc là cho rằng, hẳn là người bỏ đàn, quái gở lạnh lùng người quái dị, điểm này cũng như học thuật hẳn thành tựu giống nhau, nổi danh.

“Đúng rồi.” ảnh chụp đưa vào xong, Thái Nho Minh đem đĩa trả lại cho La Phù, thuận tiện hỏi: “Người giúp việc cũng tìm được rồi sao?”

“Tìm được rồi, tốt lắm, đây là lý lịch hai gã người giúp việc.”

Thái Nho Minh tiếp cho qua, không nhìn kỹ, La Phù làm việc hẳn thực yên tâm, chuyện tới nay hết thấy rốt cục vẫn hoàn thành tốt đẹp.

Ước chừng một năm trước, tiến sĩ Hạ Vũ Tuyên đem những cống hiến về sở học tin tức truyền ra ngoài, nhất thời ở giới khoa học như bỏ lại một viên bom nguyên tử, những Đại học nhất đều chùng tranh thủ, ngoại trừ bọn họ Hoa Liên đại học D tích cực, còn có Đài Bắc, Tân Trúc, Đài Nam, và những trường khác.

Trong lúc nhất thời, không chỉ có nhóm hiệu trưởng tranh đấu gay gắt, viện trưởng, chủ nhiệm, nhóm giáo viên cũng đều tham dự đấu sức, hy vọng lấy được đến khối trân bảo này.

Phải biết rằng Hạ Vũ Tuyên năm nay mới hai mươi sáu tuổi, lại có được bảy cái bằng học vị tiến sĩ, còn lấy được rất nhiều giải thưởng quốc tế, không biết bao nhiêu đại học nổi danh đều thường cao muốn tìm anh ta hợp tác, mọi người như thế nào có thể bỏ qua cơ hội tốt này?

Cuối cùng kết quả công bố, Hạ tiến sĩ lựa chọn đại học D ở Hoa Liên, ngay cả bản thân Thái Nho Minh cũng không dám tin tưởng, có lẽ là Hạ tiến sĩ từng ở qua Hoa Liên, mặc dù cách đây nhiều năm, nhưng người không thân thì thổ thân, chuyện này so với địa thế nơi khác vẫn có cảm tình đi!

Với Đại học D đây là vinh dự, từ hiệu trưởng cho tới giáo viên đều vui, bởi vậy, đối với yêu cầu gì gì của Hạ tiến sĩ, bọn họ đều toàn lực đáp ứng, phớt lờ. Rốt cuộc, từ nửa năm trước đã bắt đầu chuẩn bị. Thái Nho Minh thân là viện trưởng, tự nhiên trở thành là người trọng yếu chấp hành.

Chẳng qua, càng có địa vị ở trên cao, càng sẽ có khó có thể lý giải tiêu chuẩn, chỉ là tìm phòng ở khiến cho anh ta mà không phải một cái, hai cái là được, may mắn có La Phù, người này trợ lý cẩn thận có khả năng, rất nhiều vấn đề nan giải đều giải quyết dễ dàng.

Ông ta buông tư liệu nhóm người hầu, nói: “Ngày kia hành lý Hạ tiến sĩ sẽ đến, em liền giám sát bọn họ sửa sang lại cho tốt, thuận tiện chọn mua một ít cây đặt ở trong nhà, chi tiết nhỏ cũng không thể quên.”

“Dạ vâng.” La Phù cẩn thận viết tốt bút ký, chữ viết tinh tế xinh đẹp, giống như người cô, khiến cho người ta có cảm giác ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.

Trên thực tế, cô còn có ba cái hồ sơ đều là tư liệu về Hạ tiến sĩ, nửa năm qua công việc chủ yếu của cô đều đặt chuyện này là quan trọng.

Mọi việc đã định, chỉ có thể trông đợi tương lai, Thái Nho Minh đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, nhìn vườn trường rộng lớn, không khỏi phát ra cảm thán. “Ài! Giống như là giấc mơ, Hạ tiến sĩ thật sự đã tới!”

La Phù thực hiểu được tâm tình của viện trưởng, từ Hạ Vũ Tuyên tuyển chọn đại học D, cũng chỉ là người quan trọng trong khoa học kỹ thuật nghiên cứu, cơ hồ toàn giáo trường đều vui mừng như điên, nhất là hiệu trưởng cùng Thái viện trưởng, hai người và hơn trăm đàn ông khác cả ngày chỉ thảo luận chính là chuyện này.

Nên như thế nào nghênh đón Hạ Vũ Tuyên? Làm như thế nào khiến cho anh ta xem như ở nhà? Tốt nhất là làm cho anh ta cả đời đều ở lại đại học D, đối trường học này ngày càng phát triển thành nổi tiếng, địa vị học thuật, đều sẽ tăng lên, đại học D thành lập mới hơn mười năm, bọn họ rất cần thiết “Trần giáo chi bảo”.

Thấy viện trưởng trầm tư suy nghĩ, La Phù ra ngoài: “Nếu không còn chuyện gì khác, con đi chuẩn bị trước.”

Thái Nho Minh căn bản không có nghe thấy thanh âm cô rời đi, ở trong đầu ông ta đang miêu tả cảnh tiền đồ đẹp, tiến độ thực nghiệm phải như thế nào quy hoạch, nghiên cứu và thảo luận hội nghị phải như thế nào tiến hành, là trọng yếu hơn, như thế nào đánh đổ các trường học khác, trận này đấu càng đấu, không như thi đua mặc dù trường này chưa bao giờ hạ điểm.

Được đến, sau lại sợ mất đi, tâm tình của ông giống như lúc trước theo đuổi lão bà còn khẩn trương hơn. Vì lưu lại Hạ Vũ Tuyên vị đại nhân này, thủ đoạn gì đều sử dụng ra hết, nếu không ông sẽ hối hận đến chết!

La Phù về văn phòng, vài vị đồng sự liền đứng lên, hưng trí bừng bừng hỏi: “Như thế nào? Hạ tiến sĩ nhìn thấy phòng ở đã đồng ý?”

“Đại khái đã không thành vấn đề.” La Phù gật đầu trả lời.

Mọi người đối Hạ Vũ Tuyên lại tò mò lại chờ mong, chi tiết gì đều phải biết hết, hệ trợ giáo hóa học Bành Trí Bình hơn nửa hưng phấn, xoa xoa hai tay chờ đợi hỏi: “Một tháng sau anh ta sẽ đến trường học chúng ta, đến lúc đó nên làm gì hoan nghênh anh ta?”

“Em nghĩ hẳn là không cần, anh ta không thích nơi náo nhiệt.” La Phù tận lực uyển chuyển nói, mi mắt cô thần nhiên trong sáng, hơn nửa tiếng nói nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào đều giống như con gió nhẹ.

Tuy rằng cô đã nói rất nhiều lần, Hạ Vũ Tuyên cho dù là một chút cũng không nguyện ý tiếp xúc mọi người, bắt đắc dĩ mọi người luôn có nghe nhưng không có nhớ điều này.

“Kính nhờ! Anh ta khả năng chính là không thiện chí giao tiếp, không có nhiều tự kỷ như vậy!” Hệ trợ giáo Vật lý Vương Tinh Doanh giải thích, hai tròng mắt sáng trong suốt cô ấy lấp lánh nói: “Anh ta lần này trở về nước lại, chúng ta đương nhiên vẫn hoan nghênh long trọng, nếu không có tỏ ra như thế làm sao chúng tôi được địa vị cao thượng của anh ấy, còn có sự nhiệt tình như lửa nhóm ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đợi cho tới ngày đó, chúng ta tốt nhất tạo thành đoàn tiếp khách có thanh thế lớn, tốt nhất đi sân bay chật như nêm cối!”

“Đến lúc đó sẽ có truyền thông phỏng vấn? Chúng ta cần phải ăn mặc chỉnh tề, đừng làm cho trường học mất mặt.”

Mọi người anh một lời, tôi một chữ, bắt đầu miêu tả cảnh quang đèn đuốc sáng lạn. La Phù nhìn thấy được, bọn họ đều hòa vào ảo tưởng như Thái viện trưởng, hoàn toàn không nghe phía khách quan đề nghị, cô đành phải nhún nhún vai, ngồi trở lại vị trí mình.

Xử lý xong vài công việc sau đó, La Phù mở ra tập hồ sơ rất nặng, xem lại tài liệu về Hạ Vũ Tuyên, kỳ thật cô đều ghi tạc đáy lòng, lại nhìn một lần chính là thói quen. Nửa năm qua, cô quả thực là vì anh ta mà sống, tất cả công tác đều không có, chuyện nghênh đón anh ta đến đây mới là trọng yếu.

Hạ Vũ Tuyên, hai mươi sáu tuổi, thân cao 1.80 cm, thể trọng 65kg,

Tiếng Anh xuất sắc, cũng chính là ngôn ngữ chính của Hạ Vũ Tuyên.

Cha mẹ vì học giả nổi danh, hai mươi năm trước ly hôn. Hạ Vũ Tuyên mười hai tuổi sống ở Hoa Liên, cùng ông ngoại, và bà ngoại, rồi sau đó xuất ngoại học ở trường mười bốn năm, tố chất có thiên tài học giả, đến nay đã lấy được bảy cái bằng học vị tiến sĩ, tốc độ cực nhanh, đánh bại các giáo viên khác.

Trời sanh tính quái gở, không thích nhân thân, độc thân chưa kết hôn, chuyên chú nghiên cứu lẫn học vấn, đoạt giải vô số, vì mấy năm gần đây luôn chờ mong giải khoa học gia.....

Ảnh chụp trung bình là người sắc mặt tái nhợt, người đàn ông này có đôi mắt trẻ, sâu thẳm, mặc áo choàng, mà tóc dài màu đen, một đôi môi nhếch như khinh bạc, nhìn thấy được là người này thần kinh, mảnh khảnh, nói không chừng trở mặt như phiến thư, tính tình không thể nói lý, cô đã có chuẩn bị tâm lý.

Kỳ diệu là, cô bỗng cảm thấy ánh mắt anh ấy có một dòng lệ tịch tịch, biểu tình loại này cô thông thường thấy ở trên mặt những đứa nhỏ ở cô nhi viện. Thường là trong lòng mờ mịt không biết làm sao, lại cố gắng trấn định không muốn yếu thế.

Cô nhi viện? Đúng vậy, La Phù là cô nhi, lúc mới sinh đã được nữ tu sĩ giáo hội Thiên Ân, mà Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân cũng như thúc thúc cùng a di của cô. Cô lên đại học là phải nhờ đến giúp đỡ của bọn họ, sau tốt nghiệp tuy có cơ hội công tác khác, cô vẫn lựa chọn ở lại làm trợ lý, báo đáp ân tình nhiều năm vợ chồng viện trưởng.

Từ nhỏ cô chưa từng trải qua cảm giác gia đình ấm áp, cũng vốn không có mắt đi về sâu nào, nhưng mà nhìn đến nhóm bạn đồng trang lứa, bao nhiêu người hiểu được cái loại tâm tình tịch tịch này. Kỳ thật không có người nhà đều không phải là tận thế, chẳng qua hoặc thâm hoặc thiên, bọn họ đều bị nhiễm sắc thái u buồn.

Nhưng là Hạ Vũ Tuyên tiếng tăm lừng lẫy như vậy, nhiều người tôn sùng, cũng có khả năng cảm thấy tịch tịch sao? Cô là tự mình suy nghĩ nhiều quá.

Văn phòng, đồng sự nhóm nhiệt liệt thảo luận, thanh âm chưa từng ngừng lại. La Phù nhẹ nhàng đem hồ sơ khép lại, hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, trời thực xanh, cỏ thực xanh, trong xanh thực vang dội, cô phát hiện mùa hè đã đi đến gần.

Hạ tiến sĩ sẽ thích mùa hè Hoa Liên sao? Cô hy vọng đáp án là khẳng định.

Tháng sáu, sân bay Hoa Liên.

Welcom to Hoa Lien airport.

Bó lớn hoa tươi, áp phích thật lớn, được rất nhiều người giơ lên cao, sân bay náo nhiệt cuộn cuộn, hiện trường ngoài trừ giáo thụ, nhân công, đệ tử, ngay cả Hiệu trưởng cùng Hiệu trưởng phu nhân đều đến, toàn giáo bày ra bộ mặt hoan nghênh mà trước nay chưa có.

Ngoài ra còn có hơn mười vị phóng viên truyền thông, giơ lên cao máy chụp ảnh cùng microphone, chuẩn bị phỏng vấn vị nhân vật lớn, càng chứng tỏ hôm nay là một ngày trọng yếu, mà bọn họ chủ yếu nghênh đón một nhân vật quan trọng.

Mặc áo somi trắng, váy dài La Phù đứng ở góc, giống đóa hoa lài tươi mát lịch sự tao nhã, làm cho người ta thường thức cũng không phải rất hấp dẫn chú ý.

Đối mặt trường hợp như thế, đáy lòng cô có loại dự cảm bất thường, theo như cô hiểu biết: tiến sĩ Hạ Vũ Tuyên là người trầm mặc ít lời, chán ghét giao tiếp người, đối mặt đội hình long trọng như thế, không biết anh ta sẽ có phản ứng gì? Hay là chân tay luống cuống, mặt không chút thay đổi, hoặc là giận dữ?

“Người ở đâu nha? Người ở đâu nha?” Hiệu trưởng đại nhân hết nhìn đông tới nhìn tây, e sợ bỏ qua thời cơ, ông ta nhất định phải chiếm cứ tin tức trang báo, thay mặt trường học cùng căng làm cho cá nhân về vang a!

“Phi cơ vừa mới đến, chúng ta đợi một chút nữa.” Thái Nho Minh trấn an Hiệu trưởng, kỳ thật chính ngực ông ta cũng thẳng khiêu, so với lúc trước chờ lâu bà gặt đầu đáp ứng gả cho ông ta, chỉ có hơn chớ không kém.

Chờ đợi thời gian luôn đặc biệt dài lâu, thật vất vả đợi, chỉ thấy một ba ba đám đông đi ra cửa lớn, mọi người đều nghiêng cổ nhìn ra, ý đồ nhận ra người nào mới là hôm nay nhân vật chính.

“Anh ta! Chính là cái người cao cao gầy gầy, tóc loạn loạn, đàn ông mặc áo khoác sắc trắng! Anh ta chính là tiến sĩ Hạ Vũ Tuyên!” Thái Nho Minh là người thứ nhất hô lên, chỉ vào người kia khiến cho ông nhớ thương bóng hình, kích động thiếu chút nữa rót nước mắt xuống.

Cứ việc mọi người đều xem qua ảnh chụp Hạ tiến sĩ, nhìn thấy bản thân thời điểm vẫn cảm giác sâu sắc rung động, ngoại hình không tệ, khuôn mặt lại tuấn tú là người trẻ tuổi. Quả nhiên là vị kia là học giả nổi danh quốc tế? Mới hai mươi sáu tuổi đã có bảy cái bằng tiến sĩ, quả thực không phải người!

Nhìn anh ta một thân áo ngoài màu trắng, áo somi màu xám, quần dài màu đen, điển hình dạng nghiên cứu, phảng phất như mới từ phòng thí nghiệm đi ra, nhất là một đầu tóc dài loạn xạ, hơn nữa đôi mắt quầng thâm đen chứng tỏ anh ta là người thức khuya, vất vả nhiều năm.

Càng kỳ lạ là, anh ta tản mát ra một loại cảm giác lạnh lùng cùng thế giới bảo trì khoảng cách, khiến cho người ta lại càng cảm thấy bất hòa lại thấy tò mò.

“Hạ tiến sĩ! Mời ngài nói nói mấy câu được không?” Trong lúc nhất thời tia sáng đèn chớp liên tục, các phóng viên lấy microphone đi phía trước liên tục hỏi: “Ngài vì sao lựa chọn đại học D? Ngài thấy hoàn cảnh kỹ thuật khoa học Đài Loan có ý kiến gì không? Ngài có thể hay không sẽ lấy bằng tiến sĩ học vị thứ tám?”

Đối các phóng viên kêu gào, Hạ Vũ Tuyên mắt điếc tai ngơ, ánh mắt mãnh liệt đảo qua, khiến cho người ta cảm giác rét run từ lòng bàn chân lui thẳng lên, La Phù xác định dự cảm của mình là đúng, Hạ tiến sĩ hiển nhiên không hồn giận, chính là ả nham còn không có phát tác.

Cuối cùng, tầm mắt Hạ Vũ Tuyên dừng ở trên người Thái Nho Minh, ánh mắt thu hút hỏi: “Ông chính là Thái viện trưởng?”

Bởi vì phía trước điện thoại cũng có liên lạc, anh liếc mắt một cái liền nhận ra bộ dạng Thái Nho Minh, những người khác trong mắt anh đều giống như hấu hoặc bí đỏ, tất nhiên không hề nhận thức.

“Đạ, đúng vậy! Ngài hảo, hoan nghênh ngài đến Hoa Liên.....” Thái Nho Minh thụ sủng nhược kinh, ngay cả nói chuyện đều có chút lúng túng, có thể làm cho Hạ tiến sĩ nhận ra, thật sự là rất vinh hạnh với ông ta.

“Hạ tiến sĩ, ta là hiệu trưởng đại học D, toàn bộ giáo trí hoan nghênh ngài!” Hiệu trưởng đại nhân lại đây xen mồm nói, tại đây thời khắc mấu chốt, ông ta cũng nên giữ lấy chút nhỏ nhoi thể diện mới đúng.

Hạ Vũ Tuyên đối Hiệu trưởng đại nhân nhìn như không thấy, trực tiếp hướng Thái Nho Minh hạ lệnh: “Lập tức đưa tôi đến nơi tôi ở, kêu những người này đều đi đi!”

“A?” Thái Nho Minh không dám tin, nhìn đến đội ngũ nhiệt tình tiếp khách như vậy, Hạ tiến sĩ cư nhiên một chút cũng không hãnh diện, tình mọi người dùng cái gì kham? Nhất là Hiệu trưởng đại nhân đang cầm bó hoa!

“Lập tức theo lời của tôi nói mà làm!” Hạ Vũ Tuyên lấy tiếng nói lạnh lùng tuyên bố: “Nếu không đáp ứng tôi tiếp theo lên phi cơ rời đi.”

Thái Nho Minh vừa nghe sắc mặt trắng bệch, ông thật gánh vác không nổi cái chuyện này, Hiệu trưởng đại nhân thiếu chút bệnh tim phát tác, lập tức chụp bả vai Thái Nho Minh nói: “Hạ tiến sĩ bay đường dài nhất định mệt mỏi, còn không mau đưa ngài đến chỗ ở nghỉ ngơi?”

“Nhưng là tôi sẽ không lái xe, tôi.....” Thái Nho Minh là cái điển hình học giả, đối với làm nghiên cứu, viết luận văn linh tinh như cá gặp nước, sự thật trong cuộc sống lại giống người không biết gì, rời khỏi trường và nhà là có tài xế lái xe.

Trợ lý? Đúng rồi! Ông cái khó ló cái khôn, từ trong đám người lỏi ra người trợ lý ông tối tin cậy. “La Phù!”

La Phù bị viện trưởng kéo đến trước mặt Hạ Vũ Tuyên, thỉnh linh xảy ra tiếp cận, khiến cô không khỏi cup hạ hai mắt. Cô hẳn là thực hiểu biết Hạ Vũ Tuyên, lại có loại quen thuộc xa lạ. Trời mới biết anh ta có thể hay không bắt cô đi? Đàn ông này trên người có một cảm giác không rét mà run.

“Cô ấy là ai?” Hạ Vũ Tuyên lạnh lùng xem liếc mắt một cái, đó là cái người cho rằng gọn gàng, cô gái có khí chất tao nhã đôi mắt mở to bối rối, nhưng ít ra không có giả dối tươi cười, không làm cho anh nhìn chường mắt.

“Cô này là của trợ lý của tôi, La Phù.” Thái Nho Minh nhanh chân giải thích. “Ngài yêu cầu phòng ở chính là cô ấy tìm, hơn nữa cô ấy còn là lái xe!”

Hạ Vũ Tuyên lo lắng ba giây, gật đầu. “Được, cho cô đi theo, những người khác đều đi đi.”

Anh nhớ tới kia ộc xá kiến tạo Nhật thức, do được truyền tải hình ảnh từ máy tính, giống như hình dạng trong trí nhớ anh. Lúc trước anh sở dĩ chọn ba lấy bốn, mọi cách khó xử, vì tìm về kia đóng phòng ở, đây là nguyên nhân lớn nhất hấp dẫn anh hồi hương, hiển nhiên người con này còn hơi có bản lĩnh, hẳn là có công dụng cao.

La Phù không biết nên may mắn hoặc cảm khái, cái này cô phải thông qua Hạ tiến sĩ xét duyệt sao? Cho nên anh không cần nói cút ngay, mà có thể đi theo anh ta?

Hiệu trưởng đại nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, tiến lên ý mời khách quý. “Hạ tiến sĩ, ngài trước nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối chúng ta chuẩn bị hoan nghênh tiệc rượu, cần phải thỉnh ngài đại giá quang lâm!”

“Với tôi ai cũng không thấy, ông tốt nhất đừng chắn đường của tôi” Hạ Vũ Tuyên bước chân đi nhanh về phía trước, phảng phất như bên cạnh không có sinh vật tồn tại.

Mất thấy nhân vật chính hôm nay đi xa, đám chụp ảnh đều đuổi theo muốn bắt giữ hình ảnh, các phóng viên microphone lại không phải sử dụng đến, bởi vì bọn họ đưa ra vấn đề không chiếm được gì hưởng ứng. Hạ Vũ Tuyên một chữ cũng dám không ban cho.

Hiệu trưởng bị cổ khí kia chắn đến, cuống quýt vọt đến một bên, nghĩ rằng như thế nào có người lãnh khốc như vậy? Bình thường bao nhiêu người nịnh hót ông, kính trọng ông. Hạ Vũ Tuyên cố tình liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn ông, quả thật là cấp đại sư nhân, không giống bình thường.

Nhân tính là như vậy đúng vậy, càng không chiếm được càng hiếm lạ trân quý. Ngay tại lúc này Hiệu trưởng đại nhân đã trong lòng quyết định trung trinh, vô luận dùng phương pháp gì, thế nào ông cũng phải bảo vệ khối bảo này, để cho Hạ Vũ Tuyên trở thành người của đại học D.

Vì thế ông ta ở bên tai Thái Nho Minh nói nhỏ. “Hạ tiến sĩ muốn như thế nào liền như thế ấy, ta sẽ không đi theo làm cho cậu ta sinh khí, bất quá ông cùng cái trợ lý kia, chết cũng muốn ở lại bên cậu ta, nghe thấy không?”

“Tuân lệnh” Thái Nho Minh cũng đang có ý này, được đến hiệu trưởng nhắc nhở sau càng thêm kiên định, vì thế hần phân phó trợ lý. “La Phù! Mau cùng đi, chúng ta trước lên xe em”

“Ngồi xe của em?” La Phù chỉ vào chính mình, không dám tin hỏi: “Xe của em rất nhỏ, vì sao không ngồi xe hiệu trưởng?”

“Không cần hỏi nhiều như vậy, tóm lại nghe Hạ tiến sĩ nói là được rồi! Nếu không cậu ta không có cao hứng rồi bỏ đi, chúng ta liền thăm!”

Lúc này Hạ Vũ Tuyên vẫn tiếp tục đi phía trước đi tới, Thái Nho Minh cùng La Phù chỉ có thể chạy nhanh nhanh chân đuổi kịp. Trừ bị hỏi lâu mới bắt được cá lớn, trăm ngàn không thể làm cho anh ta chạy!

Hỗn loạn trong trường hợp, La Phù duy nhất có thể khẳng định là, trải qua chuyện gặp mặt này nhân duyên với Hạ Vũ Tuyên tuyệt đối đã vạt đi nơi nào, chỉ thấy sân bay một màn, đủ để cho mọi người rút lui có trật tự cũng là kết quả anh ta muốn!

Ngay từ đầu chính là cái dấu chấm than, ngày sau phát triển càng ngoài dự đoán mọi người, cô cảm giác bản thân mình có chút không yên, nhưng cũng có chút chờ mong.....

Lên xe, La Phù lập tức bị áp lực rất lớn bao phủ, bởi vì có phóng viên phóng vấn ở đuôi xe, cô nghĩ biện pháp thoát khỏi bọn họ, miễn cho đừng Hạ Vũ Tuyên sinh khí. Vạn nhất mong anh ta còn chưa có ngồi nóng đã nói phải về Anh quốc, bao gồm Hiệu trưởng, Viện trưởng, đồng sự, còn có toàn bộ học sinh ở đại học D chỉ sợ họ liên thủ cắt đứt cô cô.

May mà Hoa Liên là nơi cô lớn lên từ nhỏ, cô nhớ lại là đường đi, trước tiến vào khúc đường tắt, lại theo chạy vào trong thôn điền, ngay cả đường nhỏ cũng không buông tha, mới dần dần cách xa, nhìn không thấy bóng người đuổi theo phía sau xe.

“La Phù, con thật là có bản lĩnh..... Có thể làm tay đua xe..... Ha ha.....” Thái Nho Minh cầm lấy cửa kính chiếu hậu nhìn xem, bị hoảng.

“Làm sao.” chính cô cũng là kinh hoàng, loại người tiềm năng quả nhiên cần kích phát, chuyện tới trước mắt sẽ có biện pháp.

Hạ Vũ Tuyên nhưng thật ra bộ dáng bất động, anh mở ra cửa sổ, nhìn chằm chằm cảnh sắc cực nhanh qua đi, mặc kệ là ngã tư đường Hoa Liên, dãy núi, trời không, đều khiến anh nhìn không chuyển mắt, phảng phất đã như người lâu ngày gặp lại, có chút quen thuộc có chút xa lạ, đó là tâm tình của người xa hương, khát khao mà lại sầu não.

“Hạ tiến sĩ, ta muốn thay ngài tổ chức một buổi gặp mặt.... Bởi vì mọi người đều rất muốn gặp ngài, không hiểu có thể hay không thỉnh ngài.....” Thái Nho Minh thử cùng anh ta bắt chuyện, thủy chung vẫn không được đáp lại, đành phải rầu rĩ ngậm lại miệng.

Đối với mệnh lệnh Hiệu trưởng đại nhân, ông đã ghi nhớ trong lòng, xem Hạ tiến sĩ muốn như thế nào liền như thế ấy đi!

La Phù ở ngoài mặt chuyên tâm lái xe, cũng không ngừng lấy khoe mắt quan sát Hạ Vũ Tuyên, tư liệu nói anh mười hai tuổi đều ở tại Hoa Liên, khả năng đối với cảnh sắc kia có cảm tình đi? Xem trong mắt anh hơn nữa thâm trầm u buồn, cô khẳng định đây không phải ảo giác.

Không có truyền thông truy đuổi, tốc độ xe chạy bình thường, mục đích đi đằng trước còn có chút khoảng cách. Thái Nho Minh không nói chuyện đề khả tán gẫu, cũng không có phong cảnh muốn nhìn, liền một tay nâng cằm muốn ngủ. Tối hôm qua ông ta hưng phấn ngủ không yên, hiện tại không ngủ một chút, càng ngược đãi sao?

Bên trong xe im lặng, chỉ có thanh âm gió thổi, Hạ Vũ Tuyên bỗng nhiên đã mở miệng

“Phòng ở kia..... cô là như thế nào tìm được?”

“Ách?” La Phù sững sốt một chút, mới phát hiện anh là đang nói chuyện với cô, nhanh tỉnh lại, lý trí trả lời: “Em y theo điều kiện của ngài yêu cầu, lái xe nhiều nơi tìm phòng ốc Nhật, bởi vì bảo tồn tốt cũng không nhiều, tìm thật lâu mới phát hiện có phòng ở.”

“Là ai bán cho cô?” Anh tiếp tục truy vấn.

Cô thành thật trả lời: “Là một vị thượng tá về hưu, nghe nói ông ấy là chủ thứ hai, về phần người đầu tiên sở hữu ốc chủ là Hạ Khải Nhân tiên sinh, cũng chính là ông ngoại ngài.”

Trường hợp này ngay cả chính cô đều thấy ngoài ý muốn, nguyên là lúc trước Hạ Vũ Tuyên đưa ra đủ loại điều kiện, chính là muốn tìm đến nơi ở cho anh. Cũng may mansion ở này tình trạng cũng không tệ lắm, bọn họ chỉ tốn một tháng tu sửa, liền đạt được yêu cầu tiêu chuẩn của Hạ Vũ Tuyên, hẳn là cũng trong ấn tượng của anh giống nhau như đúc đi?

Nghe được tên ông ngoại, biểu tình Hạ Vũ Tuyên không có biến hóa, ánh mắt là một chi âm đạm rồi chút. Anh quay đầu đi, ngó nghiêng ngoài cửa sổ, kia phiến cảnh đẹp tựa hồ đều có một tầng sầu não.

La Phù không dám hỏi nhiều, dù sao đây là việc tư của anh ta, nhưng mà trong nháy mắt này cô cảm thấy anh đều đều không phải là ở ngoài mặt lãnh đạm như vậy, ít nhất anh đối ông ngoại, bà ngoại vẫn còn không muốn xa rời. Nếu không như thế nào ngàn dặm xa xôi trở về cố hương, còn chỉ muốn ở tại chỗ cũ?”

Chính là không hiểu được anh từng trải qua chuyện gì, mới có thể lựa chọn rời xa mọi người, có lẽ anh có một đoạn thời gian thương tâm không muốn người biết? Cô phát hiện bản thân mình nghĩ đến anh nhiều lắm, như thế nào mới gặp mặt không bao lâu, cô cũng chỉ nghĩ chuyện của anh, rất kỳ quái.

Trải qua đồi núi uốn lượn, xe đứng ở một chỗ kiến trúc Nhật trăm năm, đình viện có hồ nước, rừng trúc, thạch Tử Lộ, nhát nhát thanh nhàn thần nhiên, phòng trong còn lại là điển hình kiến trúc Nhật thiết kế, cùng thất, giấy môn, tháp tháp thướt, phong cách cổ xưa trung mang theo tao nhã.

Hạ Vũ Tuyên khẩn cấp xuống xe, anh muốn biết có chỗ nào thay đổi, chỗ nào không thay đổi? Nhớ lại hình ảnh kia quá sâu khắc, hiện tại anh vẫn không thể nhận đi ra cùng sự thật giới tuyến ở đâu? Anh đến tận cùng là trẻ con mười hai tuổi, vẫn là đàn ông đã hai mươi sáu tuổi, có lẽ này hai người khác biệt cũng không lớn, anh vẫn là người không thường hay nói chuyện.

La Phù tầm mắt không tự chủ được đi theo anh, tuy rằng anh cái gì cũng chưa nói. Cô lại mơ hồ có thể cảm giác tâm tư anh như hải triều mệnh mông, kia đều viết ở trong mắt anh thâm thúy.

Xe dừng lại, Thái Nho Minh mới rốt cục tỉnh lại, ông ta nhanh chân xuống xe, bước nhanh đuổi theo liền hỏi: “Hạ tiến sĩ, ngài vừa lòng sao? Nghe nói trước kia ngài mười hai tuổi đều ở nơi này, hiện tại trở lại thật cao hứng cũng thực an ủi đi?”

Hạ Vũ Tuyên không có trả lời, anh ta cùng Thái viện trưởng còn không có giao tình nào, có thể thảo luận chuyện cũ thơ ấu của anh, trên thực tế anh bắt luận cũng không cùng nói chuyện với kẻ nào, ở đây lòng anh hoàn toàn là sống một mình.

Đi tới cửa, anh nhìn đến hai người dư thừa, ngăn trở đường đi anh. “Đây là ai?”

“Bọn họ là người giúp việc, có gì cần, thỉnh tận lực phân phó bọn họ.” Thái Nho Minh khẩn trương nắm chặt hai tay, nên sẽ không lại có vấn đề chứ? Sắc mặt Hạ tiến sĩ giống như hâm băng, khiến ông nhìn không được đều phát run.

“Lập tức rút cho tôi!” anh không cần có người xa lạ trong phòng tại đây, đây là tòa thành trong trí nhớ chỉ có anh mới có thể bước vào.

“Nhưng là.....” Thái Nho Minh nhú mày. “Ngài không cần người giúp việc giúp ngài quét tước, nấu cơm, giặt quần áo sao?”

“Tôi hy vọng tôi chỉ phải nhìn thấy ít người càng nhiều càng tốt, tốt nhất cũng chỉ có ông” Hạ Vũ Tuyên thân thủ chỉ hướng Thái Nho Minh, suy nghĩ một chút lại chỉ hướng La Phù. “Còn có cô”

Thái viện trưởng thì có liên quan đến công việc nên đều phải nhìn thấy ông ta nên anh không thể không chịu được. Về phần cô gái này, thấy ở cô nói không nhiều lắm, lại tìm được phòng ở này, anh cũng nguyện ý chịu được.

Bị tay anh chỉ, La Phù trong lòng nhảy dựng lên, như là một loại dự cảm, vận mệnh cứ như vậy chỉ định cô, bất cô phải làm cho tên này trả giá.

“Chỉ có chúng ta, hai người?” Thái Nho Minh nhìn không được mở lớn miệng, không có người giúp việc, vậy trở thành người quét dọn?

“Đúng vậy, các người một người đi quét dọn, một người đi nấu cơm.” Hạ Vũ Tuyên giống chủ nhân đối mệnh lệnh cấp dưới. “Hiện tại tôi muốn đi ngủ khoảng hai giờ, tỉnh lại sau sẽ ăn cơm”

Ngồi mười mấy cái giờ bay, anh cần một ít thời gian để khôi phục tinh thần, hơn nữa lại nhớ tới Hoa Liên, trở lại lão gia, yên tĩnh trong lòng anh cũng nhộn nhạo đứng lên, này không phải cảm giác quen.

“A?” Thái Nho Minh chưa bao giờ nghĩ tới phải gánh vác những chuyện như này, bởi vì ông ta cái gì cũng sẽ không biết, trong nhà luôn luôn từ người giúp việc, người giúp việc nghĩ phép còn có vợ, vợ sinh bệnh còn có mẹ, nói cách khác, ông ta nhưng là cái người không giặt quần áo, đàn ông nhược !

Hạ Vũ Tuyên tự đi vào phòng, không cần người giới thiệu, anh đối phòng ở này rõ như lòng bàn tay, xem ra bọn họ chỉ cần làm theo yêu cầu của anh, giữ lại nguyên trạng bộ phận, còn có làm cho anh an tâm, mùi hương cây cối.

Thái Nho Minh đứng ở tại chỗ, vẫn hăm sâu đã kích Hạ Vũ Tuyên thực là tra tấn người, ông rốt cục lĩnh ngộ nhân vật lớn việc hầu hạ rất nan giải.

Nếu tình thế không thể thay đổi, La Phù đành phải trước hết mời người giúp việc rời đi, rồi an ủi Thái Nho Minh. “Viện trưởng, em sẽ quét tước cũng sẽ nấu cơm, người yên tâm đi!”

Thái Nho Minh cuối cùng hoàn hồn, bất đắc dĩ nói: “Xem ra cũng chỉ có thể như vậy, may mắn có em ở đây, em là công thần lớn nhất giữ lại Hạ tiến sĩ, thế nào cũng phải làm cho cậu ta vừa lòng không thể trái ý.”

“Em sẽ hết sức.” Cô mặc tạp dề vào, chuẩn bị trở lại nấu cơm.

“Ta đây có thể hỗ trợ cái gì?” Mọi cách vô dụng bất đắc dĩ Thái Nho Minh hỏi.

“Uhm..... Mời người trước đi ra sân tưới nước hoa cỏ, tối nay vào đây phụ em làm đồ ăn, em sợ Hạ tiến sĩ trong ăn uống thực khủng hoảng.” La Phù đối tay nghề chính mình mặc dù có tin tưởng, nhưng không cách nào xác định Hạ Vũ Tuyên sẽ có tiêu chuẩn loại nào, hết thấy mọi thứ anh đều làm cho người ta khó có thể nắm bắt lấy.

“Không thành vấn đề, ta đi!” Thái Nho Minh vui vẻ nhận đề nghị, xoay người đi hướng đình viện, tuy rằng ông ta ngay cả tưới nước cũng chưa làm qua, nhưng là sự lần đầu tiên, ông tin tưởng lấy khoa học ăn khớp, cái gì đều làm tốt lắm.

Không bao lâu, La Phù nhìn thấy viện trưởng, bất không được ổng nước, bị phun thấp nhất toàn thân bộ dáng, trong lòng thâm than khẩu khí, xem ra hết thấy đều dựa vào chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Buổi tối tám giờ, La Phù đang ở tại phòng bếp, thật sự cúi đầu rửa hoa quả, phía sau đột nhiên toát ra một thanh âm khàn khàn —“ Tôi đói”

Thình lình ở gần như vậy, khiến cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thì ra là Hạ Vũ Tuyên giống du hồn xuất hiện, nhìn anh ta ước chừng cao hơn cô một cái đầu, đứng ở phía sau cô, cảm giác giống như đỉnh Thái Sơn

“a..... Ngài mời ngồi, đồ ăn đều chuẩn bị xong”

Đàn ông này đi đường cũng chưa ăn sao? Xem trong mắt anh ta có chứa tơ máu, là vì ngủ không tốt hay là..... Đã khóc? Không có khả năng, trí tưởng tượng của cô thực rất phong phú.

Hạ Vũ Tuyên xoay người đi, hướng bàn ăn, tóc dài thùy dưng ở trước mặt, cước bộ nặng nề lại không tiếng động, tấm lưng kia cô càng nhìn càng làm cho cô có một cảm giác đau lòng. Cho dù anh ta có được địa vị rất cao, học vấn bao sâu, lúc này giống đứa trẻ bị lạc, mà nay trở lại nhà ông ngoại và bà ngoại hay không có thể tìm được chút dư âm nào chăng?

Quái lạ, vì sao cô đau lòng vì anh ta làm cái gì? Không phải cô thân là trách nhiệm trợ lý, cô là tự mình đa tình.

Thái Nho Minh hiện tựa vào ghế ngủ gật, lúc này mới tỉnh lại, nhiệt tình hô: “Hạ tiến sĩ, mời dừng! Ta vừa thử qua thức ăn, ngài nhất định sẽ thích, đây là chính gốc hương vị gia đình”

Hạ Vũ Tuyên một tiếng cũng không có trong cổ họng, làm Thái Nho Minh là cái hình nhân ả, dù sao anh ta ngủ no rồi sẽ ăn, lười nhiều lời, vô nghĩa.

Trên bàn có bốn món ăn, có thịt nhồi đậu hũ, bí đỏ kê đinh, còn có rau chân vịt, tôm bóc vỏ bọc đậu, canh khoai tây đun thịt. La Phù không nghĩ tới hôm nay phải xuống bếp, may mắn những rau củ nàng chọn mua, trong khoảng thời gian ngắn có thể chế biến phối hợp thành món ăn.

Ngồi xuống bên cạnh bàn, Hạ Vũ Tuyên uống trước một ngụm canh, tựa hồ ở lo lắng muốn hay không nuốt vào, La Phù tận trong lòng bất ổn. Cô tự nhận tay nghề nấu ăn không kém, lại khó có thể nắm lấy khẩu vị, vị khách quý này.

Hạ Vũ Tuyên thật sâu nhìn La Phù liếc mắt một cái, anh không rõ đây là có chuyện gì, cô có thể làm ra thức ăn có khẩu vị như của bà ngoại anh? Là anh nhiều năm chưa từng được ăn lại, hay là anh đã khắc ghi vào, nhớ quá sâu? Bỗng nhiên, cổ họng phát nhanh, hốc mắt nóng lên, một loại gọi là cảm xúc nổi nhớ quê, bao phủ anh.

“Thế nào? Có vấn đề gì sao?” Thái Nho Minh bị biểu tình anh ta cứng ngắc, hoảng sợ.

Hạ Vũ Tuyên không nói thêm cái gì, cúi đầu ăn, che dấu chuyện anh kích động.

Thái Nho Minh cùng La Phù đều thở ra, cuối cùng có chuyện làm cho anh ta vừa lòng, nhưng mà nói lại, anh cứ như vậy chỉ cho bản thân mình ăn, cũng không thêm quan tâm bọn họ đều đói bụng, thiên tài quả thật là thiên tài, thích sống ở trong thế giới chính mình.

Sau hai mươi phút, Hạ Vũ Tuyên ăn no bụng chén, La Phù vừa thấy lại kinh ngạc không thôi, cô uyển chuyển hỏi: “Hạ tiến sĩ, ngài thật giống chưa ăn rau xanh nha..... Là em nấu ăn có vấn đề sao?”

Sự thật bày ra trước mắt, cô tưởng xem nhẹ điều này, chỉ thấy thịt các loại bị ăn hết sạch, bí đỏ, rau chân vịt, đậu bị để ở một bên, này có thể hay không rất khoa trương?

Hạ Vũ Tuyên đứng lý hợp tình nói: “Tôi không ăn rau, cũng không ăn hoa quả, đều lấy đi.”

Trên bàn còn có bàn đĩa thấp cắm hoa quả, thoát nhìn hương vị ngon miệng ngọt ngào, lại không dẫn dậy nổi dục vọng anh ta sao.

“A?” kinh hô này không phải La Phù phát ra, mà là Thái Nho Minh, ngay cả ông cũng hiểu được bất khả tư nghị. Hạ tiến sĩ quả thực giống đứa trẻ, kiêu ăn chọn lựa hại như vậy, người thường đều biết nói chủ yếu ẩm thực cân đối, chẳng lẽ đầu thiên tài cùng người thường không giống nhau?

Hạ Vũ Tuyên nhướng lông mi, lẳng lặng trừng hướng hai người. “Có ý kiến gì?”

“Không có, không có!” Thái Nho Minh hai tay mãnh điệu. “Như vậy phi thường tốt, phi thường tốt!”

Viện trưởng thực là tròn mắt nói nói dối, ai! La Phù ở bên trong âm thầm than, trước mắt còn chính là nho nhỏ bắt đầu, sau này xem có thể càng nhiều khiêu chiến.

Ăn cơm xong, Hạ Vũ Tuyên buông chén, trực tiếp tuyên bố: “Ngày mai bắt đầu tôi sẽ đi phòng thí nghiệm học giáo, hết thấy chiếu kế hoạch của tôi mà làm”

Anh làm việc luôn luôn đơn giản thanh thoát, anh hiểu được nguyên nhân mọi người sinh anh như vậy. Vậy theo như nhu cầu, hỗ trợ không thiếu nợ nhau, ở bọn họ tìm được một phòng ốc tốt, anh ít nhất sẽ nghỉ ngơi một học kỳ.

Lời này làm cho Thái Nho Minh hưng phấn cực, hai tay giao nắm ở trước ngực nói: “Kia đương nhiên, chúng ta đều rất chờ mong ngài chỉ đạo! Ngày

mai buổi sáng tôi mời lái xe tới đón ngài có thể chứ?

“Lái xe?” Hạ Vũ Tuyên chỉ hướng La Phù. “Ông là nói cô ta?”

Cô sững sốt, nhẹ nhàng lắc đầu, như thế nào có thể là cô?

Thái Nho Minh cũng cho rằng như vậy không ổn. “La Phù là trợ lý cao cấp của chúng tôi, cô ấy làm tài xế không thích hợp cho ngài, mặt khác tôi sẽ tìm lái xe, buổi sáng sẽ tới đón ngài đi!”

“Không cần, tôi không nghĩ tiếp xúc người khác, hãy kêu cô ta tới đón tôi”. Hạ Vũ Tuyên đã suy La Phù vừa lái xe cũng sẽ nấu cơm, cô mới là người hữu dụng, dưới trướng Thái viện trưởng ngược lại không đúng tí nào.

“Nhưng mà.....” La Phù bị chỉ định tuyệt không thấy vui sướng. Mặc khác, cô cảm thấy cực phức tạp! Cùng một vị đại nhân vật như vậy sớm chiều ở chung, cô không xác định bản thân mình có thể đảm nhiệm, thích ứng nổi không?

Nhưng mà, Hạ Vũ Tuyên đã quyết định, anh ta ghét nhất bị chính người dưới thay đổi, hết thấy đều nên đơn giản xử lý. Anh không có hứng thú gặp mặt người khác, thích ứng với người khác, quá lãng phí thời gian.

Thế là anh trực tiếp nhìn cô hạ lệnh: “Buổi sáng bảy giờ, cô tới gọi tôi dậy, nấu cơm cho tôi ăn, chở tôi đi trường học. Đến buổi tối bảy giờ, cô cho tôi về nhà, nấu cơm cho tôi ăn, rồi mới cô là có thể đi rồi.”

Đây là tình hình cái gì? La Phù thiếu chút nữa không bị té ngã, anh vừa muốn cô kiêm nhiệm lái xe, đầu bếp cùng bảo mẫu, cô nào có nhiều năng lực như vậy?

Đã hơn nửa năm, vì nghênh đón Hạ Vũ Tuyên đến đại học D, việc của cô đã hoàn toàn lấy anh ta làm trọng tâm. Hiện tại cuối cùng anh ta cũng đến, cuộc sống tự nhiên của cô còn phải hoàn toàn phối hợp với anh ta?!

“Còn có, không cho bất luận kẻ nào động tới phòng ở này, chỉ có cô có thể đến quét dọn.” Hạ Vũ Tuyên lại bỏ thêm một câu, nơi này là anh cảm nhận là thánh địa, anh không nghĩ sẽ cho người tạp vụ tiến vào. Nếu là La Phù tìm được, duy trì cô nhưng thật ra không sao hết.

Lời này vừa nói ra, không chỉ La Phù trợn mắt há hốc mồm, Thái Nho Minh cũng không thể đồng ý, ông lấy ánh mắt lý trí đến xem chuyện này. “Hạ tiến sĩ, như vậy đối với La Phù lượng công việc quá nặng, tìm vài người hỗ trợ là được rồi?”

“Tôi chính là ai cũng không muốn gặp!” Hạ Vũ Tuyên bỗng nhiên đập bàn thật mạnh, khiến cho hai người bọn họ đều sợ tới mức bả vai co rút lại, trong lòng run lên. “Nghe không hiểu lời tôi nói sao? Vậy thì để tôi trở về Anh quốc đi!”

Thái Nho Minh lại lĩnh ngộ, vị đại học giả quả thật là đứa trẻ, muốn như thế nào liền như thế nào, tùy hứng đến tột đỉnh, mà ông chỉ có thỏa hiệp.

Thế là ông đôi môi tươi cười nói: “Tôi hoàn toàn đã hiểu, công tác ở phương diện nghiên cứu, tôi sẽ thay ngài xã giao, hết khả năng chỉ có tôi gặp ngài. Đến nỗi cuộc sống hằng ngày, ngài duy nhất cần tiếp xúc một người chính là La Phù, như vậy có thể chứ?”

La Phù mặc dù kinh ngạc cũng không dám kháng nghị, thực rõ ràng, Hạ Vũ Tuyên đối với Thái viện trưởng có vạn phần quan trọng, mà cô vì tri ân báo đáp, cái gì đều nhẫn nhịn xuống.

“Tốt lắm.” Tính tình Hạ Vũ Tuyên nói đến là đến, nói đi là đi, đảo mắt, khôi phục biểu tình bình thản. Anh đứng dậy đi về phòng ngủ, cũng không nói lời tạm biệt, cứ như vậy đóng cửa lại.

Thái Nho Minh cùng La Phù hai mặt nhìn nhau, Hạ tiến sĩ quả nhiên không phải người thường, không có lễ phép, không nói tình cảm, khá lắm là kỳ nhân dị sĩ!

“Viện trưởng, người thật sự muốn con làm như lời nói anh ta.” Vấn đề này cần hỏi không, kỳ thật cô biết mọi chuyện đã định đoạn.

“Uhm”~~ Thái Nho Minh nhỏ giọng nói, trước cùng cô đi tới cửa, thế này mới là vẻ mặt ngưng ngưng nói: “Ta hiểu, biết hầu hạ Hạ tiến sĩ không dễ dàng, nhưng hiện tại cậu ta cũng chỉ xem hai người chúng ta thuận mắt, khi không có biện pháp tiếp xúc người khác, trước cứ thuận theo ý tứ của cậu ta đi làm đi! Còn về công việc, ta sẽ mời hai người vừa làm vừa học hỗ trợ, con không cần lo cho bọn họ, chỉ cần nhớ rõ là làm cho Hạ tiến sĩ vừa lòng thì tốt rồi.”

“Con đây không phải bằng là người hầu anh ta?” Kỳ thật cô cũng không chán ghét anh, cũng vui vẻ ý vì anh làm việc. Nhưng từ nay về sau như vậy thường xuyên tiếp xúc, làm cho cô có trong lòng dự cảm bất an.

“Có thể làm người hầu Hạ tiến sĩ cũng là vinh hạnh! Ta so với con cũng thoải mái không nhiều đâu, có nhiều trường quan, giáo thụ như vậy muốn gặp cậu ta, ta không biết như thế nào giải thích với mọi người, Hạ tiến sĩ cần bản là cái ẩn sĩ.....”

Thái Nho Minh càng nghĩ càng to đầu, ông thật có thể giải quyết yêu cầu gấp này sao? Chỉ sợ đầu tiên Hiệu trưởng đại nhân sẽ xử bắn ông ta.

Nhưng mà việc hàng đầu vẫn là lưu lại khách quý, trước mắt chỉ có cứu tinh là La Phù, bởi vậy ông khẩn cầu: “Chỉ cần Hạ tiến sĩ có thể ở lại, hết thấy mọi việc đều có thể giải quyết, con có cái điều kiện hay ý gì cứ việc đề xuất, xem là muốn tăng lương, tiền thưởng, phúc lợi, ta sẽ tự cho con đều được.”

“Chú đừng nói như vậy, con sẽ hết sức đi làm.” La Phù luôn luôn dễ dàng mềm lòng, hướng chỉ là đối mặt của thủ trưởng kiêm ân nhân của cô.

“Mọi sự đều nhờ con!” Thái Nho Minh cuối cùng nhả ra khí, ít nhất tạm thời là cũng đã qua chuyện.

Ngoài phòng, gió đêm thổi qua rừng trúc, điệp thanh sàn sạt rung động, trong lòng La Phù cũng cuộn cuộn nổi lên một tầng mơ hồ. Cô có thể khẳng định, Hạ Vũ Tuyên đến đây cuộc sống cô đến thay đổi thật lớn.

Kỳ diệu một ngày đã xong, buổi tối điểm mười giờ, La Phù đưa Thái viện trưởng về nhà, sau lái xe trở lại chỗ ở chính mình.

Đó là một gian phòng lớn, bố trí lịch sự tao nhã, mát mẻ, đăng ký là phu nhân Thái viện trưởng đứng danh, nghe nói là của hồi môn của bà, hiện tại là cho La Phù ở miễn phí, như là mời cô hỗ trợ trông chừng nhà ở.

Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân trường kỳ thường xuyên giúp đỡ giáo hội Thiên ân cùng cùng cô nhi viện, những đứa trẻ ở cô nhi viện chỉ cần đậu đại học, liền là do bọn họ phụ trách học phí đến tốt nghiệp. La Phù cũng là ân huệ này. Ngay cả xe cô đang dùng này, cũng là Thái phu nhân trước khi học lái xe dùng xe này, bởi vì Thái phu nhân mua xe mới, liền đem xe này đưa cho La Phù.

Cô hiểu được, Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân cực kỳ chiều chuộng cô, cũng là trưởng bối của cô cũng là thủ trưởng cũng là thân thiết. Bởi vậy, cô mặc kệ như thế nào đều phải làm cho Hạ Vũ Tuyên vừa lòng, cô không có oán giận hoặc từ chức hay đòi quyền lợi.

Ngày mai bắt đầu cục diện sẽ như thế nào? Trong lúc vô tình cô thoáng nhìn qua gương, mặt mình, mang một tia nháy nhót.....

Sáng sớm, sương mù chưa tán đi, La Phù dậy thật sớm, không phải vì đi làm, mà là vì đi chợ, bởi vì cô trước chọn mua nguyên liệu nấu ăn, đến nhà Hạ tiến sĩ nấu cơm, sẽ gọi anh dậy, ăn bữa sáng.

Thật sự không nghĩ tới trợ lý thực là phải làm được việc này, ông trời không phải đang khiêu chiến với cô? Thời gian qua cô chỉ biết thay nữ tu sĩ ở giáo hội, nấu cơm cho bọn trẻ, vẫn là lần đầu tiên cô nấu cơm cho đàn ông, hơn nữa là người kỳ lạ không phải là nam nhân bình thường.

Lấy chìa khóa mở cửa, cô phát hiện trong phòng tương đương im lặng, khả năng Hạ Vũ Tuyên còn chưa có dậy! Bởi vậy cô rón ra rón rén đi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị thực phẩm, tối hôm qua đã biết, hôm nay cô đặc biệt chọn cá, thịt, đậu hũ, mua rau xanh hoa quả đều lặt phí.

Nói trở lại, đàn ông này ăn như vậy không cân đối, khỏe mạnh còn có thể hay không có vấn đề? Quên đi, cô cũng không phải là anh ta, thay anh ta nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?

Đúng bảy giờ, cô đã làm tốt xong bữa sáng, liền đi tới trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng hô thanh: “Hạ tiến sĩ, ngài nên dậy”

Có lẽ cô kêu quá nhỏ, liên tục năm, sáu lần cũng chưa có phản ứng, bởi vậy cô đề cao âm lượng, theo tiêu đề-xi-ben đến cao đề-xi-ben, ngay cả mình đều cảm thấy chói tai, vẫn như cũ không có nửa câu đáp lại.

Kỳ quái! Anh ta không phải sinh bệnh? Trừ phi kẻ điên mới có thể nghe không được lời cô quát to, cuối cùng cô nhịn không được đẩy ra cửa, trực tiếp nhìn, rốt cuộc sao lại thế này.

Trước mắt bày ra một giường màu trắng cùng chăn bông, Hạ Vũ Tuyên nhắm mắt nằm ở chỗ, tóc đen rũ ở mặt, bởi vì ánh mặt trời trong trẻo chiếu rọi, khuôn mặt vẻ cứng rắn cùng cô lãnh có vẻ nhu hòa rất nhiều.

“Hạ tiến sĩ! Ngài nghe tôi nói không? Ngài có phải không thoải mái?” cô ở bên gối anh ta ngồi xổm xuống, ngay tại bên tai anh ta kêu, bắt đầu dĩ anh ta vẫn nhắm chặt hai mắt.

Cô xem này thật sự không thích hợp, vươn hai tay nhẹ lay động bờ vai của anh ta. “Ngài rốt cuộc làm sao vậy? Kính nhờ ngài tỉnh lại! Muốn hay không tôi gọi xe cứu thương?”

Cố gắng đợi đến hai phút, cô quyết định muốn đưa anh ta đi cấp cứu, ngay tại lúc cô nâng tay muốn đi gọi điện thoại, một tay cường tráng bàn tay to lại giữ chặt cổ tay cô, dễ dàng đẩy cô ngã trên giường.

Sự tình phát sinh rất bất ngờ, nhất thời cô không rõ sao lại thế này, rõ ràng nhìn đến có khuôn mặt ngay tại trước mắt cô, còn có cặp con ngươi đen kìa thần bí, cô mới phát hiện cô đang nằm, hơn nữa ngay tại bên cạnh Hạ Vũ Tuyên!

“Hạ...Hạ tiến sĩ?” Hai gò má cô nháy mắt đỏ lên, dù sao anh ta là đàn ông, cô là nữ nhân, hai người như vậy nằm ở một chỗ, nói như thế nào đều làm cho người ta thẹn thùng, chính là khản trương muốn chết!

Anh trừng mắt nhìn, thanh âm khàn khàn một mồi. “Tôi đã tỉnh, chính là tôi huyết áp thấp, phải đợi một lúc huyết áp ổn định mới có thể đứng lên....”

Nói xong, anh nhắm mắt lại, chờ lực lượng chậm rãi lưu tới toàn thân, vẫn như cũ nắm cổ tay cô, có lẽ là không tự giác anh theo bản năng nhu cầu một chút ấm áp.

“ách.....” cô lúc này mới hiểu được, không phải anh điên, cũng không phải sinh bệnh, mà là bởi vì huyết áp thấp? Nghe nói đó là thể chất cùng dinh dưỡng đối nghịch tạo thành, khó trách sắc mặt anh tái nhợt như thế, giống như chưa bao giờ phơi nắng qua ánh mặt trời.

Cô tròn to mắt quan sát anh ta hết thảy, nam nhân nhiều mâu thuẫn, rõ ràng còn tuổi trẻ như vậy cũng đã là đại nhân vật, tính tình khôi xướng không thể

nói lý, cuộc sống năng lực chỉ có linh phân, hiện tại lại người huyết áp thấp mà nằm ở bên cạnh cô

Sự hỗn loạn phát ra che khuất mặt anh ta, cô cũng không biết chính mình là làm sao vậy, nhưng lại vươn tay kia thì nhẹ nhàng thay anh đẩy ra, thấy rõ ràng khuôn mặt anh. Như ngũ quan pho tượng, luôn hơi nhũn mảy rậm, tựa hồ có một cái bí mật ưu thương.

Nếu phơi nắng Hoa Liên ánh nắng nhiều chút, da anh sẽ nên khỏe mạnh rất nhiều, anh ưu thương kia cũng có thể hóa giải một ít đi.....

Ông trời! Cô rốt cuộc đang làm cái gì?

Ý thức được chính mình đang ở khe vuốt lông mi anh ta, đột nhiên cô rút tay lại, trừng chính lòng bàn tay mình xuất thần.

Này rất vớ vẩn, cô vì sao đối một một người gặp không đến hai ngày, tuổi còn so với cô nhỏ hai tuổi, sinh ra một loại cảm giác tư tình?

Cô hiểu mình, cô luôn luôn nhận thức chậm, thậm chí thường tiến vào tình trạng không lối thoát. Thời gian qua cô không phải không có người theo đuổi, nhưng lại thủy chung không động được lòng của cô, nói không nên lời là thiếu cái gì đó, chính là không thể làm cho cô cảm giác về bề tình.

Có thể là nửa năm qua chuẩn bị, làm cho cô dù chưa gặp qua anh ta, cảm giác cũng đã quen thuộc, vô luận là cuộc đời anh ta, hẳn yêu thích, tác phong anh ta, đều chặt chẽ khắc ở đáy lòng cô.

Nhưng này không thể là lý do, cô cũng từng tiếp xúc qua đồng sự là đàn ông, như thế nào vốn không có loại tim đập thình thịch này?

Suy nghĩ hỗn loạn, cô chậm rãi điều chỉnh hô hấp, làm cho tim đập dịu đi xuống, thái dương lại bớt nhịp đi vài phân, anh ta cuối cùng thanh tỉnh, ánh mắt còn có chút lơ mơ, có lẽ là bán mộng bán tỉnh, không thấy biểu tình lạnh lùng bình thường.

“Đó là cái mùi gì?” Hạ Vũ Tuyên lấy tiếng nói khàn khàn hỏi. Anh chú ý tới cô có mắt to, ướt át long lánh, thoát nhìn giống như bộ dáng vừa mới khóc .

“Ách..... em nấu cơm xong, gội rửa mặt là có thể ăn.” Cô lại khôi phục đối với anh tôn xưng, kỳ lạ kia một khắc đã chấm dứt, cô không thể tiết lộ một tia dấu hiệu, cô thực hiểu biết anh ta có cá tính quái gở, động lòng với anh ta không bằng là tự tìm tội.

“Không phải mùi hương thức ăn, là mùi hương của cô” Anh tới gần cô ngữ: “Cô dùng là dầu gội đầu như của bà ngoại ta giống nhau, là mùi hoa lài đúng hay không?”

“Đúng” Cô không thể phủ nhận, anh ta thật làm cho người ta kinh ngạc, nhưng mà làm cho cô càng rung động là, cô nhưng lại bởi vì anh tiếp cận mà run run, hy vọng anh sẽ không phát hiện ra phản ứng của cô, rất dọa người.

Hạ Vũ Tuyên lại tiến lên, muốn người thấy cái kia nhiều hơn nữa, mùi hương dạy anh thanh tỉnh cũng dạy anh trầm tụy, thanh tỉnh là thể xác và tinh thần đều vào rung lên, trầm tụy cũng là chuyện cũ cùng sự thật lần lượt thay đổi, làm anh có chút hoảng hốt mà không biết đang ở phương nào.

Vừa tỉnh ngủ anh có vẻ mặt thật, La Phù tin tưởng anh vô tình đường đột, kia chính là đơn thuần hiếu kỳ, lại làm cho cô toàn thân rung động. Cô không muốn làm cho không khí ngày càng ám muội lan tràn, bất động thanh sắc từ nay về sau lùi bước. “Hạ tiến sĩ, ngài nên dùng bữa sáng.”

“Ừm!” anh đứng lên, còn có điểm ý thức không rõ, chậm rãi đi hướng phòng tắm, lập tức truyền đến âm thanh xả nước.

La Phù ngồi ở trước giường, lắng nghe kia từng trận thanh âm dòng nước. Thì ra anh vào buổi sáng thường tắm, này cũng đúng, người huyết áp thấp, rời giường không dễ dàng, cho dù rời giường cũng không tỉnh thần, khó trách anh ta cố đề chấn tinh thần.

Nhưng mà cô làm chi tại đây nghe lén người ta tắm rửa?! Còn không mau hoàn hồn!

Khi ăn điểm tâm, Hạ Vũ Tuyên im lặng chuyên tâm ăn, một câu cũng không nói, sau khi ngủ dậy một giờ, anh ta đều đã hiện ra trạng thái si ngốc, không thể tự hỏi, không thể phản ứng. Giống hiện tại, anh chỉ có vị giác cùng khứu giác đang tiến hành làm, ăn ra này nọ ăn ngon, còn nghe được mùi hương của cô phát ra, kia làm cho anh ảm phiền lòng khí, không giống bình thường lúc nào cũng bình tĩnh.

La Phù ở bên nhìn anh dùng cơm, nhìn không được nói: “Hạ tiến sĩ, nếu ngài có huyết áp thấp, hẳn là chú ý một chút ẩm thực cân đối.”

Anh ta ngay cả đầu cũng không nâng, đơn giản trả lời một câu: “Không cần cô nhiều chuyện.”

“..... Ách.” trong lòng cô lạnh lùng, cảnh báo mình không nên vượt qua giới tuyến, tuy rằng bọn họ từng dựa vào như vậy gần, ngay cả hô hấp đều giao thoa cùng một chỗ, nhưng này là anh ta còn không có nhận ra vào lúc này, hiện tại anh ta đã hoàn toàn tỉnh, lý trí cùng lạnh lùng cũng đã khôi phục.

Hạ Vũ Tuyên chút bất giác, ngôn ngữ mình đã thương người, anh hướng đến giới đối ngoại không có hứng thú, lười quan sát hoặc hiểu biết, cho dù nhìn ra cảm thụ đối phương, anh cũng không để ở trong lòng.

Anh không cần người khác, cũng không cần nghĩ bị ai để ý, với anh mà nói, đây là suy nghĩ đơn giản nhất là phương tiện quan trọng nhất trong xử thế.

Sau đó, hai người ngồi xe, anh tựa như ngày hôm qua vậy, liên tiếp nhìn ra bên ngoài xem, đáy mắt thu tất cả mỗi chỗ cảnh trí, ngẫu nhiên hỏi cô mấy vấn đề, đều là về Hoa Liên thay đổi, cho thấy hẳn đối Hoa Liên, trí nhớ khắc sâu.

La Phù tận lực khách quan trả lời, không hề có chút tình cảm cá nhân. Cô hiểu được, Hạ Vũ Tuyên không hy vọng có người tiếp cận anh ta, mặc kệ là

trong cuộc sống hoặc tâm hồn, anh ta đều đem lui vào một góc sâu nhất.

Đến tốt cùng phát sinh qua chuyện gì, làm cho anh ta phong bế đến tận đây? Cô không có tư cách hỏi nhiều, anh là thế giới người kia, đều không phải là anh ta cách có xa lắm không, mà là anh ta chính sống ở thế giới chính mình.

Giống như vậy một cái cho mình là trung tâm, cô nếu đủ thông minh, nên bảo trì khoảng cách an toàn. Nhưng mà ngay tại giờ phút này, cô không thể xác định, mình là thông minh, hoặc là ngốc nghếch!?

Buổi sáng tám giờ, Hạ Vũ Tuyên cuối cùng vào cửa, bởi vì Hiệu trưởng đại nhân mệnh lệnh, mọi người cũng không dám lại, quấy rầy: “Hạ tiến sĩ, cần phải làm cho cậu ta hưởng thụ hoàn toàn im lặng.”

Vì hoàn nghênh quốc tế cấp đại sư, chuẩn bị nào phòng thí nghiệm chuyên dụng, nơi nghiên cứu, phòng họp, tất cả Hạ Vũ Tuyên một người sử dụng.

Anh ta đối việc này thực vừa lòng, trừ Thái Nho Minh viện trưởng ở ngoài, anh muốn gặp ít người, ngẫu nhiên phải chỉ đạo, vài vị giáo thụ, này thời gian anh ta cũng không bị quấy rầy.

Thái Nho Minh tuy có đặc quyền ra vào phòng nghiên cứu, nhưng Hạ Vũ Tuyên sắc mặt rõ ràng tỏ vẻ, ông ta tốt nhất trong thời gian ngắn nhất nói cho xong, miễn bị người xem thường đi.

“Hạ tiến sĩ, mau tới giữa trưa, chúng ta cùng nhau dùng cơm như thế nào?” Thái Nho Minh kinh sợ chà xát hai tay hỏi.

Tuy rằng Hạ Vũ Tuyên thái độ lạnh như băng, vẫn là có đôi người muốn gặp anh ta, nếu không nghĩ biện pháp dẫn người đi ra ngoài một chút, chỉ sợ Thái viện trưởng sẽ biến thành đồ ăn giải khát, hơn nữa là bị du tặc.

Ai ngờ Hạ Vũ Tuyên theo dõi mắt ngẩng đầu, chỉ nói câu: “Tôi không muốn thấy người, ông đi mua cho tôi cơm trưa.”

“Ta biết có mấy không gian nhà ăn, ngại hẳn là sẽ thích, còn có thể ăn món ăn đặc sản đó” Thái Nho Minh vẫn chưa từ bỏ ý định, đối mặt Hạ Vũ Tuyên, bị cự tuyệt là thực bình thường.

“Nhà ăn nơi nơi đều là người, tôi thấy phiền, đến bây giờ ông còn không biết?” Hạ Vũ Tuyên lấy một loại ánh mắt trẻ con không nghe lời giáo huấn nhìn ông ta.

Thái Nho Minh đến tận đây mới hoàn toàn hiểu hết, Hạ Vũ Tuyên là cỡ nào “ngăn cách”. Ngay cả nhà hàng cũng không chịu đi, liền bởi vì chỗ nhiều người? Chuyện này thật vô vấn, thật làm cho hân cơ hồ á khẩu không trả lời được. “Kia..... Ta mời trợ lý La Phù mua lại đây, có thể chứ?”

Trong đầu Hạ Vũ Tuyên hé ra gương mặt thanh tú, gọi là La Phù, không biết tại sao làm cho anh để ý. “Đi, trừ bỏ công tác ở ngoài, tôi cũng chỉ muốn thấy hai người, những người khác đừng đến gặp tôi”

Có lẽ là vì cô khiến anh tới bà ngoại đi! Cô cũng là thích mùi hương đó, cùng với ánh mắt ôn nhu.....

“Ta đã biết.” Thái Nho Minh nhanh bay như ánh sáng ra khỏi phòng nghiên cứu, bởi vì Hạ Vũ Tuyên kia so với ánh mắt lạnh lùng càng mạnh, người này chỉ bốn hướng ánh nắng ôm ấp.

Vừa ra khỏi cửa, Thái Nho Minh thở hắt hắt mấy hơi, lấy ra di động quay số điện thoại--

“La Phù, mời con đi giúp Hạ tiến sĩ mua cơm trưa.”

“Gi? Viện trưởng chú hẳn là nên dẫn anh ta đi nhà hàng cao cấp ăn, cho anh ta ăn món ngon đi?” La Phù không nghĩ tới chuyện này cũng muốn cô xử lý, cô đang ở lúc chỉ đạo học sinh vừa làm vừa học đánh văn kiện, còn có rất nhiều việc không xong đâu!

“Ta có nói qua, nhưng cậu ta cự tuyệt.” Thái Nho Minh đi đến phía có ánh mặt trời, hơi chút cảm thụ một chút lo lắng. “Cậu ta nói cậu ta không gặp người, nhưng làm gì có nhà hàng nào không có người đâu? Như thế rất tốt, một đồng người muốn nhìn cậu ta đều nhìn không tới, ta lại sắp biến thành thứ không phải người.”

“Thì ra là thế, con có thể hiểu.” La Phù có chút đồng tình viện trưởng, nhưng đồng tình người khác kết quả là muốn ngược đãi chính mình, cô ngay cả cơm trưa của anh ta đều phụ trách, vậy anh ta thành tiểu đệ?

“Ta sẽ phát một phần tiền trợ cấp cho con, nhìn cậu ta thích ăn cái gì liền mua cái đó, đừng khiến cho cậu ta có gì không thoải mái.” Thái Nho Minh lại thật cẩn thận căn dặn “Kết quả kia ta khả gánh vác không dậy nổi, hiệu trưởng sẽ đem ta ngũ mã phanh thây.”

“Con có thể hiểu được.” vì hầu hạ vị này khách quý, cô còn có cái gì làm không được?

“Hết thầy đều giao cho con, cố lên!” Kỳ thật Thái Nho Minh cũng âm thầm thở ra, cái này ông ta không cần lo cùng Hạ Vũ Tuyên dùng cơm, có thể về nhà cùng vợ ăn cơm trưa!

Gác máy điện thoại, La Phù lái xe đi ra ngoài tìm mua đồ ăn, chính mình đều không có thời gian ăn cơm, chỉ vì làm cho Hạ Vũ Tuyên vừa lòng, thế nào cũng phải mất hoa tâm thần thay anh ta chuẩn bị.

Sau hai mươi phút, La Phù đi vào phòng nghiên cứu, đẩy cửa mà vào--

“Hạ tiến sĩ, cơm trưa ngài đến đây.”

Người được mời thức ăn, Hạ Vũ Tuyên giương mắt vừa thấy, trên bàn là KFC cùng capuchino, cô gái này dần dần đã nắm bắt lấy khẩu vị của anh. Cô thực thông minh, cũng không nói nhiều, còn có khí chất giống bà ngoại anh, anh hẳn là không có gì hay khủng hoảng.

Nhưng là vì sao? Ánh mắt cô nhìn anh có chút kỳ quái, tựa hồ là một loại nói tình cảm không nên lời? Như là đồng tình, thương hại, thậm chí là.....đau lòng? Hẳn là anh nhìn lầm rồi đi? Bình thường người bên cạnh anh đối với anh chỉ có loại cảm giác tôn sùng, kính trọng, sợ hãi loại, cô gái này lại có vẻ phi thường không giống những điều đó.

La Phù cũng không biết mình phát hiện ra điều gì, mới vài cái giờ không thấy. Cô lại muốn ở cạnh, điều kỳ diệu không muốn xa rời, giống như kiếp trước cô đã từng gặp qua anh, kiếp này nhất gặp lại, trước kia chuyện cũ nổi lên trong lòng, giữ cô ở lại tại chỗ không thể rời đi.

Cảm giác động lòng chính là như vậy sao? Cô không biết nên hỏi ai, trước kia cô chưa bao giờ từng có loại này cảm giác này, cô nhất định là không đúng chỗ nào!

“Đi ra ngoài, đừng phiền ta.” Cô đang dây dưa chăm chú nhìn, ánh mắt ấy khiến anh nôn nóng.

“Được” Cô thế nào không không chế được mắt của mình, nhìn anh ta nhìn đến nỗi thất thần, rất hoang đường!

Cô đang muốn chạy trốn chết, anh đứng lúc bắt lấy tay cô, bỗng nhiên toát ra một câu: “Này, tôi muốn cô đi hỏi một việc, điều tra ra phần mộ của họ ở nơi nào.”

Không cần hỏi nhiều, cô cũng biết anh ta đang nói ai, đó là ông ngoại cùng bà ngoại của anh. Theo như cô biết, hai vị lão nhân gia là mất do tai nạn xe cộ. Năm đó anh chưa từng đi qua thấp hương sao? Hoặc là đã quá lâu rồi nên không xác định được ở nơi nào?

Trong đầu cô có rất nhiều câu hỏi, lại chỉ có thể trả lời: “Được”

Anh còn không có buông ra tay nàng, tiếp tục nói: “Tôi sai cô đi điều tra chuyện này, không được cho bất luận kẻ nào biết!”

“Bao gồm Thái viện trưởng?” đây là bí mật giữa hai người bọn họ? Ai nha, tưởng tượng của cô thực quá nhiều, một chút đã nghĩ đến chuyện thân mật kia.

Anh ta vẫn là biểu tình bí hiểm “Đúng vậy.”

“Em đã biết.” cô gạt nhẹ cái đầu. “Đến lúc đó em chỉ báo cáo cho ngài”

Thật nhanh, cô đã không hề đối Thái viện trưởng nguyên trung thành, ngược lại thành trợ lý cá nhân Hạ Vũ Tuyên, thay đổi này ngay cả chính cô đều thấy kinh hãi.

Tay anh ta không có độ ẩm, có lẽ là bởi vì huyết áp thấp, hoặc có lẽ là ở trong phòng có máy lạnh đã lâu, nhưng phía dưới tay cô còn có chút ẩm áp, nhưng là vì sao, cô bị anh đụng tới làm da kia thật nóng

“Tốt lắm” anh hẳn là muốn buông tay cô, lại kéo dài ba giây, chỉ vì trên người cô tỏa ra hương hoa lài, anh không khỏi tham lam muốn ngửi nhiều một chút.

“Mời từ từ ăn cơm” Hai mắt cô sụp xuống, không dám trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh, không dám đón nhận, đó là cô không nên tìm hiểu nghiên cứu quá nhiều, cô cảm giác mình thật nhỏ bé yếu ớt.

Cửa đóng lại, Hạ Vũ Tuyên bỗng nhiên cảm giác không có vị gì, quên đi, anh suy nghĩ nguyên nhân làm cái gì? Chỉ cần tập trung vào nghiên cứu, anh có thể quên.

Hồng trần, cách anh rất xa, tình cảm đối anh vô tình nghĩa; sống, chính là độc đoán như vậy.

Chớp mắt đã là bây giờ tối, La Phù đi vào phòng Hạ Vũ Tuyên chuyên dụng nghiên cứu, nhìn qua cửa đi vào, nhìn thấy anh ta chính là nhanh tay gõ bàn phím, giống như đàn dương cầm đang tấu nhạc, hoàn toàn xuất phát từ phản ứng bản năng, không nên tự hỏi chính là thao thao bất tuyệt.

Đây là người vào buổi sáng không dậy nổi giường sao? Cô cần một chút thời gian tới đón, mơ hồ nhớ lại giường anh, chuyên chú ngắm nhìn anh, đều là anh, nhiều điều kỳ diệu.

“Hạ tiến sĩ, xin hỏi ngài phải về nhà sao?”

“Đúng.” Anh đứng lên từ phía sau bàn làm việc, hai tay duỗi ra, hít sâu.

Lúc anh làm nghiên cứu rất chuyên tâm, lấy đầu làm việc đến cực hạn, vừa đến thời gian nghỉ ngơi, anh liền hoàn toàn không thể lái xe cho mình, thậm chí nghĩ làm sao qua. Bởi vậy anh những gì anh học sẽ không có kỹ năng cuộc sống, như là lái xe, nấu cơm thậm chí giao lưu, tình yêu, anh không có năng lực cũng không có hứng thú.

La Phù chú ý tới anh thả lỏng trạng thái, nhưng không nói thêm, trên thực tế cô cũng không tư cách nói. Anh đã tỏ vẻ thật sự hiểu được, anh không cần có người đến phiền anh. Bởi vậy cô quyết định thu hồi tâm tình của mình, mặc kệ không thu hồi được cũng phải nhất định thu.

Trên đường không nói gì, chiếc xe nhỏ chờ bọn họ trở lại nhà. Vừa vào nhà Hạ Vũ Tuyên liền mệnh lệnh: “Tôi muốn trước tắm rửa, sau ăn cơm.”

“Tốt, kia..... Em đi chuẩn bị nước tắm.” Cô chần chờ một lát mới mở miệng, này tình tiết như thế nào giống như trong kịch bản phim? Bọn họ là diễn vợ chồng hay là mẹ con?

Quả nhiên, anh đương nhiên gật nhẹ cái đầu “Không cần quá nóng, nước ấm là tốt rồi.”

“Ác!” cô xoay người hướng đi về phòng tắm, lúc này anh lại giữ chặt bả vai của cô, nhấn lại mi, chỉ đạo cô nên có quy củ. “Trước hết, cô phải giúp tôi cởi áo khoác, cầm treo lên.”

“Á?” Cô nghĩ đến chính mình đang nghe lầm, trận này diễn có thể hay không diễn rất hoàn toàn thực?

“Bà ngoại ta đều là như vậy, còn có, trước cho ta một ly trà.” Anh không phát hiện chính mình đã coi cô trở thành bà ngoại, đó là loại thói quen cũng là loại ý lại. Thế nhưng mới có ở hai ngày cô làm mọi chuyện, khiến anh tự nhiên mà vậy thích ứng.

“Được.” nên làm việc cũng thật nhiều, cô tính được mở mang đầu óc, nam nhân này hoàn toàn biến cô thành nha đầu.

Cô thay anh mang đi áo khoác, pha chén trà xanh, mang đến trên bàn, lại đi chuẩn bị nước tắm, rồi mới bắt đầu nấu cơm, còn muốn suy tư là anh ta thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, phối hợp lại cho anh ta khẩu vị rau xanh.

Như vậy, cuộc sống của cô sẽ lấy anh ta làm trung tâm, không ngừng nhiều nha nhiều, chuyển nha chuyển, như thế nào có thể thoát ly lực ảnh hưởng anh ta đây?

“Hạ tiến sĩ, cơm chiều đã xong.”

Sau khi tắm rửa xong, anh mặc một bộ áo tắm màu đen, cả người nằm ở ghế gỗ ngoài hành lang dài, một bên là sân, một bên là phòng khách, gió đêm mang đến hơi thở trong núi, anh hít thở thật sâu, đầy thanh tĩnh trong lòng, lại tựa hồ có cái gì thiếu thiếu? Rốt cục đã trở lại nhà cũ, anh đã có chút mờ mịt tự nhiên.

Lắc lắc đầu, anh đứng lên đi hưởng bàn ăn, khẩu vị thức ăn quen thuộc, khi thì hòa tan khi thì làm cho anh nhớ sâu sắc quê nhà.

Lúc Hạ Vũ Tuyên ăn cơm tối, La Phù trước hết thay anh đi trải giường chiếu, giặt quần áo, quét dọn, quả nhiên giống bà mẹ. Cô nói bản thân mình chuyên tâm làm việc đi, không nên cứ nghĩ đông rồi nghĩ tây, đó là chuyện không hề có ý nghĩa.

“Nếu không có việc khác, tôi đi về trước.”

Ngồi ở bên cạnh bàn anh không hé răng, cô nghĩ là anh ngầm đồng ý, liền lấy giỏ xách phải rời khỏi.

Chờ cô xoay người, anh mới mở miệng “Ngày mai, mua mấy bồn hoa lài đến đây, để ở ngoài hành lang.”

“Gi? “ cô lại sững sốt sau đó tiện đà gật đầu “Được.”

“Còn có, lúc đến gọi tôi dậy, không được vào phòng.”

“Được.”

Cho dù đầu óc cô có vấn đề, cũng không dám đề suất, trong mắt anh có sự mãnh liệt, bất luận kẻ nào đều có thể biết, ít nhất làm sai, đều là sự trừng phạt thích đáng.

Sau đó, chiếc xe nhỏ chuyển động, La Phù lái đi, mà Hạ Vũ Tuyên nằm ở hành lang dài, yên lặng nghe thanh âm xe đi xa. Anh suy nghĩ, anh biết thiếu thốn cái gì, anh cần mấy bồn hoa lài, nhất định chỉ là chuyện đơn giản như vậy, không có gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bình an vô sự qua hai ngày, La Phù cuối cùng có điểm nở mặt mày, lập tức đến báo cáo với Hạ Vũ Tuyên “Hạ tiến sĩ, tôi đã tìm được mộ phần của bà ngoại và ông ngoại của ngài rồi.”

Trong phòng nghiên cứu, đôi mắt đang nhìn văn kiện cùng dụng cụ, Hạ Vũ Tuyên vui đầu trong đó, căn bản không phát hiện La Phù đi vào, đến khi thanh âm của cô đã cắt đi trầm tĩnh.

Tin tức này hẳn là khiến cho anh không thể vẫn như cũ, tâm hồn của anh như đang nhắc lên những ngọn song, một vòng một vòng, vô hạn mở rộng.

Sau sự im lặng, anh mới đứng lên, cúi đầu mở miệng: “Ở đâu?”

Nghe thanh âm anh kìm nén, nhìn ánh mắt anh cô đơn, bỗng nhiên cô cũng cảm thấy ngực đau, giống nhau có người làm cô đau lòng, làm sao bây giờ có chút gì đó nên nén lại nhưng tựa hồ muốn nén hay lấy về cũng không có trở về.

“Ngay phía sau núi, sẽ không xa.”

“Hảo, lúc nghỉ ngơi giữa trưa cô dẫn tôi đi qua đó, còn có chuẩn bị một bó hoa, lấy hoa thiên điều.”

“Được.” chuyện đó hẳn là ông ngoại hay bà ngoại anh thích hoa đi? Dưới đất nguyệt là tình vợ chồng, trên trời nguyệt là chim liền cánh, chính là như vậy sẽ không sai!

Cô không hỏi nhiều, anh cũng không nhiều lời, chính là yên lặng nhìn phía ngoài cửa sổ. Rất là u tĩnh, trời không xanh thắm, hết thấy là như thế bình an, nhưng mà nội tâm anh mãnh liệt gào thét, là ánh mặt trời không thể xuyên thấu. Chỉ có gió vùn vùn, chỉ có chính anh hiểu được, giờ phút này là dư âm đó mạnh mẽ như thế nào.

Không biết vì sao, cô rất muốn tiến lên, ôm anh một cái, nhưng cô vẫn là điều khiển bản thân nhẫn lại, nói với mình là chỉ nhất thời đồng tình, không cần là đối tượng sai lầm, Hạ Vũ Tuyên là người trên toàn thế giới không cần tình người.

Chậm một chút, hai người lái xe đi vào sau núi, đi vào một cái đường nhỏ, không bao lâu liền phát hiện một nghĩa trang công cộng, thoạt nhìn có chút lịch sử đã lâu, nhưng duy trì như chính tề lịch sự tao nhã, không đến nỗi núi hoang cỏ dại sinh sôi.

“Chính là mộ này.” La Phù đi đầu, đi đến một tòa nhỏ nhỏ, chớp mắt thấy phần mộ, theo kia mộ hồ chữ viết vẫn nhìn ra được khắc chữ-- Hạ Khải Nhân, Hạ Anh Từ, sinh vì chim liền cánh, tử vì tình vợ chồng”

Khóe mắt La Phù chút nóng, kiên định cỡ nào chân thành tha thiết tình yêu!

Theo tin tức cô biết được, Tiên sinh Hạ Khải Nhân là người Đài Loan, Hạ Anh Từ nữ sĩ là người Nhật Bản, vốn tên là Quán Dã Anh Từ, đã theo họ chồng sửa lại Hạ Anh Từ, lúc trước hai người kết hôn tạo nên một trận mưa gió, nhưng mà hiện tại xem ra, mưa gió đều qua, bọn họ đã được đến vĩnh viễn có một kết cục.

Hạ Vũ Tuyên đi đến trước mộ, buông hoa xuống, ánh mắt anh thật sầu não, môi hé mở là lại không có nói gì.

Từ nhỏ anh bị cha mẹ vứt bỏ như loại kém phẩm, bởi vì từ nhỏ anh là đứa trẻ ngốc, không bằng bọn họ mong muốn một anh tài cao ngút như vậy, khoa học gia không thể dễ dàng tha thứ cho thử nghiệm của mình bị thất bại, cho dù đó là con của mình.

Bọn họ không nghĩ sẽ nhìn nhận anh, lúc nào cũng nhắc nhở bọn họ sinh ra một đứa vô dụng, phế vật. Cho nên đưa anh lưu đầy đến lão gia ở Hoa Liên.

May mắn là, ông ngoại và bà ngoại, không những giữ mà còn tiếp nhận anh, không bắt ép anh học bài, không buộc anh cùng đứa trẻ khác chơi cùng, cho anh không gian tự nhiên ở trời đất này tìm được sự yên tĩnh, có lẽ bởi vậy mà trí tuệ anh càng ngày càng phát triển, ngày xuất ngoại đột nhiên lại tăng mạnh, trở thành thiên tài mọi người hâm mộ.

Năm đó, vụ tai nạn xe tới rất đột ngột, anh còn không biết cái gì gọi là chết. Thậm chí còn không kịp chảy nước mắt. Ngay ngày hôm sau, anh đã bị cha mẹ mang đi rồi bỏ nơi này, không thể tham dự tang lễ ông ngoại và bà ngoại, càng không thể dâng hương, tặng hoa cho họ.

Thời gian mười bốn năm giống như chưa từng có, anh lại biến thành đứa trẻ con, tình cảm nuôi dưỡng kia bị cắt đứt, không thể biểu đạt được tang thương đau lòng, nhưng giờ phút này hoàn toàn hướng vào người anh, bị thương song triều rất mãnh liệt, nháy mắt anh đã bị nhấn chìm, không biết đang ở nơi nào.

La Phù nghĩ rằng mình hẳn là nên tránh ra, đây là thời khắc riêng tư, anh cũng đang dùng trí nhớ và người dưới kia nói chuyện, không phải ngôn ngữ có thể nói hết, chỉ có thể để tâm linh hòa hợp.

Nhưng mà cô không đi ra, không biết có thể lực nào đó giữ cô lại, khiến cô đứng ở một bên yên lặng, chăm chú nhìn bức họa đang trước mặt này.

Thật lâu sau, Hạ Vũ Tuyên mới chậm rãi đứng lên, cả người bỗng nhiên nghiêng ngả một chút, có thể là do huyết áp thấp, cũng có thể quá kích động trong lòng, khiến anh ngay cả khí lực đều không có.

Cô không nghĩ ngợi, liền tiến lên, giữ cánh tay anh, cho anh tựa vào bên vai mình, cho dù anh so với cao hơn cô rất nhiều, nhưng vào giây phút này cô tin tưởng anh cần cô.

Hạ Vũ Tuyên vẫn chưa cự tuyệt chuyện cô tiến đến gần, trái lại anh giống người bệnh suy yếu, cô là chỗ dựa duy nhất, hai người có điểm khó khăn vì cô phải giữ người to lớn tiêu sái này.

“Ngài có khỏe không?” Cô lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán anh, xem sắc mặt tái nhợt, giống lúc người ta té xỉu.

Anh nhắm hai mắt, tiếp tục hít sâu, cảm giác được tay nhỏ bé cô đặt vào, vốn là anh không cho ai đặt vào anh, lúc này lại vô lực cũng ko muốn tránh đi.

Sau đó, anh khôi phục tinh thần, mở mắt tựa sương mù, nhìn thái độ cô quan tâm, ngửi được mùi hoa lài phát ra – nháy mắt giới tuyến phòng hộ bị hòa tan, anh đã quên chính mình là chán ghét người đến gần.

“Choáng váng đầu sao? Em giúp ngài mát xa một chút được không?”

Nhìn anh im lặng không nói lời nào, cô hiểu như ngầm đồng ý, cổ lấy đứng khí, hai tay theo cái trán của anh, cổ đến bả vai, nhẹ nhàng chậm chạp ấn ấn, làm cho anh trầm tĩnh lại.

Nhớ rõ trước đây, nhóm nữ tu sĩ chính là như vậy trấn an cô, lúc cô nằm thấy ác mộng, có thể bình tĩnh trở lại, không biết đối với anh có tác dụng không?

Anh cứng ngắc một lát, dù sao chưa bao giờ có người đối xử với anh như thế, có lẽ nơi này là nghĩa địa khá trầm tĩnh, có lẽ đây là không khí kỳ diệu, anh không có kháng cự, yên lặng chịu đựng một lát, không bao lâu, anh phát hiện cũng không khó chịu, ngược lại còn thoải mái.

“Như vậy có thể chứ?” Bởi vì cơ thể anh gồng lên, cô phải dùng lực nhiều hơn.

Anh không gật đầu cũng không lắc đầu, chính là dùng đôi mắt nhìn cô, giống như con thú bị thương, yên lặng không nói gì, chỉ có ánh mắt có thể nói.

Cô bị anh nhìn làm đỏ mặt, cúi xuống ánh mắt tiếp tục thay anh mát xa, cảm giác anh hô hấp chậm rãi bằng phẳng, thân thể cũng không còn cứng nhắc.

“Em đưa ngài về nhà đi!” Cô thấy anh như thế này không nên quay lại làm việc, hẳn là nên nghỉ ngơi.

Anh không có ý kiến, cô rời khỏi người anh, chậm rãi đi đến bên cạnh xe, trước khi đi, anh lại nhìn này phiến rừng cây, liếc mắt một cái, không nói gì như nói lời từ biệt.

“Ông ngoại bà ngoại, con tin tưởng các người đang hạnh phúc, trước kia con không kịp nói lời nào, hiện tại các người đều nghe sao?”

“Hạ tiến sĩ, giường chuẩn bị xong rồi, mau nằm xuống” Vừa đi vào nhà. La Phù giống như con quay thẳng đảo quanh, thay Hạ Vũ Tuyên chuẩn bị giường, dịu anh nằm xuống, tấm khăn lông ướt đắp trán anh, pha chén trà sâm nhìn anh uống.

Kỳ thật Hạ Vũ Tuyên đã cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng về mặt cô lo lắng, khiến anh không khỏi tò mò, nếu anh lại bị bệnh chết đi? Cô có hay không vì anh sẽ khóc? Người con gái này chỉ là trợ lý, sao lại phải quan tâm anh?

Trong mắt cô đầy lo âu, sắc mặt anh tái nhợt, cô ôn nhu khuyên nhủ “Nhắm mắt lại, trước ngủ một chút”

“Tôi không buồn ngủ, thời gian ngủ còn chưa đến” Anh không có thói quen phá vỡ thói quen của mình.

“Kia...” cô cũng không biết chính mình thế nào mà cân nhắc chút, bỗng nhiên thốt ra “Ngài có tâm sự sao?”

Anh lấy về mặt khó hiểu nhìn cô, cô gái này hồ ngôn loạn ngữ cái gì? Anh cùng cô có cái gì tán gẫu? Trên thực tế anh không cùng bất luận kẻ nào đều không có. Anh là tòa thành để phòng rất nghiêm, từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ rơi, anh đã mất đi khả năng giao tiếp, cho dù là ông bà ngoại cũng chỉ có thể yêu thương anh, nhưng không có cách nào khác chính là hiểu được anh.

“Ông bà ngoại của ngài chắc là có tình cảm tốt lắm?” Cô nghĩ là mình như bác sĩ tâm lý, cùng bệnh nhân nói chuyện, những chuyện đau xót, để cho họ có thể nhẹ nhõm, nhưng thực sự đơn giản như vậy sao?

Anh trợn to mắt chút, cô có thể nào hỏi anh vấn đề này? Nhất là thấy anh phản ứng sau đó, cô không biết đây là chuyện lời vấn đề đau lòng ra sao?

“Thật xin lỗi, em đã nói nhiều” Rốt cuộc cô đang làm cái gì? Cô nghĩ là muốn cho bản thân mình cái tát, cô còn đang lấy muối xát miệng vết thương anh!

Những lời nói ấy, anh bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, những chuyện quá lâu được trở về, anh thường nằm ở trên hành lang, cái gì cũng không làm, chột nghe gió thổi từng phiến trúc, thiên minh điều kêu, làm cho phiền não hóa thành mây trắng bay đi, trời xanh rộng lớn đều có thể ôm.

La Phù đang muốn lặng lẽ rời đi, lúc này anh lại mở miệng. “Trước đây tôi sẽ không nói, còn có chương ngại..... Bác sĩ nói tôi là tự kỷ, cũng không thể học cao, ba mẹ tôi đều là kiệt xuất trong khoa học, bọn họ không thể tin tôi phát triển như vậy.....”

“Phát triển?” cô nan giải hình dung từ này để nói về anh, càng kinh ngạc anh từng là đứa trẻ tự kỷ, nhưng anh cuối cùng mở miệng, này không khác là một bước đột phá lớn!

Cô xoay người ngồi vào phía trước, chờ mong nghe anh nói càng nhiều lời nói, nếu cửa sổ tòa thành mở ra, cô có thể nghe được bên trong bao nhiêu thanh âm?

Anh giống đứa trẻ vừa học được phát âm, chậm quá còn nói: “Tôi cùng ông bà ngoại cùng nhau sống ở đây..... Không ai xem thường tôi, hoặc ra lệnh cho tôi học bài, cho nên tôi rất vui sướng.....”

Cô không khỏi tưởng tượng, khi còn bé anh là đứa trẻ ít nói cỡ nào, mà tại đây núi non xinh đẹp, anh vượt qua như thế nào khó có thể quên thơ ấu?

“Sau đó thì sao?” cô nghe được anh cùng ông bà ngoại cảm tình rất sâu, mới có thể dùng ngữ điệu hoài niệm này nói chuyện.

“Năm mười hai tuổi ấy, một tai nạn xe cộ mang đi bọn họ, khi đó tôi mới lần đầu tiên đã mở miệng, tôi kêu là ông ngoại, bà ngoại. ...”

Anh nói đơn giản bình tĩnh, nước mắt cô lại cơ hồ đã tràn mi, nếu anh chưa bao giờ từng có được tình thân, có lẽ còn không có đau khổ như vậy. Nhưng người này từng có được tình cảm rồi sau đó bị cướp đoạt, không chỉ đập nát một tâm hồn con người, thậm chí làm cho anh ngay cả cảm giác cảm thực cũng đều mất đi.

“Rồi tôi đã bị ba mẹ tổng xuất ra nước ngoài du học, tôi đi qua rất nhiều quốc gia, học rất nhiều ngôn ngữ, được rất nhiều bằng tiến sĩ..... ở nước ngoài cuộc sống giống nhau đều ảm ỹ, có rất nhiều người, rất nhiều chuyện, rất nhiều thanh âm, rõ ràng trong đầu tôi chỉ có sách vở, nơi đó mới là nơi rất yên tĩnh.

Đến nỗi ở trong giấc mơ, liên tục xuất hiện cảnh tượng, anh không có cách nào giải thích với cô, đó là cảnh Hoa Liên, dãy núi Hoa Liên kêu gọi anh, một tiếng một tiếng, chưa bao giờ gián đoạn.

“Vì sao quay lại Đài Loan? Quay lại Hoa Liên?” vấn đề này cô đã có đáp án, chính là cô muốn nghe anh nói.

Anh ngồi dậy, nhìn hành lang dài ngoài phía cửa giấy, vô tình trả lời vấn đề của cô, trên trời là như vậy xanh thăm vô ngần, anh đau thương hẳn là có thể gửi cho mây trắng, làm cho chúng nó đưa về nơi xa xôi nào đi thôi!

“Em biết, bởi vì người đã nhớ ông bà ngoại, mới có thể yêu cầu tìm phòng ở này, mới có thể nghĩ đến bọn họ muốn nhớ lại, kỳ thật..... lúc đó ngài vẫn là đứa trẻ mười hai tuổi, trước mắt đi người thương yêu nhất làm bản thân quá đau thương

Thanh âm cô rầu rĩ, hấp dẫn anh chú ý. “Cô đang khóc?”

“Không có.” Cô ngưng lại nghẹn ngào, cố gắng hô hấp.

“Có cái gì phải khóc?” hai giọt nước mắt vừa rơi tại trên mặt anh, theo cặp mắt to không ngừng chảy ra, còn dám nói không có? Người là động vật kỳ quái, anh không chỉ một lần cho rằng như vậy, trước mắt cô gái này hiển nhiên là rất quái lạ.

Nước mắt của cô càng lau càng rơi, nhin không được nghẹn ngào nói: “Em cảm thấy thật đáng thương.....”

Từ nhỏ anh như vậy liền bị áp lực từ cha mẹ xem nhẹ, mất đi người yêu thương anh là ông bà ngoại. Sau khi một mình ở nước ngoài học ở trường, tuy rằng thành tựu phi phàm, mọi người ủng hộ, nhưng anh khi còn sống có từng cười vui qua? Nghĩ đến anh chưa bao giờ khả năng thể nghiệm cảm giác hạnh phúc, giống nhau có người làm đau lòng cô, đau đến thật là khó chịu.

“Em đang thương hại tôi?” anh chưa bao giờ thể biết qua cảm giác này, thế nhưng có người đang thương cảm anh? Bởi vì anh là người kiệt xuất học thuật thành tựu, cơ hồ mỗi người đều sùng kính anh, bội phục anh, như thế nào sẽ có người thương hại anh?

Nước mắt của cô càng lúc không kìm được, khăn giấy ở bên rất công dụng, nháy mắt đã ướt đầy nước mắt, mà anh chỉ có thể bất khả tư nghị nhìn cô, cô gái này đang thương hại anh, tự nhiên có thể khóc như vậy?

Vốn hẳn là tình huống phiền toái, anh cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại tò mò quan sát cô, trước đây anh không nhìn kỹ, thực ra cô có gương mặt trắng nõn, có có hai má hồng hồng, ánh mắt bây giờ lung linh sắc nước, nhìn giống như con thỏ nhỏ.

Anh chưa bao thực sự nhìn qua một người, nhất là nữ, anh nghĩ không muốn dính vào sinh vật nào, nhưng mà nữ nhân này không có giống các cô gái kia, cô bình thường ít nói hôm nay lại nói nhiều, một chấn rung động, hấp dẫn anh, nhưng tràn ngập mâu thuẫn.

Buông khăn mặt, cô hỏi một câu không đầu không đuôi “Anh sống rất vui vẻ sao?”

“Không sao cả?” anh không nghĩ tới vấn đề này, vui vẻ không thể đo lường, không thể kiểm chứng, anh không nghiên cứu loại trừ tượng này.

“Ngài thực yêu ông bà ngoại, không phải sao?”

“Không quan trọng, mọi người đã chết, còn nói cái gì yêu không thương?” So với vui vẻ càng trừu tượng, anh càng không hứng thú.

“Ngài không yêu người nào sao? “ Cô bỗng nhiên cảnh giác, tiêu cô rồi, cô như thế nào để ý anh không yêu thương người khác.

“Em hỏi nhiều quá.” Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, ám chỉ cô đã đi đến giới hạn chịu đựng của anh, kế tiếp chỉ là nơi riêng của anh, mà anh chưa cấp cho cô giấy thông hành.

Toàn thân cô run lên, ý thức được chính mình vi phạm. “Thật xin lỗi, mời ngài nghỉ ngơi tốt. ...”

Cô đứng dậy ra khỏi phòng, anh nghe được cô cố ý cước bộ nhẹ, không lâu sau, truyền đến thanh âm cô ở hậu viện giặt quần áo, khả năng muốn tìm công việc mới để không khóc nữa? Nhưng giặt quần áo có thể không sạch sẽ? Bởi vì sẽ dính nước mắt của cô.

Đêm đó, lúc ăn cơm chiều Hạ Vũ Tuyên không biết là có phải ảo giác, chính là cảm thấy có điểm lạ, có điểm khó.

Hương vị nước mắt, có phải như vậy đâu? Anh chưa chưa bao giờ nếm thử qua chỉ có thể tiếp tục hoang mang.

Trở lại Hoa Liên lần này, Hạ Vũ Tuyên cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, mỗi ngày buổi sáng bảy giờ, La Phù sẽ nấu cơm cho anh ta ăn, đưa anh ta đến trường học, giữa trưa thay anh ta mua cơm trưa, buổi tối đưa anh ta về nhà, thay anh ta nấu cơm, giặt quần áo, quét tước ngày hôm sau lại như vậy.

Đây là La Phù thay anh ta làm tốt quỹ đạo, thậm chí như là loại lưới, cho anh thói quen có cô tồn tại.

Ở thế giới anh ta, có câu bảo vệ thành chưa bao giờ cho người ta vượt qua sông đào, ở ngày tế bái ông ba ngoại, anh đã cho cô theo cây cầu kia đi tới, mà nay cô đi trở về mặt bên kia của cầu, chính là cẩn thận chăm sóc cuộc sống của anh.

Như vậy tốt lắm, thực yên bình, nhưng anh không hiểu có cảm giác có một cảm giác phiền nháo, nhất là cô cẩn thận hầu hạ anh, càng làm cho anh vô cùng lo lắng không hơn giảm.

Này đến tốt cùng là cảm giác gì? Anh không thể hiểu biết cũng không thể lý giải, phàm là cùng người có chuyện liên lụy, cũng không hẳn ở trong phạm vi nghiên cứu.

Buổi sáng hôm nay, Thái Nho Minh đi vào văn phòng, đặc biệt hướng La Phù hỏi.

“Thế nào, Hạ tiến sĩ thích ứng tốt chứ? Có vấn đề gì không?”

La Phù không chú ý Thái viện trưởng đến gần, nhìn màn hình máy tính ngăn người, rõ ràng đang đánh văn kiện, lại quên chính mình đánh tới chỗ nào, chuyện Hạ Vũ Tuyên vẫn xoay quanh trong đầu cô, hiện tại anh đều khiến cho cô đau lòng...

“La Phù, La Phù?” Thái Nho Minh lại hô hai tiếng cảm thấy buồn bực, trợ lý này như thế nào bỗng nhiên ngăn người? Có phải hay không ông đã để công việc của cô quá nhiều?

“Viện trưởng?” Cô cuối cùng tỉnh lại, trên ghế nhảy dựng lên “Thật có lỗi, vừa rồi con không có nghe người nói”

Ông ta cùng lúc cũng chú ý tới điều này, dù sao La Phù hoảng sợ cũng thật hiếm thấy, có phải hay không vị Hạ Vũ Tuyên đại tiến sĩ quá hầu hạ khó khăn, hại cô cuối cùng tinh thần không tốt, thể xác và tinh thần mất cân đối?

“Không sao!” Thái Nho Minh vui vẻ mỉm cười nói “Chú muốn hỏi con, Hạ tiến sĩ có hay không, không thích ứng?”

“Cũng tốt lắm” Đánh chết La Phù cũng không dám nói ra cô đối với Hạ Vũ Tuyên có tình cảm, nhất định sẽ dọa mọi người.

“Mặc kệ cậu ta yêu cầu con làm gì, con đều phải phối hợp.” Thái Nho Minh lại công đạo, e sợ ra cái gì nhiều loạn.

“Vâng.” Cô gật đầu, không cần viện trưởng yêu cầu, cô cũng sẽ cố gắng làm tốt.

“Ta đối với con rất tin tưởng.” Thái Nho Minh tương đương tín nhiệm La Phù, thậm chí có cái chủ ý điên cuồng, “Nói không chừng, Hạ tiến sĩ với con lâu ngày sẽ sinh tình, đến lúc đó con trở thành Hạ phụ nhân, cần phải hết sức giữ cậu ta ở lại, không để cho cậu ta chạy mất”

“Chú, xin đừng đem chuyện này đùa giỡn được không? Tuổi con so với anh ta còn lớn hơn!” La Phù nghe được trong lòng chấn động, hay là trong mắt cô, đuôi lông mày đã để lộ ra tin tức gì, khiến người ta nhìn thấy cô đối với Hạ Vũ Tuyên có cảm tình?

Không phải chỉ có một người, nhóm đồng sự cũng có cùng ý tưởng này, hệ trợ giáo hóa học Bành Trí Bình phụ họa nói “Lớn hơn hai tuổi tính làm cái gì? Muốn giữ người tiến sĩ Hạ, phương pháp tốt nhất chính là nắm lấy tâm anh ta. La Phù là lựa chọn tốt nhất, phải dựa vào em lâu dài!”

“Kỳ thật tiến sĩ Hạ bộ dáng tốt, tuổi còn trẻ đã có thành tựu phi phàm, chẳng lẽ em đối với anh ta một chút cảm giác đều không có?” Hệ trợ giáo vật lý Vương Tinh Doanh biết La Phù nhiều năm, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua cô gái này có người yêu, nói như thế nào đều rất phí thời gian thanh xuân.

“Em...Em.” La Phù không biết như thế nào ứng đối, thành thực ngưng ngừng trả lời, hay nói giỡn cho qua.

“Mắc cỡ” Vương Tinh Doanh cố ý trêu cô “Nếu em không có hứng thú như mọi người nói, chị đây cũng không thể được tán công? Tuy rằng chị cũng lớn hơn Hạ tiến sĩ ba tuổi, nhưng ta không ngại quan hệ yêu đương”

Bành Trí Bình ồn ào theo “Nữ nhi muốn làm Hạ phụ nhân thật đúng là không ít, chính là mọi người đều khó có thể tiếp cận Hạ tiến sĩ, La Phù em là đang ở trong phúc mà không biết hưởng?”

La Phù hai gò má đỏ bừng, hé miệng nói đúng là không nói ra, có đôi khi nghĩ đến nhiều lắm, cảm thụ quá sâu, ngược lại không thể nói gì để chống đỡ.

“Tốt lắm, các người đừng chọc nữa.” Thái Nho Minh ha ha cười. “La Phù con đừng khẩn trương, ta chỉ là ảo tưởng một chút mà thôi, Hạ tiến sĩ thoát

nhìn giống như cả đời cũng không có loại tình cảm con người này.”

La Phù không có trả lời, những lời viện trưởng nói đập thật mạnh vào trong lòng cô. Trong nháy mắt, tỉnh mộng, cô không nên trầm mê, nên quay đầu lại, người đó không phải cô nên chờ mong.

Vương Tinh Doanh thật ra không cho là đúng “Thế sự không có gì tuyệt đối, tương lai ai biết như thế nào?”

Mặc kệ như thế nào, La Phù quay đầu chuyên tâm đánh chữ, Thái Nho Minh cũng rời khỏi văn phòng, chuyện đối thoại này xem như đã xong, còn có hạt vữa nảy mầm, mầm nóng đã bị áp bức, không chuẩn lại có ánh mặt trời chiếu góc kia.

Cùng thời gian, bên trong phòng nghiên cứu, Hạ Vũ Tuyên đang kiểm tra số liệu đối với thực nghiệm, trong đầu nhanh bay ra những căn cứ và hậu quả, vào lúc này anh hoàn toàn không thể bị quấy rầy.

Một tiếng chuông vang lên, anh chuyên tâm vẫn chưa nghe được, tiếng chuông ngừng lại, lại vang, vang lại ngừng, mấy mươi lần lặp lại. Sau anh mới giật mình phát hiện có thanh âm, hơn nữa không phải điện thoại trên bàn, là di động của anh.

Biết số di động cá nhân này chỉ có một, anh không chút nghĩ ngợi liền nói “Cậu tìm tôi?”

“Không có biện pháp, cậu không tìm tôi, đành phải tôi tìm cậu.” Trong di động truyền đến một thanh âm sang sảng, đó là Thạch Tinh Lam, tổng giám đốc tập đoàn Kinh Vũ, cũng là bằng hữu duy nhất trong cuộc đời Hạ Vũ Tuyên.

Năm đó hai người quen biết tại nước Anh, tại trường đại học, nhất kiến như cố, thiên tài thích thiên tài. Sau Thạch Tinh Lam chuyển chiến thương trường, mở mang bờ cõi, Hạ Vũ Tuyên đầu nhập giới học thuật, đạt bảy cái học vị tiến sĩ.

“Có việc gì sao?” Cho dù đang nghiên cứu cao hứng, Hạ Vũ Tuyên vẫn nguyện ý dành thời gian cho bạn tốt, bởi vì anh hiểu được. Thạch Tinh Lam đối anh không chỗ nào cầu cũng khó, hai người giao tình thuần túy rất khó gặp, trên đời này tất nhiên cùng giống chính mình thông minh như nhau.

“Không có gì, báo cậu một tiếng, tôi kết hôn.” Thạch Tinh Lam chậm rãi nói, giống như đang nói chuyện thời tiết.

“Kết hôn? Là cậu phát minh trò chơi mới?” Hạ Vũ Tuyên nhớ rõ, Thạch Tinh Lam chỉ thích kích thích trò chơi thú vị, cũng không từng thấy cậu ta còn thật sự yêu đương này nọ.

“Kết hôn, chính là thuần túy kết hôn, khi gặp sẽ không tự kìm hãm được, không tự chủ được, tôi nghĩ cậu đại khái cả đời cũng sẽ không biết.” Thạch Tinh Lam yêu chính là thư ký của mình, kết hôn cùng giải trí rất hiệu quả.

Nghe điều đó, Hạ Vũ Tuyên không phải không sợ hãi. Vốn dĩ anh nghĩ Thạch Tinh Lam cùng anh là đồng loại người. Đối với thế giới này bảo trì một khoảng cách, cũng không cho bất luận kẻ nào đụng đến nội tâm bên trong, tuy rằng Thạch Tinh Lam không giống anh cách ly hoàn toàn. Nhưng kết hôn sẽ không ngừng dây dưa chuyện, vì sao còn muốn tìm đến phiền toái, anh thật sự không hiểu.

“Cậu cảm thấy rất tốt sao?” Hạ Vũ Tuyên chỉ có thể y theo điều này suy đoán, có lẽ đối là người “chỉ giải trí, hoặc nữ nhân rất cao...”

“So với cái gì cũng nhìn rất tốt, lại không chỉ có nhìn tốt, tựa như bị cái gì không chế não, cũng chính là cam tâm tình nguyện.” Thạch Tinh Lam trước thờ dài, bỗng nhiên chuyển giọng điệu nghịch ngợm. “Tôi lần đầu tiên có loại cảm giác này, không nói cho cậu thật sự chịu không được, muốn cho cậu biết, tôi hơn cậu cao một bước, hắc hắc”

Hạ Vũ Tuyên trầm tư nửa phần là rầu rĩ hỏi “Thực sự thần kỳ như vậy?”

Hai người trong lúc này vẫn còn phân cao thấp lẫn nhau, đương nhiên thiên tài mới gặp gỡ, ngoại trừ kính hi cùng hưng phấn, đương nhiên cũng có kích thích cạnh tranh. Nhưng mà là thiên tài, tốt nhất nghĩ chính mình là dẫn đầu, đều đã bị ngoại lực khống chế, như thế nào còn cam tâm tình nguyện?

“Cậu chưa thử xem thì không thể hiểu được?” Thạch Tinh Lam ha ha cười, giọng điệu khiêu chiến, “Dù sao tôi mãnh liệt thích thú, cái này so với làm việc lớn, thực nghiệm đều có hưng phấn, núi này còn có núi cao hơn, tuyệt không thể tả.”

Hạ Vũ Tuyên từ chối cho ý kiến, anh lại không thích tình cảm, có thể nào xác định chuyện này có ý tứ gì? Dựa vào tinh thần khoa học gia, đối với chuyện không có thí nghiệm, anh luôn luôn không có kết luận.

“Có cơ hội sẽ dẫn cô ấy đi gặp cậu, hy vọng đến lúc đó cậu đã đuổi kịp tiến độ, đừng thua tôi nhiều lắm!”

Thạch Tinh Lam này rõ ràng là khách tướng. Nếu là người khác, Hạ Vũ Tuyên không có khả năng có phản ứng gì, nhưng bạn tốt chính là bạn tốt, duy nhất giao hảo lại đặc biệt, đối anh còn gọi là vô cùng kích lệ, nói hai ba câu còn có hiệu quả.

“Được.” đến lúc đó gặp. Tất di động, Hạ Vũ Tuyên có phản hồi hận. Vì sao anh phải thách đố chuyện này? Thật không giống anh!

Kết hôn? Đánh chết anh cũng không muốn làm chuyện ngu xuẩn này. Cho dù Thạch Tinh Lam lấy đến học vị tiến sĩ tình yêu, anh cũng sẽ không có ý khâm phục. Nhưng hiện tại đã nói ra miệng, anh bất buộc phải tìm đối tượng kết hôn, nếu không phải thừa nhận chính mình đành phải thua.

Ngay tại lúc phiền lòng, một tiếng gõ cửa truyền đến, La Phù đi vào phòng nghiên cứu, cầm trên tay là hộp giữ nhiệt tiện lợi. Sáng sớm cô đã chuẩn bị, hiện tại cô không mua thức ăn ở ngoài, mà ba bữa đều nấu cho anh.

“Hạ tiến sĩ, com trưa của ngài đây.”

Chuyện này bình thường giống nhau, Hạ Vũ Tuyên gạt cái đầu, cô đem hộp com để lên bàn, dọn xong đồ ăn nói “Mời ngài dùng.”

La Phù đứng ở một bên, tận lực nhìn anh ta ăn com. Thoạt nhìn anh ta đang trầm tư vấn đề nào đó, có lẽ là quá trình thí nghiệm, có lẽ là kết quả báo cáo, nhất định quan trọng, cô cũng không thể đánh gãy suy nghĩ của anh ta.

Sau hai mươi phút, anh com nước xong, ngẩng đầu phát hiện vấn đề đã có giải đáp, xa tận chân trời!

Đúng vậy, cô gái trước mắt này, với anh duy nhất còn có thể chịu được đối tượng, diện mạo, cá tính cùng tay nghề đều làm cho anh vừa lòng. Trên đời này không ai có thể thích hợp hơn cô cùng anh kết hôn.

Cảm giác được anh chăm chú nhìn, La Phù nhất thời chân tay luống cuống. “Hạ tiến sĩ, có vấn đề sao?”

Từ ngày có chuyện ở nghĩa địa, anh chưa từng như thế nhìn chăm chú cô, giống nhau muốn nói lại thôi, hay là anh muốn nói mẩu chốt trong lời nói? Cô phát hiện mình sao có thể, quyết định lúc trước thả khí hy vọng xa vời, giờ lại nhìn không được lại dấy lên tia hy vọng.

“Không có việc gì, cô có thể đi rồi.” anh thu hồi tầm mắt, lắc đầu, chuyển hướng màn hình máy tính, gõ đánh, cũng không gián đoạn.

La Phù cả người chờ mong đã mất mát, nhưng nàng không biểu lộ chút dấu hiệu, gạt đầu chuẩn bị rời đi. Lúc ở cửa, cô cũng đem luôn những gì trong lòng kia bỏ vào khóa cửa chắc chắn, cô xác định sẽ không có người đến gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đảo mắt đã là chủ nhật, hôm nay Hạ Vũ Tuyên tự thả lỏng bản thân, ngủ liên tục suốt mười mấy giờ, tất cả mọi việc thì ngủ là trọng yếu.

“Hạ tiến sĩ, ngài nên rời giường!” Buổi sáng vào lúc đồng hồ điểm mười tiếng, La Phù đứng ở cùng trước phòng kêu gọi, từ lúc cô thết đến hiện tại, đã trôi qua ba giờ.

Vì sao sáng sớm cô đã đến kêu giường? Ách, không là gọi người rời giường. Bởi vì cô biết, ngày chủ nhật, Hạ Vũ Tuyên so với bình thường càng nghiêm trọng, ngủ giống như người chết, phải gọi anh ta mất ba giờ đồng hồ mới có thể tỉnh. Kỳ thật cô đã muốn bỏ đi, nhưng một phần ý thức trách nhiệm lại bảo cô kiên trì tiếp tục.

Cô hiểu được, cô phải thu hồi cảm xúc nào đó, cô còn không dám nhìn thẳng vào bản thân mình, lại càng không dám nói ra cho Hạ Vũ Tuyên biết, có một số việc không nên nói ra cho người không nên chờ mong.

Nhưng ít ra cô còn có thể quan tâm anh ta? Giúp anh nấu com, kêu anh dậy, vì anh khỏe mạnh làm trọng tâm, khiến cho cô tự giác nghĩ có mình còn là người có thể bên cạnh anh

Thế là cô tiếp tục kêu gọi: “Hạ tiến sĩ, Hạ tiến sĩ!”

Rầm!

Bỗng nhiên cửa bị sức mạnh kéo ra, sự yên tĩnh cũng biết mất.

“Kêu cái gì mà kêu?” Hạ Vũ Tuyên thanh âm chất vấn, cả người thẳng tắp đứng ở trước mặt cô, trên người mặc áo ngủ đã buông ra, lộ ra một khoảng ngực.

Mộng đẹp đang có, thanh âm của cô ở bên tai lượn lờ, cảnh trong mơ cùng sự thật lần lượt thay đổi. Anh không thể nhận ra là trong mộng có cô, hay là anh tỉnh lại mới nghe? Hai anh liên tục nghe trong ba giờ, nữ nhân này cô chấp kỷ cực, khí chất văn tình kia đều là gạt người

“Thực xin lỗi, em nghĩ ngài, ngài nên ăn com.....” cô cất lực mệnh lệnh chính mình chó phi lễ, ánh mắt cũng không được nhìn tới cũng phải thôi đi, không nghĩ tới anh không phải là tái nhợt làn da, mà là thân thể cực kỳ cường tráng, tuy rằng có chút gầy, cũng là hài hòa cân đối.

“Ta không muốn ăn, ta muốn đi ngủ!” ăn com có quan trọng như vậy sao? So với ngủ, chuyện đó chỉ là râu ria! Hôm nay là ngày cuối tuần, anh duy nhất một ngày nghỉ ngơi, trời sắp xuống anh cũng không cần biết!

“Nhưng là..... Thái viện trưởng dặn dò em, nhất định phải lo cho ngài com nước.” cô vụng trộm thè lưỡi trong lòng, cô như thế nào nói ra lời nói dối này? Viện trưởng nghe được nhất định không thể tin được, ông chắc chắn rằng trợ lý đã hoàn toàn thay đổi.

“Phiền muốn chết!” cửa đột nhiên bị đóng lại, tiếp theo không hề tiếng vang.

Cô nghĩ anh lại ngủ, chỉ phải đem đồ ăn để phòng ăn để trên bàn, hy vọng tối nay anh dậy, nhớ phải ăn.

Biết rõ anh không vì bất luận kẻ nào mở ra cửa, cô lại còn tại ngoài cửa bồi hồi, có lẽ có như vậy một chút hy vọng, cô có thể trở thành khách duy nhất của anh. Nhưng hôm nay khả năng không thích hợp quá rầy anh! Kết thúc chuyện này là đủ rồi, cô không có trình độ kiên cường đến như thế này, có thể chịu đựng được anh lại một lần nữa. “Bỏ đi”

Cô đang muốn đi ra cửa lớn, thanh âm anh lại truyền ra--

“Cô không phải muốn xem ta ăn cơm nước sao? Cô muốn đi chỗ nào?”

Nữ nhân này dám can đảm dám đánh thức anh, lại bỏ đi? Không có chuyện chiếm tiện nghi như vậy!

Chân đã muốn bước đi, nhưng lại dừng lại, cô quay đầu, không tự chủ được mỉm cười “Xin lỗi, em nghĩ ngài muốn ngủ?”

Nhìn anh như là vừa rửa mặt, còn có chút nước đọng hai bên má, bộ dáng đó thật là gọi cảm, nhất thời mặt cô đỏ tím đập, đứng thẫn ra chăm chú nhìn anh, ở khắc tốt đẹp.

“Suy nghĩ cái gì ngốc?” Anh đi đến bàn ăn ngồi xuống, tay vuốt tóc đen qua một bên, có chút không kiên nhẫn hỏi: “Ăn gì?”

“Có thịt bò thoy hi thiếu, canh thập cẩm, vị tạch canh, đậu hủ trứng, thiên phụ la, đương nhiên..... Còn có cơm.” cô đã thành thực món anh yêu thích, chỉ có mấy món ăn Nhật Bản mới làm anh vui.

Mùi thức ăn xông vào mũi, bỗng nhiên anh thấy đói bụng, thì ra cảm giác thèm ăn là có thể bị khơi dậy, trước kia anh thường lười ăn sẽ không ăn, toàn do nữ nhân này thúc giục anh, anh vừa lười cũng có ham muốn ăn.

Anh ăn trước một miếng thịt bò, rồi mới ăn một muỗng cơm, lập tức tròn to mắt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ách..... Đây là cơm gạo lúc.....” cô biết mình đang vuốt râu hổ, nhưng lần trước nhìn anh cơ hồ muốn té xỉu, cô đã quyết tâm, nhất định khiến anh thay đổi thói quen ẩm thực!

Anh buông chén, trừng mắt trắng và lạnh lùng đảo qua cô. “Cơm trắng chỉ có cơm trắng, tôi không ăn cơm gạo lúc.”

“Gạo lúc giàu có vitaminB1, đối với huyết áp thấp rất tốt.” Cô xem tư liệu có nói, gạo lúc trong chứa rất nhiều vitamin B1, có thể cải thiện huyết áp thấp, điều chỉnh sự tự hạn chế thần kinh, giảm quá trình lo âu cùng với việc rời giường, thật tốt a!

“Không cần cô xen vào việc của người khác.” [xùy, sao này muốn Phù tỷ xen vào thì khó àh]

Anh không rống to cũng không đập bàn, chính là một biểu tình lạnh lùng, lại đủ để cho người tự giác nhận ra mình giống người ngu xuẩn, hơn nữa là người tự cho là nhiệt tình, không thể nào không khẳng định mình ngu xuẩn

Theo như anh nghĩ, ngày chủ nhật còn chạy tới gọi anh dậy, mong chờ anh ăn cơm, hy vọng anh nạp vitamin, đều là cô xen vào việc của người khác.

La Phù cúi đầu, nháy mắt mấy cái, thật muốn sắp rơi giọt lệ “Thật có lỗi, tôi sẽ thay một phần khác.”

Cô đứng lên chậm rãi đi về hướng phòng bếp, cước bộ rất nhẹ, nhưng tâm tình rất nặng, rốt cuộc cô đang làm cái gì? Biết rõ không thể làm, cô bắt đầu chán ghét chính mình, nói là chỉ quan tâm anh, kỳ thật là muốn tiếp cận anh, hiện tại tự thưởng cho mình quả đắng đi?

Nhìn bóng dáng của cô, Hạ Vũ Tuyên bỗng nhiên nghĩ đến một việc, vạn nhất nữ nhân này lại khóc, đợi lát nữa nấu cơm đi ra chẳng phải là khó ăn? Cho dù là anh có tâm lý cứng rắn, lần trước sau khi cô ta khóc, cơm chiều thường có vị đặc biệt chua sót.

Trong đầu vừa chuyển, anh ra tiếng ngăn lại cô. “Khoan đã”

“Hử?” cô quay đầu, hai tròng mắt ướt át, môi khẽ run, giống như vừa mới khóc. Không thể nói rõ là tâm tình như thế nào, chính là khó chịu, đau đầu, lại không có ý niệm trong đầu, cô ở chỗ này thật sự không có ý nghĩa.....

Không khí ngưng đọng, Hạ Vũ Tuyên chợt thấy ngực đau trầm trọng, giống như chính mình vừa gây ra tội đáng chết, vạn lần trong lời nói mới làm cho cô hiện ra biểu tình yếu ớt này.

“Dù sao cô đều làm tốt, tùy tiện ha ha không sao cả.” lời nói ra miệng, chính anh cũng không dám tin, anh vì sao đối với cô có cảm giác tội lỗi? Thậm chí tự giác có nghĩa vụ làm cho cô vui vẻ?

“Ngài nói thật?” La Phù đứng ở tại chỗ, ánh mắt vừa mới ảm đạm chuyển sang sáng ngời, giống như có phép màu nào đó vừa chạm vào người cô..

Anh không hiểu được nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cúi đầu ăn, một ngum tạch canh, một ngum cơm gạo lúc, tuy rằng không quen, ăn lâu cũng có hương vị ngọt ngào.

“Cám ơn.....” thanh âm cô run run tiết lộ kích động, nhưng không phải khổ sở, mà là vui sướng.

Cảm tạ cái gì mà cảm tạ? Cô lại không cảm thấy được ưu việt của mình! Nữ nhân này thiện lương từ chân tới đầu, tự cho là thiên sứ sao? Hạ Vũ Tuyên nghĩ vẫn chỉ nghĩ, vẫn chưa dừng động tác ăn ăn cơm, dù sao cũng không nên không ăn, vô phương.

La Phù ở bên nhìn ăn anh xong hai chén cơm gạo lức, đầu không được khỏe miệng có ý cười, thật sự thật cao hứng, thật cao hứng, bởi vì anh nhận tâm ý của cô, khoảng cách hai người tựa hồ cũng kéo gần lại, có lẽ chỉ có một người như cô cảm thấy như vậy?

Ăn no, anh buông chén, nhìn không được phải nhìn cô nhiều lần, như thế nào cô lại là mặt mày hớn hờ, đôi mắt lấp lánh? Chỉ là vừa rồi bởi vì anh nghe lời cô, ăn nhiều kỷ thật còn có thể có ý? Cô gái này quả thật là sinh vật kỳ diệu, trước mắt hiển nhiên là nhân tài kiệt xuất, nếu như anh làm thí nghiệm với đối tượng này, cũng sẽ là rất tốt.

“Cám ơn!” cô lại nói lời cảm tạ. “Vậy để em dọn dẹp, mời ngài về phòng nghỉ ngơi đi”

La Phù dọn dẹp chén bát trên bàn, bỏ vào bồn rửa chén, còn cố ý động tác làm thật nhẹ nhàng, miễn động đến suy nghĩ miên man của anh.

Hạ Vũ Tuyên nửa tiếng không nói gì, trở lại bên trong phòng ngủ, vốn sẽ ngã đầu, sẽ ngủ như thế nữa, nhưng lại trọn to mắt nhìn trần nhà.

Bên tai ngoài những âm thanh nhỏ, còn truyền đến tiếng xả nước rất nhỏ, chắc là cô ấy đang rửa chén, làm cho anh nghĩ đến tiếng sóng biển vỗ vào bờ, đó là bức tranh trí nhớ thời thơ ấu của hắn đẹp nhất. Ông ngoại, bà ngoại thường dẫn anh đến bờ biển nơi không người quản lý, cả ba người ngồi ở trên bãi biển, có khi bơi lội, câu cá, nhặt vỏ sò, có khi cái gì cũng không làm, chính là ngồi lẳng lẳng ngắm nhìn mặt trời lên xuống.

Gió nam thổi đến hương hoa lải, chuyện cũ không mòi từ trước đến nay, nhiều điểm nhỏ giọt giọt khó có thể hình dung, anh động đậy cái thân, chính là muốn không cho nước thủy triều kia đột kích, có lẽ là do suy nghĩ nhiều, có thể do tác dụng cơm gạo lức, tâm tình anh không thể không dậy sóng.

Đột nhiên có một ý niệm trong đầu nảy lên, như thế nào nghĩ mãi nghĩ không ra, anh thả người nhảy dựng lên, chạy tiến vào phòng bếp nhìn không thấy bóng người, anh vừa tức lại hoảng, tìm khắp phòng một lần, mới nghĩ đến còn có hậu viện phía sau!

Lúc này, La Phù vừa lúc giặt xong quần áo, mang một đồng quần áo ra ngoài nắng phơi, cô thích ánh mặt trời hong khô quần áo, để Hạ Vũ Tuyên mặc vào có hương vị của ánh mặt trời Hoa Liên trên quần áo, hẳn là sẽ càng ngày càng khỏe mạnh, càng ngày càng sáng sủa đi!

Áo khoác màu trắng, áo soni màu xám, quần dài màu đen, sắc màu đơn điệu ở trong gió phiêu đảng, ngay cả bị ánh nắng chiếu qua cũng đều là rực rỡ màu sắc, chỉ có đen và xám trắng, La Phù nghĩ hay thay anh tăng thêm chút màu sắc, không biết có thể hay không thuyết phục anh mặc màu phấn hồng? Nhưng điều này là không có khả năng? Tự cô suy nghĩ rồi nở nụ cười.

Hạ Vũ Tuyên đi đến hậu viện, thực ra lập tức muốn mở miệng, lại bỗng nhiên phát không ra tiếng, kinh ngạc nhìn bộ dáng cô phơi ngoài nắng, trên mặt một vẻ mặt nhu tình từ đâu mà đến? Vì sao làm cho ánh mắt anh có chút đau đốn, trong lòng có điểm rung động, tựa như lúc trước quyết định thay đổi ăn cơm gạo lức giống nhau, toàn thân anh cũng cảm thấy không thích hợp!

Quả nhiên đối tượng kết hôn là cô thì rất thích hợp, ít nhất cô khiến anh không tự chủ được, không phải sao?

Chuyên tâm làm, cô không chú ý tới bóng hiên có bóng người, có hai mắt đang đắm chiều nhìn bóng mình, bỗng dưng, phía sau cô truyền đến thanh âm thấp trầm nói “Này...”

“A?!” một áo đang được treo suýt chút nữa đã từ trong tay cô rớt xuống, trái tim cũng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực cô, nam nhân này đi cũng không có tiếng âm, có ngày dọa cô ngất đi.

Kỳ quái, không phải anh đang ngủ sao? Như thế nào chạy đến đây dọa cô, làm trò cười? Quay đầu lại, cô nhìn khuôn mặt anh đến gần sát, cúi đầu nhìn cô nói: “Tôi không ngủ.”

“Cho nên?” cô thật cẩn thận hỏi, hết sức để bản thân mình không nghĩ lệch lạc đi, nhưng lúc này anh lên tiếng thật sự, thực ám muội.

“Tôi có lời muốn hỏi em” Anh không chút nào vòng vo, cũng là không đầu không đuôi hỏi. “Em có phải đang thích tôi?”

La Phù bị anh nói trúng tim đen giật mình kinh sợ, giây tiếp theo đã bị nước miếng ép mình xuống sặc, ho khan vài tiếng. Anh vươn tay giúp cô vỗ, lại càng khiến cho cô có cảm giác khản trương hơn.

“Em... ách... này...” Mặt cô hồng như trái táo, bộ dáng thẹn thùng, không trả lời đã là khẳng định.

“Em thích tôi?” Anh thổ lộ giúp cô, không chỉ có chút đắc ý, hơn nữa tương đối hài lòng.

Đúng vậy, cô gái này hiển nhiên là thích anh, cô làm đồ ăn cho anh, giặt quần áo, anh đều có thể thấy được tình ý của cô, chuyện này vượt qua chức trách của một trợ lý. Tốt lắm, thiên thời địa lợi nhân hoà đều có sẵn, anh có thể bắt đầu tiến hành thí nghiệm, lấy bản thân mình làm nhân vật thí nghiệm chính.

“Uhm.....” cô cúi đầu, đã mất đi thời cơ phủ nhận, chỉ phải cam chịu. [Phù tỷ em thấy cho dù có lần nữa, tỷ cũng cam lòng chịu áh]

Anh nâng cằm cô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt cô nhìn e lệ, chờ mong cùng run run, giống như vận mệnh hôm nay anh nhậm chức, đúng vậy, một người được người khác thích, đối phương chính là trời, chính là thần.

“Vì sao thích tôi?” anh đơn giản nghi vấn, thuận nói ra khỏi miệng, mà lại giống như nghiêm túc chất vấn.

“Xin lỗi..... Nếu mang đến phức tạp cho ngài..... Em, em sẽ từ bỏ..... Không chế.....” giọt lệ ở khóe mắt cô sắp rơi, có vẻ điềm điềm như vậy nhưng rất đáng yêu, tạm thời nhân nhượng vì cục diện, kỳ thật cô làm gì có thể không chế được? Cùng lắm là nhẫn, là trốn, nhưng không ngăn cản được lửa tình lan tràn.

Trong lòng anh đột nhiên chấn động, xác định bản thân mình không bao giờ quên, lúc cô công tiến toà thành của anh trong nháy mắt, nó tan rã, cũng có cái gì đó đang nảy mầm, anh tránh khách không mời mà đến, nếu đuổi không đi, chỉ có đối mặt.

Nhưng mà, nhiều năm qua cả tính lý trí, kiên trì không cho tình cảm chiếm vị trí quan trọng, bởi vậy anh mở miệng nói: “Tôi có cái chủ ý, chúng ta cùng làm thí nghiệm”

“Thí nghiệm cái gì?” cô nháy mắt mấy cái, tạm thời dứt bỏ giọt lệ xúc động, biểu tình anh thần bí hấp dẫn lực chú ý của cô.

“Em gọi là La Phù, cũng chính là ý nghĩa yêu thương, hơn nữa vừa vui hân hoan tôi, tôi nghĩ em chính là người được chọn tốt nhất.”

“Cái gì người được chọn tốt nhất?” người hầu, quản gia, lái xe, trợ lý, lão mẹ, tất cả này đó cô đều đã muốn làm!

“Thí nghiệm yêu đương, người chọn được tốt nhất.” Nếu không biết, sẽ tìm phương pháp hiểu biết, đây mới là thái độ nên có của khoa học gia, cho dù muốn dùng chính mình làm vật thí nghiệm, anh cũng tình nguyện.

“Yêu đương?” Năng lượng tình yêu dùng thí nghiệm sao? Cô không thể không hoài nghi, điểm ấy có thể hay không rất đặc biệt?

“Đúng vậy, chúng ta thử kết giao xem, tôi muốn biết cái gì tên là yêu, hay không giống như người khác nói như vậy?” anh vạn phần tò mò, loại này anh chưa bao giờ thể nghiệm quá gì, đó là cái gì? Vì sao làm cho rất nhiều nhiều người đều muốn đắm đuối vào trong đó? Ngay cả thông minh tuyệt đỉnh Thạch Tinh Lam đều né tránh không được?

“Này.....” cô nhất thời không biết nên vui sướng hoặc bi thương, làm đối tượng yêu đương của anh cô tuyệt đối - vui, nhưng làm đối tượng thí nghiệm của anh, cô thật sự bất đắc dĩ. Cô biết, ý nghĩ của thiên tài cùng người thường không giống nhau, nhưng điều đó cũng.....

“Chẳng lẽ em không nghĩ cùng tôi tìm hiểu, hẹn hò với tôi?” anh nghĩ đến cô sẽ lập tức đáp ứng, như thế nào mà cô lại không giống như tưởng tượng của anh? Cô gái này không phải là cao thủ hành động mà?

“Em đương nhiên muốn!” cô bằng lòng thừa nhận tình cảm của chính mình, lại có chút không thể không nghi ngờ “Nếu..... Nếu thí nghiệm thành công, thì là làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục kết hôn.” Kết quả tốt tự nhiên sẽ tiếp tục.

“Nếu thí nghiệm thất bại, chuyện kia nên làm cái gì bây giờ?”

“Liền chia tay” anh nói được đương nhiên, không nửa điểm do dự.

“Ác.....” tâm cô đau xót, không xác định được chính mình có không thừa nhận, có lẽ chỉ từng ấy có được đã muốn cũng đủ? Nhưng mất đi sau lại nên như thế nào? Trở về tịch mịch?

“Thế nào? Em có đồng ý hay không?”

La Phù im lặng. Nếu thông minh, cô nên lắc đầu, nên cự tuyệt, nam nhân này không phải người bình thường, vô luận về thân thế, ý tưởng, cảm thụ đều rất kỳ lạ, không có một nửa điểm cho người ta cảm thấy là nơi an toàn.

Cô không phải không thông minh, chính là ý niệm đã động, tình cảm đã sinh, mặc dù trước mắt là vực sâu vạn trượng, cô không thể từ bỏ ý nghĩ tiếp cận anh.

Sau một lúc lặng im, cô hướng tầm mắt anh thăm dò, kiên định nói: “Em có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” anh lạnh lùng, hay là anh nhìn nhầm, nữ nhân này cũng ham muốn cái gì ở anh?

Còn thật sự nói đến điều này có chút buồn cười, cô mím môi, có chút chần chờ có chút hưng phấn. “Em...em hy vọng.....anh có thể dinh dưỡng cân đối, ăn nhiều rau xanh hoa quả, ngũ cốc hoa màu, cải thiện thể chất huyết áp thấp..... Có thể chứ?”

Anh vạn vạn nhất không nghĩ tới điều kiện của cô là này, này hoàn toàn chính là vì anh, không có ý niệm gì ích kỷ trong đầu, ở góc của anh, anh có vẻ đa tâm lại ác liệt, cứng rắn đem tội danh đổ lên đầu cô.

“điều kiện này thực khó khăn sao?” Cô hiểu lắm biểu tình cứng nhắc của anh, nghĩ đến anh chán ghét thực vật này, vô luận như thế nào không thể nuốt xuống.

“Em.....” dừng vài giây, anh rầu rĩ phun ra một câu. “Em nấu cái gì tôi ăn cái đó!”

“Thật tốt quá!” cô nhìn anh cười, tự đáy lòng vui vẻ.

Tươi cười rất đáng yêu, rất hồn nhiên, anh chuyển tầm mắt, sợ mình vừa thấy sẽ dao động. “Bây giờ em lái xe, đưa anh đi bờ biển”

“Sao?” La Phù sững sốt. Anh đột nhiên yêu cầu này làm cho cô dở khóc dở cười, nam nhân này cùng đưa trẻ hoàn toàn không phải sai, trừ bỏ lúc nghiên cứu giống người lớn, lúc này anh quả thực có thể tùy hứng, “Nhưng là, em còn chưa phơi quần áo xong.....”

“Anh giúp.” anh đoạt lấy rô quần áo trong tay cô, bằng thân người cao, thoải mái phơi đồ.

Ngoài giặt quần áo, còn có khăn bàn, thảm, may mắn có anh giúp đỡ... nhanh chóng phơi xong.

Lúc cô đem tấm khăn bàn cuối cùng giao cho anh, ngón tay hai người hơi hơi đụng vào nhau, cô không khỏi có chút thất vọng, hôm nay nếu giặt nhiều quần áo thì tốt rồi, giống như hai người cùng phân công làm việc, hạnh phúc thật nhiều!

Anh phơi xong cái cuối cùng, lập tức nói “Tốt lắm! Chúng ta đi!”

“Uhm...” chúng ta đi bờ biển, cô phát hiện chính bản thân mình không thể cự tuyệt anh, mà cô nói ra hai chữ “chúng ta” này, trong lòng căng thẳng một chút, giống như mong đợi từ lâu, cuối cùng giấc mộng trở thành sự thật.

Phía trước trong mắt là biển lớn, cô nguyện ý làm một cảnh hoa, cho dù chỉ là lướt qua, nhưng cô từng cùng hắn ôm ấp nuôi dưỡng.

Là hương vị của biển. Ngoài cửa sổ gió thổi vào mang mùi vị, Hạ Vũ Tuyên có thể xác định được.

Xe chạy một chút nữa, hai mắt anh sáng rực, vẻ mặt như là nhảy nhót chờ mong. La Phù không cần hỏi cũng biết, anh cực yêu thích nơi này.

Bởi vì anh không thích nhiều người, cô không dẫn anh đi bãi tắm, đặc biệt chọn một nơi biển chưa khai phá, trời xanh, biển xanh, mây trắng, đơn giản chính là kinh điển, ngày mùa hè lãng mạn đều ở trong đó.

La Phù mở cửa dù nhỏ, che nắng, nhưng Hạ Vũ Tuyên không sợ ánh mặt trời, đi hướng phía biển, quần dài bị ướt không sao cả, mò ra hai tay, nghênh đón tất cả, thổi quét qua anh cuốn đi tất cả mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, giống như đứa trẻ được mẹ ôm ấp, thân nhiên tự tại.

Trên bờ cát La Phù lại như dọa, nhìn anh càng ngày càng đi vào trong biển, cô kinh hãi, hay là anh không muốn sống chẳng? Vừa mới đề nghị muốn cùng cô làm thí nghiệm tình yêu, lẽ nào anh muốn tự tử, có hay không như vậy xúc động? [Phù tỷ, sao tỷ nghĩ nhiều quá vậy?]

“Hạ tiến sĩ! Anh muốn đi đâu? Nước rất sâu, nguy hiểm!”

Tiếng kêu của cô bị gió biển thổi tan, không truyền đến tai anh, chỉ thấy anh không nhanh không chậm đã dần biến mất trong nước, môi run run, không cô không thể để anh chết!

Không để ý mình váy dài cùng giày xăng đan, cô đi nhanh xông lên trước, sức mạnh của thủy triều chống đẩy cô, trong biển anh quá xa xôi cô như thế nào sẽ tới gần? Cho dù cô bị bao phủ, cô không thể nhìn anh rồi bỏ đi như vậy.

Một phen giãy dụa phía sau, cuối cùng, cô từ phía sau ôm lấy anh, hô lớn: “Không thể! Không thể!”

Không cần rời đi, còn nhiều điều lưu luyến, trên đời này còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp, chỉ cần mở cửa tâm hồn là có thể, chẳng lẽ anh thật sự không hề có vương bận gì, tình nguyện ra đi? Nghĩ đến điều này, lòng cô cũng đau.

Chợt cảm nhận cô đến gần sát, Hạ Vũ Tuyên đã bị kinh hách cũng không bỏ tay cô. Anh chậm rãi quay đầu, vẻ mặt bất khả tư nghị--“Em ôm anh làm cái gì?”

Từ lúc ông bà ngoại anh rời đi, anh chưa bao giờ cho bất luận kẻ nào ôm, cho dù ở nước ngoài ôm nhau cũng chỉ là lễ nghi, anh kiên trì không cho người nào tiếp cận, mà chuyện đó đối với anh rất chán ghét.

Nhưng mà La Phù là nữ nhân, nhưng không cho anh có cảm giác chán ghét, hơn nữa anh phát hiện cô đang run, cô làm sao vậy?

“Anh..... anh không thể tìm cái chết, tại nơi đẹp như vậy.... Không nên có người tự sát!” Cô không biết mình hay không có thể khuyên anh, nhưng cô không thể không nói, cho dù khuyên không được, cô cũng muốn mạng anh quay lại bờ, cho dù anh không trở về, cô cũng muốn ngăn cản anh đi về trước, sẽ có người chết!

“Ai muốn tự sát?” anh nghĩ hay mình nghe lầm, cô nói gì, lời nói ngu xuẩn?

Hai trông mắt cô bối rối nhìn, hai tay giữ chặt vào lưng áo anh... “Anh rõ ràng là muốn đi vào trong biển, để bản thân mình chết đuối, rốt cuộc là vì sao? Mặc kệ cái gì, vấn đề đều có thể giải quyết, anh không nên như vậy buông tha cho bản thân mình!”

“Ha ha ha” Anh nghe vậy cười to, cười đến vui sướng thoải mái, nước mắt đều nhanh đến.

Cô ngây ngốc nhìn anh tươi cười, nghe tiếng cười anh, tuy rằng không rõ đã có cảm động không, nhưng mà anh cười rộ lên là như vậy, cả khuôn mặt đều dào dạt sung sướng, không chỉ thoải mái, cũng tinh trẻ con rất nhiều, kỳ thật anh mới hai mươi sáu tuổi, vẫn là cái người trẻ tuổi!

Anh hẳn là nên cười nhiều, thường xuyên cười, có lẽ sẽ hòa tan khuôn mặt lạnh lùng, rồi cho tâm anh cũng phơi nắng, phơi nắng ánh mặt trời, gió biển thổi thổi đi!

Anh cười xong, mới giải thích nghi vấn của cô nói: “Anh chỉ muốn bơi lội, không có chuyện gì sao phải đi chết?”

“A?” nhìn anh mỉm cười, cô thế này mới hiểu là mình tưởng tượng phong phú “Em nghĩ đến... nghĩ đến... Xin lỗi..”

Trời ơi, cô thật sự mất mặt, tự nhiên hiểu lầm anh không muốn sống, còn đuổi chạy tới trong biển ôm lấy anh, đối anh nói những lời ngốc nghếch, cô thật muốn lấy cái lỗ chui vào, nhưng hiện tại tựa hồ chỉ có thể lặn xuống nước là thích hợp.

Mà càng không xong là, như thế nào cô còn giữ áo hần, dán tại trước ngực anh? Đây rất là khoa trương!

Cô nhanh tay buông tay, lại phát hiện hai người khoảng cách rất gần, anh bỗng nhiên tiến sát cô, cô thân mình phát run, cô không kịp nói cái gì đó, chỉ ngay lúc này, đôi môi đã bị chiếm cứ.

Cảm giác này không phải gió cũng không phải biển, là anh hôn cô sao? Không, không thể nào! La Phù nhất thời hoảng hốt, không xác định là chính mình thấy ảo giác hoặc sự thật?

Anh mang đến một cảm giác ấm áp, cô không thể lại hoài nghi, chuyện này quả thật là hôn, tuy rằng không kịch liệt cũng không cường bức, chỉ như là gió biển phất quá hai má, lại cho cô cảm giác quý trọng, cảm giác được che chở.

Yêu nhau nên hôn môi? Hạ Vũ Tuyên đoán như thế, tuy là nụ hôn đầu tiên, nhưng hôn cô hẳn là không có khó khăn, nữ nhân này không cự tuyệt anh, anh rất chắc chắn.

Cánh tay anh nhẹ nhàng đặt bên hông cô, cũng không có ý muốn bắt buộc, mà cô cũng không muốn né tránh, có lẽ cô chờ mong từ lâu, chỉ vừa mới xảy ra nhưng lại thấy giống như từng đã đi qua, hay là ở trong mơ đã từng có?

Cô nhắm mắt lại, không nhìn tới trời xanh trong vắt, mây trắng thản nhiên, giờ phút này cô tri giác duy nhất là anh, cô không chịu phân tâm, cô muốn tận hưởng cảm xúc hôn.

Đã qua bao lâu? Khi anh nhẹ nhàng buông cô, hai người đối diện, hai gò má cô đỏ bừng, nguyên nhân phát run đã không phải kích động, mà là một loại cảm xúc khác, có chuyện gì, dự cảm cô thấy sắp phát sinh.

Anh vẫn là mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên nhìn không ra nét biến hóa, cởi bỏ áo, tùy tay giao cho cô. “Cầm lấy.”

Hôn môi là hành động thú vị, đúng vậy, nhưng anh hiện tại có chuyện càng muốn làm, hành động nhảy xuống biển

“Ah?” Cô cầm được quần áo anh, tiếp theo giây sau, anh đã giống cá heo nhảy vào trong biển, thống khoái, như không bị cản trở bơi lội, tự do tự tại rong chơi.

Anh cứ như vậy hôn cô rồi lại chạy đi? Đáy lòng anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nam nhân này không giống bình thường mà nan giải, mà đầu cô quá mức đơn thuần, lại bị hấp dẫn thật sâu.

Sóng đến sóng đi ướt xiêm y cô, cô vẫn bất động, đứng ở tại chỗ, ngóng nhìn bóng anh trong biển nước, không tự chủ được hôn quần áo anh, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thế giới khản câu--

“Xin cho con tới gần suy nghĩ của anh ấy, mong được đáp ứng là tự đáy lòng nguyện vọng của con.....”

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mặt trời chiều ngã về tây, La Phù lái xe đưa Hạ Vũ Tuyên về nhà, khi vừa vào cửa liền hắt xì “Hắt xì!”

Hạ Vũ Tuyên vừa lúc đứng ở phía sau cô, nghe thanh âm, nhúu mày hỏi: “Em bị cảm?”

“Khả năng có chút lạnh, nhưng đừng lo.” Cô mở cửa, chuẩn bị vào phòng bếp nấu cơm, cô tuyệt nhiên không phải vì việc nhỏ này mà chậm trễ trách nhiệm

Tháng sáu trời cũng sẽ lạnh? Hạ Vũ Tuyên không cần đoán cũng biết, đó là bởi vì buổi chiều cô bị sóng biển đánh ướt toàn thân, nhưng không có thay quần áo đúng lúc, mới có thể có kết quả này.

Nữ nhân đều là mảnh mai như vậy sao? Anh ấy tò mò đánh giá cô, ước chừng một trăm sáu mươi lăm cm, tuyệt đối không quá năm mươi kg, xem như gầy, nhưng anh nghĩ đến cô cái gì đều có thể, tuyệt đối sẽ không như vậy mà ngã bệnh, ai nói cô làm mỗi sự kiện đều còn thật sự cẩn thận?

“Là anh để em lạnh, anh sẽ phụ trách.” Anh ấy đi phía sau cô, nhắm mắt theo đuôi.

Cảm giác anh ta tiếp cận, tim cô đập nhanh, khuôn mặt cũng nóng lên. “Không có chuyện này, đều là do bản thân em không cẩn thận.”

Cô gái này tâm thần không yên, anh biết nguyên nhân, ở bờ biển anh hôn cô, động cơ không rõ, kết quả không rõ, đương nhiên khiến cô ấy miên man suy nghĩ, khả năng cũng không chuẩn bị tốt phải như thế nào đáp lại, ngay cả chính anh đều không hiểu là chuyện gì xảy ra.

Nhìn ánh mắt long lanh của cô, trầm nghĩ giống như con mèo nhỏ lạc đường, anh dường như đột nhiên đã hiểu một chút, cô rõ ràng đối với anh có chút chờ mong, cho nên anh nên làm ban trại thực sự?

Kiên quyết dứt khoát, anh nắm lấy bả vai cô, dẫn nàng đi tới trước bàn nhỏ, cầm lấy điện thoại đưa cho cô, “Gọi điện thoại về nhà đi, nói em đêm nay ở lại nhà bạn”

“Bạn?” cô nhất thời không nghĩ đến, bọn họ tính là bạn bè sao? Còn có, vì sao cô được ở lại nhà anh?

“Anh không được xem là bạn của em sao? Nếu không là bạn trai?” Anh thản nhiên hỏi lại.

“Em không có ý này.” Cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng tự giễu, giống như nói: “Không cần gọi, dù sao em cũng chỉ ở một mình”.

“Ba mẹ em đâu?” Nghi vấn này làm cho anh phát hiện bản thân mình đối với cô vô cùng tệ hại, ngay cả cô ấy bao nhiêu tuổi, ở chỗ nào, trong nhà có người nào cũng không rõ ràng, dưới góc nhìn của anh, cô ấy đối cuộc đời anh, công tác, yêu thích đều hiểu biết. Hai người trao đổi là đơn phương, chỉ có cô ấy đến biết anh, mà anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tìm hiểu ai, bởi vì luôn luôn cũng không quan trọng, nhưng mà hiện tại lúc này, bọn họ là thí nghiệm yêu đương là nam nữ nhân vật chính, nên tận lực hiểu biết đối phương.

“Em không biết bọn họ ở nơi nào.” Cô cố kìm nén để cho bản thân mình thật bình tĩnh trả lời, không tiết lộ một chút dấu hiệu đau thương.

“Em là là cô nhi?” Anh ấy chính là thuận miệng hỏi một chút, phản ứng cô làm cho anh khiếp sợ, cô tự nhiên gật đầu nói:

“Uhm.”

Đột nhiên ngực anh như chấn động, không thể nói rõ đây là cảm giác gì, thật mạnh, rầu rĩ, còn có đau, nghĩ đến cô ấy đúng là trẻ cô nhi, anh rất đau lòng.

“Em không có cha mẹ, là ai nuôi lớn em?” anh tiếp tục truy vấn, bản thân mình đều thấy ngoài ý muốn, anh giống như thật quan tâm sao?

Cô ngẩng đầu thẳng thắn nhìn, cố hết sức cho bản thân mình không có chút gì hối tiếc, bình tĩnh nói: “Lúc ấy em khoảng hai tháng, giáo hội từ thiện, là nhóm nữ tu sĩ nuôi dưỡng em.”

“Em nhìn không ra là bộ dáng trẻ em cô nhi.” nếu nhìn bề ngoài, anh cũng nghĩ cô là người ở gia đình bình thường lớn lên, đã có giáo dục cùng gia giáo, là người nghi gia nghi thất, cô gái tốt.

“Cô nhi hẳn có bộ dáng gì nữa?” cô không thể không hỏi lại, hay là cô nhi cũng có tiêu chuẩn của cô nhi?

“Hẳn là giống anh.” bản thân mình trung tâm, chuyên quyền độc đoán, mặc kệ còn có thể giới tồn tại, anh là tòa thành lý chỉ có bản thân mình, ngay cả phiên cửa sổ cũng không mở.

Cô lẳng lặng chăm chú nhìn anh, không có biện pháp dời đi tầm mắt, thoát nhìn anh như vậy vừa xa xôi mà cô độc, cô muốn ôm anh, nói cho anh biết, chỉ cần anh nguyện ý mở ra lòng của mình, cô có thể cho anh rất nhiều rất nhiều yêu thương.

Yêu? Như thế nào dùng đến chữ này? Cô cứ như vậy yêu thương anh? Luôn luôn lạnh nhạt cô, tình huống cô khó có thể tiến vào, luôn làm người theo đuôi là cô nản lòng, vì sao giờ phút này đã có cảm giác được yêu, đã buông xuống? Chẳng lẽ vận mệnh đã nhất định, cô phải cho tất cả, hiến tất cả không cần nhận lại.

Hạ Vũ Tuyên cũng không nói nói, chính là quan sát biểu tình biến hóa của cô, cặp mắt to kia tựa hồ mây đen bịt kín, cũng sắp như là xuống mưa to, nữ nhân này quả nhiên là nước sao? Dùng cặp mắt ướt át kia nhìn anh, yên lặng không nói gì lại dường như có tất cả tâm tình.

Tuyển cô làm đối tượng thí nghiệm, tuy rằng các phương diện đều thích hợp, cặp mắt cô kia cũng là có điểm nguy hiểm..... Hạ Vũ Tuyên âm thầm suy tư, không xác định bản thân mình nên làm như thế nào, chỉ có thể chăm chú nhìn cô.

“Hắt xì” cô tự nhiên tại đây thời điểm nhảy mũi, có đủ làm mất vui, nhưng mà cũng may mắn, nếu bọn họ lại tiếp tục nhìn nhau, cô không dám cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì.

Anh về mặt nghiêm túc, chỉ cô tuyên án: “ Em nên tắm một cái, anh đi chuẩn bị nước ấm”

“Không..... Không cần!” nhìn thần sắc kiên định, cô cuống quýt chối từ.

Thực nhiên, Hạ Vũ Tuyên không nhận cự tuyệt của cô, anh chuyển hướng phòng tắm mở ra vòi nước, đêm nay anh sẽ hảo hảo chiếu cố cô! Mấy ngày này tới nay đều là cô chiếu cố anh, anh đương nhiên nên báo đáp lại, cứ việc anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chiếu cố ai, cũng không nghĩ tự mình chiếu cố ai.

Nghe được tiếng nước chảy, La Phù dừng lại rồi cuốc bộ, lần đầu tiên bởi vì cảm mạo mà vui vẻ, nếu có thể có anh quan tâm cô, cô có thể không vui vẻ sao?

Sau khi tắm xong, La Phù thay bộ áo màu trắng, đương nhiên là của Hạ Vũ Tuyên, một bộ rất lớn, còn có cái đuôi tha lê trên mặt đất, cô giống tiểu hài tử trộm mặc quần áo người lớn, có vẻ buồn cười buồn cười.

Nghĩ đến anh từng mặc qua áo ngủ này, hiện tại là cô mặc vào, giống như bị hơi thở của anh bao phủ, cô không biết nên hình dung như thế nào, có cảm giác an tâm lại có chút không yên, đồng thời tồn tại mâu thuẫn. Đêm nay tựa hồ có phát sinh chuyện gì, cô sẽ làm sao? Hoặc là cô vốn dĩ căn bản đã rơi vào trong đó?

Hạ Vũ Tuyên ở khách phòng đang trải chăn bông, có chút khó khăn không xong, không sắp xếp hợp lý cũng không bằng phẳng, nhưng mà tốt xấu cũng là thấy một giường mềm mại.

Nhìn đến cô đi ra một hình dáng thanh lệ, anh nhất thời chết lặng.

Anh không phải chưa thấy qua mỹ nữ, nhưng người trước mắt này thực không giống nhau, cặp mắt cô to e lệ lại chờ mong, đúng là nam nhân sẽ điên hình muốn chinh phục, nhưng tuyệt đối không bao gồm hắn. Khoái cảm ngăn ngừ lại sẽ dẫn đến quan hệ phiến toái, anh không muốn.

Nhưng là hiện tại anh đang làm cái gì? Nhất thời, trong lòng anh cảnh báo vang lên, muốn nói bản thân mình, chuyện này chính là vấn đề trách nhiệm, nhưng mà còn có vấn đề lớn hơn nữa, chẳng bao lâu sau anh lại nghĩ rằng bản thân mình lại có trách nhiệm với người khác?

Không, đây không phải trách nhiệm, mà là anh đang tiến hành nghiên cứu, nếu phải làm đối tượng thí nghiệm, anh đương nhiên muốn tiếp cận cô.

“ Ách..... em.....” La Phù không rõ lý do anh ấy trầm tư, ngưng ngừng đã mở miệng, “ Cảm ơn anh giúp em trải giường chiếu.”

Anh lấy lại tinh thần, cảm khăn, chỉ giường, “ Trước nên ngồi xuống, sau lau khô tóc.”

“Em tự làm là tốt rồi.” Cô sao dám làm phiền anh vị này đại học giả? Bình thường đều là cô làm người hầu, hầu hạ anh a!

“ Ngồi xuống, không cần lộn xộn.” Anh thay cô lau đi những giọt nước, lại dùng máy sấy cẩn thận sấy tóc.

Tình yêu so với cái gì cũng tốt, lại không chỉ là rất tốt, so với sinh lý kiều ngạo, thí nghiệm lớn, ân ái cũng có ý tứ.....

Lời nói Thạch Tĩnh Lam quanh quẩn ở trong lòng anh, có lẽ anh là nên thử nghiệm thử xem, cùng cô gái này phát triển quan hệ thân mật.....

La Phù hơi cúi đầu xuống, cảm giác tay anh ở trên tóc cô di chuyển, làm cô dường như muốn khóc, nếu có thể, thời gian ngưng lại, để cho cô có thể vĩnh viễn được che chở.

Vừa sấy tóc, anh lại hỏi “ Muốn ăn cái gì? Anh đi mua.”

“ Nên là em đi.” cô đã thụ sủng nhược kinh, không hy vọng xa vời nhiều lắm

“ Nói em nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, người sinh bệnh phải nghe lời!”

Anh ngữ khí cường ngạnh, ở bên tai cô lại thấy vô cùng ôn nhu, người sinh bệnh là có thể như vậy hạnh phúc sao? Cô cũng không thể được mãi sinh bệnh, vẫn hạnh phúc?

“ Nhưng là anh biết lái xe sao?” Cô nghĩ trong vòng phạm vi mười dặm đều không có ở, anh sẽ ở chỗ nào mua?

“ Vốn sẽ không, thường nhìn em sẽ làm được.” Nhưng mà là việc nhỏ, nhưng trước anh lười học, đầu anh có cái gì làm không được, chỉ là vô tâm thôi.

“Ách.” cô không khỏi âm thầm cao hứng, hóa ra anh không chỉ xem phong cảnh ngoài cửa sổ, còn có nhìn cô lái xe!

Ánh mắt cô long lanh, nhu tình chăm chú nhìn làm cho Hạ Vũ Tuyên trong lòng lại xao xuyến, anh lảng tránh ánh mắt của cô, bước nhanh đi ra phòng. Làm cái gì này nọ, đều đã quyết nhất định phải tìm nàng kết hôn, sự tình lại càng ngày càng không thích hợp!

La Phù ngoan ngoãn nằm ở trên giường anh làm, tóc của cô cũng là anh sấy khô, anh thậm chí muốn mua này nọ cho cô ăn! Cô thực sợ đây là giấc mộng, có thể hay không một lúc đến nhiều thứ, ngược lại vui quá hóa buồn?

Sau nửa giờ, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hạ Vũ Tuyên mua cháo hải sản, làm cho cô vừa sợ vừa cảm động, ngay cả ăn nữa chén mới buông,

ngượng ngập nói: “Cám ơn, em nhất thời ăn không hết”

“Anh mua gì đó, không thể lãng phí.” Anh tiếp nhận đi, lấy muỗng cô dùng qua, không mấy miếng lớn liền giải quyết xong.

Cô lẳng lẳng nhìn anh, con trai này một chút cũng không kiêu dè, cứ như vậy ăn thức ăn cô đã ném qua, dùng muỗng cô dùng qua? Chuyện yêu đương này, bọn họ đều đã nhất nhất tiến hành sao?

Ngay tại trong đầu cô bốc lên ý thức, có nói mà bản thân không nghĩ tuôn ra miệng. “Em cũng không thể được hỏi anh? Hôm nay..... Vì sao hôn em?”

Lặng yên, tim đập càng rộn ràng, ông trời, cô quả không được miệng mình, thế nhưng thật sự nói ra?

Anh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, còn thật sự trả lời: “Không biết.”

“Vì sao lại chiều cổ em, còn mua này nọ cho em ăn?” Cô đối bản thân mình đều cẩn thận, dù sao không nên nói điều nói, một lần hỏi rõ ràng cho dù mất mặt liền hoàn toàn hiểu được!

Anh còn thật sự tự hỏi, còn thật sự trả lời: “Không biết.”

Chưa thử qua chuyện tình yêu dạy anh như thế nào trả lời? Chuyện đó biến hóa tới quá nhanh, ngay cả chính anh đều không hiểu, đến tận cùng là vì tiến hành thí nghiệm vẫn là không tự chủ được? Điều do Thạch Tĩnh Lam nói lời khiêu chiến, hại anh làm ra chuyện lạ này.

“Cảm giác của anh đối với em như thế nào?”

“Không biết.”

“Anh chỉ có thể trả lời không biết sao?” Ủy khuất đứng lên, không nghĩ tới cô lấy dũng khí đặt câu hỏi, chỉ là được đáp án này

“Anh thật sự không biết!” Anh bỗng nhiên nắm tóc, nhìn cô rống to “Anh không có hôn qua con gái khác, cũng cho tới bây giờ yêu đương qua, anh cái gì cũng không biết!”.

Không phải anh không thành ý trả lời, mà là anh không hề kinh nghiệm, căn cứ anh là khoa học gia tự hỏi phương thức, không được đến thí nghiệm chứng minh qua vấn đề, là không thể không gì có thể định nghĩa.

La Phù thế này mới hiểu được ý của anh. “Ý của anh là.....anh cùng bất luận kẻ nào cũng không từng thân cận quá?”

“Em hẳn là biết, anh chán ghét cùng bất luận người nào tiếp xúc.” Cô đã là đột phá lớn nhất của anh, anh cùng ông bà ngoại sống mười hai năm, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn hôn bọn họ.

Ở bờ biển anh tám phần là bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể xúc động hôn cô, nhưng anh lại một chút cũng không hiểu, sao lại thế này? Chỉ vì giọt nước mắt của cô, vì cô chăm chú nhìn, vì mùi hương của cô, khắp nơi làm cho lý trí anh hồng mắt, nếu không anh như thế nào làm ra liên tiếp hành động không giống bản thân mình?

“Cho nên, anh căn bản không biết anh đối em là cảm giác gì?”

“Vừa rồi anh đã nói qua, còn muốn hỏi?” Anh so với cô còn hoang mang, vì sao lại biến thành như vậy? Bình tĩnh không hề, cô độc không hề, thói quen anh nhiều năm cách sống, cũng sắp bị cô phá hoàn toàn tan rã.

Chẳng lẽ đây là như lời Thạch Tĩnh Lam- tình yêu? Không chỉ nào ba phần bị người khổng chế, còn phải mở ra lòng mình, cho một người khác không hề khoảng cách quan sát, đó là chuyện nhiều nguy hiểm!

“Vậy anh vì sao..... Muốn chọn em làm thí nghiệm tình yêu?” cô đối người này từ có chút yêu thích, nhưng cũng tìm không thấy cách nói khác.

Qua vụ việc này, anh nhưng thật ra có giải thích. “Thứ nhất, anh không chán ghét em, thứ hai, em thích anh, thứ ba, dù sao cũng không muốn tuyển người khác”

“Ách” cô mặt ngoài trấn định, nội tâm lại ở điên cuồng gào thét: Trời ơi trời, vì sao ban cho cô đàn ông này? Cỡ nào thực tế lại nhiều lý lẽ, thế nhưng tình yêu lấy từ thí nghiệm, anh thực nghĩ đến đây là môn khoa học sao?!

Quả nhiên sinh bị, ngay tại cô nghĩ đến khả năng anh cũng thích cô, lại phát hiện nhân sinh quan của anh trong từ điển không có hai chữ tình yêu, đây là cảm giác đau cổ nào, cô có nhiều mộng đẹp đều bị anh làm tan biến.

“Em làm sao vậy?” anh mơ hồ nhìn ra được, ánh mắt cô ảm đạm rơi xuống.

“Không, không có a.....” cô miễn cưỡng mỉm cười trừ, nói cho bản thân mình tình cảm không thể cưỡng cầu, nhất là đối một người đàn ông như vậy.

“Em trước nghỉ ngơi đi!” Anh đứng lên đi ra ngoài, thay cô đóng cửa, ngăn cách hai thế giới. Anh suy nghĩ một chút nữa, anh rốt cuộc là muốn cái gì? Tình yêu thực sự như vậy đặc biệt, đặc biệt đến làm cho trái tim anh mở ra?

Từng xa xôi, từng tới gần hai người, giờ phút này chỉ có lặng yên mà chống đỡ, suốt đêm gió đều giống như thờ dài, đêm đẹp vừa đi không hề, yêu nên đúng lúc, người yêu có không hiểu được?

Đêm khuya, mưa đến, đầu tiên là tí tách, tiện đà mưa tầm tã rơi xuống, nháy mắt bao trùm tất cả.

La Phù cũng không phải bị tiếng mưa rơi đánh thức, mà là một cái giấc mộng kỳ quái. Cô mơ thấy Hạ Vũ Tuyên đi ở phía trước cô, cô vỗ vỗ bờ vai của anh, hoặc trực tiếp ôm lấy anh, lại như thế nào đều cảm không nổi bước đi của anh.

“Ah” đột nhiên mở mắt ra, ngực cô phập phồng, không ngừng thở, lau đi trán mồ hôi lạnh.

Nếu nói cảnh trong mơ là sự thật, như vậy cô hẳn là hiểu được, cô vô luận như thế nào đuổi theo cũng không hơn Hạ Vũ Tuyên, anh rất thần bí rất phiêu lãng, mà cuộc bộ của cô quá nhỏ, cho dù cô lại cố gắng chạy, khoảng cách kia vẫn không thể gần.

Mới ngồi dậy, cô lập tức phát hiện trong phòng không chỉ là mình cô, còn có một người khác, tầm mắt làm cho cô lại ra mồ hôi lạnh, bởi vì đó là Hạ Vũ Tuyên, người làm nhiều loạn cảnh trong mơ của cô.

“Anh làm sao vậy?” kỳ thật hẳn là cô ân cần thăm hỏi anh, nhưng tình huống hiện tại xem ra, cô so với bộ dáng anh càng không xong.

Anh ngồi ngay ngắn ở ngay phía trước, cách cô có vài bước khoảng cách, chau mày, môi mím chặt, hai tròng mắt ở sâu thẳm, giống như có vạn ngôn vạn ngữ giấu ở trong đó.

“Anh ngủ không được.” anh không có tình nguyện thừa nhận, trong mắt có chút không được tự nhiên, thậm chí là..... ngượng ngùng?

La Phù nghĩ đến chính mình xem tận mắt, này hình dung rất ly kỳ? Cô tim đập nhất loạn, chẳng lẽ là tình trạng cô chờ mong? Anh đối với cô đều không phải là không hề cảm giác? Cô không khỏi nín thở hỏi: “Vì sao?”

“Không biết.” anh gõ đầu mình một chút. “Anh luôn luôn ngủ tốt lắm, cũng ngủ thật sự say, nhưng là đêm nay anh mất ngủ.”

Có phải hay không gió thổi qua tâm, bởi vì vấn đề La Phù, Thạch Tĩnh Lam kích thích, bắt đầu nhộn nhạo bất an, mà không có kết quả giải đáp, càng ở trong đầu anh bốc lên hồi lâu, như thế nào đều không thể đi vào giấc ngủ.

“Là vì em ở trong này sao?” bằng trực giác nữ tính, cô đoán được nguyên nhân, nếu không hẳn vì sao ngồi ở đây nhìn cô ngủ? Có lẽ chính anh còn không hiểu được, dù sao này đối với anh là chưa từng có tình huống, anh ngay cả cảm giác bản thân mình cũng không hiểu được!

Đối với vấn đề của cô, anh chỉ có đồng dạng trả lời: “Không biết.”

“Anh đang nghĩ đối với em làm cái gì sao?” [Phù tỷ... tỷ muốn Hạ ca làm gì?]

“Không biết.” hẳn tuy rằng nói như vậy, trong mắt đã có một loại đáp án khác, tuy rằng hai người cùng tồn tại một cái dưới mái hiên, hẳn lại cảm giác vô cùng xa xôi, tự nhiên nửa đêm ngủ không được, mở cửa ra nhìn thấy giường của cô, chăm chú nhìn khuôn mặt cô trong lúc ngủ mơ.

Loại sự tình này anh trước kia không hề nghĩ ngợi qua, lại lúc này có mưa đêm, bất khả tư nghị đã xảy ra. Thạch Tĩnh Lam nói qua, tình yêu là không tự chủ được, loại này không thể không được cảm giác bản thân mình, cho dù ra sao?

“Để cho em tới xem, có thể chứ?” cô không có kinh nghiệm, cũng không chủ động, nhưng đối mặt âu yếm đàn ông, phụ nữ tựa hồ trời sinh biết nên làm như thế nào.

Xốc lên chân, cô chủ động đi tới anh, nhắm mắt lại khẽ hôn ở trán anh, kia mỏng manh, lạnh lùng, lại làm cho cô tâm động bất an.

Cảm giác được anh cứng ngắc, cô lui lại một ít, nhìn anh vẫn nhắm mắt, mặt không chút thay đổi. “Anh là không phải hy vọng em làm như vậy đúng không? Trong tình yêu nam nữ đều đã có khát vọng.....”

Cô nói giống như bản thân mình thực thành thạo, kỳ thật cô rất khản trương, nhưng cũng tim đập hưng phấn, hai loại cảm xúc đan vào nhau thành hôn run run.

“Anh còn là muốn làm cho hiểu, em làm lại một lần.” Chính anh cũng không hiểu được, anh rốt cuộc muốn như thế nào?

Cô nghe anh, lời nói làm theo, lúc này hai người đều nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm thụ, có một nhiệt kỳ diệu truyền ra, theo môi rơi vào tay, toàn thân tứ chi, anh kinh ngạc thờ đốc. “Đây là phản ứng hóa học giữa nam và nữ?”

Nghĩ lại chuyện kia, cái hôn bên bờ biển chính là điểm xuất phát, giờ phút này anh rõ ràng phát giác, có một số việc đang phát sinh, hơn nữa càng không thể dừng lại!

“Uhm..... Hẳn là như vậy!”

“Anh trước đây cho tới bây giờ không có như vậy, vốn là anh ai cũng nghĩ sẽ chạm vào” Anh bỗng nhiên nghĩ đến, Thạch Tĩnh Lam nhất định cũng hưởng qua tư vị này, mới có thể nói tình yêu là chuyện thú vị, quả thật, anh bị dẫn dụ phát dục vọng thật lớn rồi.

“Anh rất chán ghét hôn em sao?” La Phù sợ hãi hỏi.

Hạ Vũ Tuyên không đáp, bỗng nhiên, anh đem nàng đặt đến trên giường, trực tiếp hôn lên môi cô, dùng hành động chứng minh, anh một chút cũng không chán ghét, chính là tình cảm này rất xa lạ, anh thậm chí không biết nên như thế nào đối mặt.

Hiện tại, anh hoàn toàn không thể biểu đạt cảm giác. Anh thích cùng cô hôn nhau, rất rất thích, thậm chí thích đến sợ!

La Phù không biết nên vui sướng hoặc kinh ngạc, anh nhiệt tình như sóng triều đến, như bão khi như triều lãng mênh mông, hoàn toàn nhìn không ra là anh lạnh lùng, khi anh như vậy thiên nhiên hôn cô, phù lên người cô, cô không bao giờ nữa muốn hoài nghi, anh đối với cô đến tốt cùng là cảm giác như thế nào.

Áo ngủ của cô rất nhanh bị rút ra, hai tay của anh đều có ý thức, lướt qua đường cong khiêu gợi của cô, xúc cảm thật đẹp, anh nhìn không được, nó rất lưu luyến, làm cho cô thần trí hồ hập rối loạn, lý trí cũng không có, chỉ hy vọng anh lập tứcyêu cô.

Tại đây ý loạn tình mê, thời gian trôi qua anh lại ngồi dậy, sắp xếp gọn gàng, bởi vì kế tiếp có phát sinh chuyện, anh không hề chuẩn bị..... Đừng nghĩ rằng chỉ có xử nữ mới khẩn trương, xử nam cũng giống nhau cũng không yên bất an.

“Anh không nghĩ nên như vậy! Em làm cho anh mất đi bình tĩnh.” Anh nắm tay lại, để phía trước, suy sụp lại hoang mang, này đến tốt cùng sao lại thế này? Vị trí tồn tại của cô trở nên quá mạnh mẽ, vượt qua khả năng chịu giới tuyến của anh, quả thực, quả thực cũng sắp xông vào trong lòng anh!

Tình yêu phải như vậy khủng bố sao? Làm cho một người đã quên chính mình là ai? Đây uy lực quá cường đại!

“Xin lỗi, em không phải cố ý.” anh chỉ trích khiến cô mỉm cười, cô gái này rất yêu anh không khống chế được, nhất là bởi vì quan hệ với cô.

“Em rút cuộc đối với anh làm cái gì?” anh há mồm thờ dốt, vò tóc, không nghĩ ra chuyện này hết thấy, anh cảm giác nỗ mạnh! Anh không phải chưa từng có dục vọng, lại chưa bao giờ mãnh liệt như thế, nhất là đối một cái riêng cô, hoàn toàn tập trung lực lượng.

Nhìn anh kích động không chế chính mình, cô chỉ cảm thấy anh rất đáng yêu, làm cho cô rất thương anh. “Anh đừng như vậy, trước nằm xuống đi.” tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng đẩy, không có khí lực, muốn cho anh nằm đến bên cạnh cô.

“Chúng ta ngủ?” anh không tiếp thu nổi vì chính mình ngủ, thân thể của cô thân cận quá, hương tóc, cả người đều rất dụ hoặc.

“Em có chủ ý” cô đem tay nhỏ bé đặt ở bàn tay to của anh, ôn nhu nói: “Lúc yêu nhau, ngoài trừ ân ái, trừ bỏ hôn nhau, còn có là cùng nhau tâm sự”

Cô tin tưởng, có đôi khi cái gì cũng không làm, ngược lại càng có thể tiếp cận lẫn nhau, không biết anh là nguyện ý rút gần khoảng cách?

Anh không cự tuyệt động tác của cô, bàn tay to bao ở tay nhỏ bé của cô, không tự giác vỗ về chơi đùa, cảm giác non mềm cẩn thận, cũng là vì anh nấu cơm giặt giũ, cô thật sự là cái tổ hợp kỳ diệu.

“Nói chuyện phiếm là cái gì? Anh cho tới bây giờ không tán gẫu.” Yêu đương thế nào cũng phải nói chuyện phiếm sao? Anh rầu rĩ nghĩ, có ý tứ gì?

Cô suy nghĩ một chút mới trả lời” Chính là cho nhau vấn đáp, nói hết cho nhau nghe”

“Không có khái niệm” Cũng không có hứng thú.

Cô cũng không chờ mong anh có thể có cái gì đáp lại, trước cô đều không phải là con trai bình thường, mà là một người có khi điên cuồng, có khi ngây thơ, thiên tài. “Em đây hỏi anh một vấn đề, anh muốn nói hoặc không muốn nói cũng không sao”

Anh bị thuyết phục, tiếng nói cô êm nhu ngay tại bên tai anh, anh nói không nên lời cự tuyệt “Được rồi! Thử xem.”

“Cám ơn.” cô cảm tạ không chỉ là đối hấn, cũng là đối ông trời nhân từ, rốt cục cho cô có cơ hội, đi vào cửa tâm hồn của anh chưa bao giờ được mở ra. Thế là cô đưa ra cái vấn đề thứ nhất --

“Ba mẹ anh với anh còn có liên lạc sao?”

“Bọn họ thử qua, nhưng anh cự tuyệt.”

“Vì sao?” cô muốn gia đình ấm áp đều không có được, tuy rằng cha mẹ anh từng phạm sai lầm, nhưng nhiều năm qua đi, băng sơn cũng nên tan rã đi?

“Bọn họ nhìn thấy giá trị của anh, muốn dùng chiến thuật tâm lý kéo anh đi một đơn vị, cũng có thể củng cố địa vị của bọn họ.” Từ nay về sau anh nhận rõ sự thật, chỉ có chính mình có thể tin tưởng bay về phía nơi nào đều được, không có gì ràng buộc.

“Anh chán ghét bọn họ dùng tình thân đả động anh?” cô nghe hiểu được, anh đối bọn họ rất bất mãn.

“Anh với bọn họ không hề có thân tình, anh nghĩ làm như thế nào liền làm như thế nào, anh không chịu trói buộc gì?” anh tối chán ghét chính là quan hệ thân thể, tính tình là ích kỷ, cuối cùng đều chỉ vì chính mình, mà quan hệ thân thích chính là lợi dụng quan hệ nhau.

Không chịu trói buộc? Tâm tình cô trầm trọng, giống như ở bên cạnh anh sắp phải rời khỏi, mà cô không có lý do gì giữ lại anh.

“Tên của anh lý có Vũ, tiếng Anh danh lại bảo Wing, ý tứ là nói anh tùy thời cơ giương cánh bay cao ?”

“Đúng vậy, anh không nhất định ở lại Hoa Liên, ở lại Đài Loan, chờ đến thời điểm đi anh sẽ đi.” anh không ở cùng nơi nào dừng lại lâu lắm, sẽ tạo thành ý lại, sinh quan hệ, đều là chuyện phiền toái.

“Anh đổi nơi này cũng không sẽ có lưu luyến?” cô không còn không khí hỏi.

“Sinh lý tử biệt, tụ tán ly hợp, là nhân sinh thái độ bình thường.” nếu gặp lại liền nhất định ly biệt, bởi vậy anh không cho chính mình có cảm tình, toàn bộ tâm lực đều đầu chuyên chú ở nghiên cứu, đơn giản bình tĩnh.

Anh nói đúng, nhưng cô có một loại ý tưởng khác. “Nhưng là, nhân sinh đáng yêu một nơi nào đó không phải có lưu luyến, có vương bận? Làm người yêu thương một người, một mảnh đất, một loại cảm giác, anh sẽ muốn vì bọn họ làm cái gì, cho dù đã bị suy sụp, vẫn cảm thấy trả giá chính là hạnh phúc.”

“Yêu? Tựa như tên của em La Phù.....love?” anh nhẹ nhàng niệm ra của tên cô, giống như yêu ngay tại trên môi, mỗi một lần kêu cô chính là kêu yêu, nhưng thực sự dễ dàng như vậy sao?

“Uhm.....” cô thích anh kêu tên của cô, một loại cảm giác ngọt ngào trong lòng.

“Vậy em nói cho anh biết, cái gì là yêu?” anh muốn nghe cách nói của cô, cùng Thạch Tĩnh Lam có lẽ có điểm bất đồng.

Vấn đề của anh đối với cô cũng không khó khăn, từ nhận thức anh, cô đã suy tư qua vô số lần, yêu một người rốt cuộc là cảm giác gì?

“Với em mà nói, yêu hẳn là hy vọng cùng đối phương chia sẻ đi!” Cô mỉm cười một chút, nhìn trần nhà, giống nhìn sao trên trời hứa nguyện. “Mặc kệ là sinh mệnh đau khổ hay ngọt ngào, đều hy vọng cùng đối phương cùng nhau chia sẻ, rồi mới cùng thế giới này cáo biệt, đáy lòng không có tiếc nuối chỉ có cảm ơn.”

Anh nghe được có chút ngây ngốc, vốn là bản thân mình là tò mò đặt câu hỏi, ngoài trừ có đáp án còn bên trong tâm tư rung động.

Thanh âm của cô như vậy chờ đợi, như vậy mềm nhẹ, mặc dù ở hôn ở trán, anh cũng nhìn ra được thần thái trong mắt cô, xinh đẹp mà chói mắt, những chấm nhỏ phóng trong đó, là anh nhìn cô bộ dạng mê hoặc.

Ngực anh trần đây không biết trần đây loại cảm xúc nào, thậm chí yết hầu đều cứng ngắc, vì sao nữ nhân này tổng có thể đã động lòng anh, vượt qua biên giới của anh thiết lập? Chỉ sợ tại đây trong thí nghiệm này, có một số việc sẽ vượt mong muốn của anh, thậm chí vượt qua không chế của anh.

“Anh chưa từng nghĩ như vậy.”

“Có thể là do em ảo tưởng đi!” Cô thề lưỡi, ý tứ không tốt lắm.

“Anh cả đời cũng chưa nói qua nhiều như vậy.” Anh cần trầm tư một chút, nảy lên trong lòng đủ loại cảm thụ, đến tốt cùng nên như thế nào phân tích phân loại? Anh đã học qua phương pháp nghiên cứu vào lúc này đều không phải sử dụng đến, trừ bỏ thực tế trải nghiệm ở ngoài không còn có thể lý giải.

“Anh cảm thấy mệt mỏi sao?”

“Có chút mệt mỏi, lại có chút thoải mái, rất kỳ quái.” Trong đầu óc anh đều là dấu chấm hỏi, nhưng mà anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

“Ngủ đi! Nói chuyện phiếm không vội, chúng ta có rất nhiều cơ hội nói chuyện phiếm, không phải sao?”

“Uhm”

Anh không phủ định cách nói của cô, làm cho cô nhảy nhót, sau này ngày đêm, cô chờ mong đều có thể cùng hắn tâm sự, nói vậy, cô nhất định sẽ càng ngày càng tới gần anh, có lẽ có thể đi vào tâm hồn anh, rồi sau đó sẽ định cư ở đây?

Ngon lửa tình yêu chưa bao giờ tắt, chỉ cần một đốm nhỏ, lại lập tức bốc cháy lên, chiếu sáng ấm áp mưa đêm này.

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Buổi sáng ngày hôm sau, mưa to chuyển thành mưa nhỏ, từng giọt từng giọt, rơi ở trên mái nhà.

La Phù ngủ thẳng đến mười giờ mới tỉnh lại, đêm qua trắng đêm đều làm. ..., làm cho cô rất khó có thể nhắc thân lên. Cô ngồi dậy, phát hiện bên cạnh không bóng ai, trong phòng cũng im ắng, nghĩ rằng Hạ Vũ Tuyên có thể đã đi đến học viện.

Chính là chỉ nhìn không thấy anh mà thôi, mà lại có cảm giác mát mát, cô biết đây là bởi vì cô quá yêu. Vui sướng cho nên càng mạnh liệt, sầu não cũng trở nên càng sâu sắc, tâm tình phập phồng không thể kiềm chế bản thân mình. Tình yêu không phải là chuyện của một người, là hai người cùng khiêu vũ cùng nhảy một vũ điệu.

Bỗng nhiên, cửa truyền đến tiếng bước chân, cô ngẩng đầu vừa thấy. Cửa mở ra, Hạ Vũ Tuyên liền đứng ở trước mắt, tóc đen có chút ẩm ướt, tựa hồ mới từ đi trong mưa về, nhìn cô trầm thanh hỏi: “Tỉnh rồi?”

“Anh? Anh không đi học viện?” Vì sao? Chính là lại nhìn đến anh, lại làm cho cô cảm giác vui sướng nhảy nhót, nhưng là tất nhiên cô cố nén nhịn xuống. Chỉ dùng ánh mắt như chờ đợi nhìn anh, bất giác nhìn anh một cách hồn nhiên, anh sao lại có lực ảnh hưởng đến như vậy.

“Anh hôm nay xin phép.” Anh muốn lảng tránh tầm mắt của cô, lại không khỏi nghĩ nhiều lần, nữ nhân này có lẽ chính bản thân mình cũng không hiểu được. Cô bề ngoài điềm đạm nho nhã, nhưng cặp mắt kia là mê hoặc người, toát ra tình cảm chân thật.

“Vì sao?” cô phát giác thanh âm của mình đặc biệt mềm mại, hoàn toàn là ngăn không được sự thay đổi. Một người lòng đang hứng khởi, thanh âm đương nhiên cũng bay lên theo.

“Không vì sao hết, anh thích vậy!” Nữ nhân đáng giận, lại như vậy không hề nhìn thấy sự chân thành của trong lời nói, chỉ sợ anh không thể giống tối hôm qua dùng đúng lúc, nếu không sẽ đem cô, nuốt cả người vào bụng. [Hạ ca, huynh thật biến thái..!]

Thái độ anh thô lỗ, lập tức làm cho bà vai cô rụt một chút, nhưng mà ngôn ngữ anh cùng hành vi chênh lệch thật lớn, nhẹ nhàng đem các loại gói to để trên bàn, không chút để ý gì tới cô nói: “Cảm, anh đã ăn rồi, này cho em”

“Đây là.....” mới vừa mở ra, mùi thơm xông vào mũi. Hóa ra là đương quy canh, com chiên tôm, còn có hoa quả, món điểm tâm ngọt. Đây là sự quan tâm của anh sao? Chỉ bởi vì cô đánh vài cái hất xì, anh liền vì cô làm được những chuyện này? Vậy nam nhân này thật không hiểu yêu là gì sao?

“Em bị cảm, nên ăn ngon, ăn nhiều một chút.” ngày mùa hè mưa nhỏ tuy rằng không lạnh, lại mang đến một chút cảm giác mát, anh mở cửa sổ ra..

“Cám ơn.....” cô nhìn anh, không thể lấy ngôn ngữ diễn tả, đều ở trong mắt.

“Cám ơn cái gì gốc? Lạnh sẽ ăn không ngon.” đột nhiên anh có loại dự cảm, một ngày nào đó anh sẽ bị cặp mắt kia của cô mê hoặc, nói không chừng vẫn là chính bản thân mình tự nhảy vào đi.

Tình yêu quả thực chính là không tự chủ được? Anh không xác định bản thân mình có cảm giác thích hay không? Mất đi tự chế là không xong.

“Ách!” cô không dám ngăn người lại lần nữa, múc một muỗng canh, lại bị nóng, chịu không được đành phải le lưỡi.

Tầm mắt anh không tự giác bị cô hấp dẫn, động tác thật đáng yêu, lúc này áo ngủ hở ra, càng yếu điệu dụ hoặc, tối hôm qua anh chỉ có vuốt ve cũng không nhìn thấy rõ, hiện tại ánh mắt trời chói mắt, tất cả đều miêu tả rất sinh động.

Phát giác ánh mắt anh nhìn đến, cô nghiêng đầu hỏi: “Anh muốn ăn sao?” [hắc hắc, Hạ ca do tỷ dụ dễ không àh]

Anh muốn ăn không phải com, mà là cái khác, vấn đề này làm cho yết hầu anh phát thanh, không thể kiềm được, đẩy ngã cô về phía trước, không thể chờ đợi được hôn lên thân của cô.

Anh không hiểu đây là cảm thụ gì, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào, anh xác định giờ khắc này anh muốncô!

La Phù cảm giác kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bị vui sướng thay thế, mặc kệ đây là có chuyện gì. Cô biết chính mình kháng cự anh không được, ngay từ đầu chính là không có công bằng. Chỉ vì cô ái mộ anh, vì anh vui mừng và roi lệ, làm một vệ tinh nhiều xung quanh anh.

Anh xúc lên của áo ngủ của cô, cơ hồ hôn toàn thân cô, lại ở giai đoạn cuối cùng lại dừng lại, nói giọng khàn khàn: “Anh không nên nhân lúc em trên người không thoải mái, còn đối với em như vậy.....”

Nói như thế nào anh cũng còn có lương tri, không thể vì thí nghiệm luyện ái, liền bức cô chịu đựng hết thảy.

“Anh hiện tại dừng lại..... em mới có thể lại càng không thoải mái.....” Cô cùng anh, đều không thể đợi được nữa.

Yêu nhau sẽ làm, chỉ sợ thời gian không đủ, không sợ tiến độ quá nhanh, cô chưa bao giờ hạnh phúc như thế. Lại sợ hãi, hạnh phúc là vì yêu, sợ hãi cũng là bởi vì yêu, hai thân gần nhau quá mức không thể không tiếp tục.

“Em xác định?” Anh sờ hai má phồng hồng, không biết đó là bởi vì cảm mạo hoặc kích thích?

Hai mắt cô thấu mê ly, khóe môi ngọt ngào, hai tay ôm eo anh “Em xác định, em muốn cùng anh cùng một chỗ.”

Chính là những lời này, làm cho anh dứt bỏ nghi ngờ, cúi đầu chiếm cứ đôi môi cô, sắc đẹp của cô.

Cùng nhau phiêu lưu, đám mây phiêu linh ngoài kia đang nháy mắt với cảnh xuân thế này. Cô nói với chính mình, cô sẽ không hối hận, vô luận kết cục như thế nào, có yêu đã là rất trân quý, trước mắt đều muốn ghi nhớ lại, trong cuộc đời cô sẽ mãi mãi ghi nhớ.

Anh hôn tới giọt lệ khóe mắt của cô, cất chứa ở bên trong tâm hồn nào đó, tư vị không giống nhau. Lại mặn nhưng ngọt, ngưng kết thành vĩnh hằng.

Sau hai giờ, La Phù lái xe đưa Hạ Vũ Tuyên đi, hai người tựa như ngày bình thường, duy nhất hơi có bất đồng là, khi ăn cơm trưa, anh đã ăn hết nhưng món đáng ghét trước đây không ăn là củ cải, khô qua, nay đều ăn sạch.

La Phù thiếu chút nữa rớt xuống nước mắt, sau này cô giúp anh điều dưỡng thân thể cho tốt, phải làm cho anh không còn đầu vàng mắt hoa, huyết áp thấp. Có thể nhìn thấy anh khỏe mạnh, cô nhất định rất hạnh phúc.

Về phương diện khác, Hạ Vũ Tuyên quyết định hoàn toàn chấp hành thí nghiệm yêu đương. Ở anh ý nghĩa thương thức qua, tình yêu hẳn là chính là..... Thoạt nhìn rất giống hai người tình nhân mới bắt đầu yêu, hẳn là đúng vậy?

Bởi vậy sau khi xuống xe, Hạ Vũ Tuyên liền cầm tay cô, mang tinh thần nghiên cứu, nồng hậu nói: “Anh nhìn người ta vợ chồng hoặc tình nhân, đi đường đều làm như vậy, có phải là rất khó hay không?”

“Chúng ta thử xem sẽ biết.” La Phù vừa nghe, lại khần trương, lại vui vẻ, không nghĩ tới anh làm như vậy, một người chưa bao giờ để cho người khác tiếp cận, hiện tại tự nhiên chủ động tiếp cận cô!

Dọc theo đường đi, hai người sờ soạng cả buổi, tay nên như thế nào, cước bộ nên như thế nào phối hợp, hóa ra hai người đi cùng một chỗ, đều không phải là dễ dàng như trong tưởng tượng như vậy. Vô luận như thế nào, bọn họ vẫn là tìm được phương pháp rồi, cô cùng đi với anh, cho anh nắm chặt tay nhỏ bé của cô.

Cô thật hy vọng con đường này không có điểm dừng, mặc kệ con đường tương lai là như thế nào, chỉ mong bọn họ không lạc đường.

“Chuyện tình yêu này, rốt cuộc là ai phát minh?” Anh đột nhiên hỏi.

Anh còn thật sự mở miệng hỏi, khiến cô muốn cười, lại không dám cười anh, chỉ có thể giả bộ nghiêm túc trả lời: “Em nghĩ mọi người ở từng thời đại, từng nơi khác nhau đều có cống hiến!”

“Cho nên chúng ta cũng nên nghiên cứu ra một loại phương thức mới?” Anh hưng trí bừng bừng, giống đứa nhỏ tìm được trò chơi mới.

“Uhm, em tán thành!” Tình yêu bọn họ tuyệt đối không giống người thường, bởi vì nhân vật nam nữ chính là anh cùng cô, cho dù cùng người khác nói lời như kịch, bởi vì là lẫn vào nhau nhưng mà không cùng một ý nghĩa.

Trước khi đi phòng nghiên cứu, bọn họ vừa vắn gặp Thái Nho Minh, Thái Nho Minh mở miệng chào hỏi--

“Hạ tiến sĩ, buổi sáng hôm nay sao ngài không có tới? Tôi gọi điện thoại cho La Phù cũng không có người nghe máy.”

Nói đến một nửa, hần trọn to hai mắt, chỉ Hạ Vũ Tuyên cùng La Phù đang nắm tay “Con, các người..... Khi nào thì.....”

“Ách! Chúng ta đang yêu.” Hạ Vũ Tuyên ngắn gọn đáp lại, theo anh biết, “công khai tuyên ngôn” là thông báo độc quyền, thế nào cũng phải để cho khắp thiên hạ đều biết chuyện này, cho dù việc đó có lẽ đối người khác cũng không quan trọng.

Là quan tâm rất ấm áp, anh vui vẻ thẳng thắn thừa nhận, lại uất ức tuyên ngôn “yêu” người này dùng từ, ngấm lại nhiều bất khả tư nghị [không thể không suy nghĩ], bọn họ tất nhiên Yêu đương!

“Yêu... yêu nhau...” Thái Nho Minh nhìn anh ta, lại nhìn La Phù, không thể tin được, lại không thể không tin tưởng, biểu tình buồn cười vạn phần.

“Đúng vậy! Chúng ta đã thành công.” Hạ Vũ Tuyên gạt đầu trả lời, ôm bả vai La Phù, trực tiếp đi vào phòng nghiên cứu, thái độ như quang minh chính đại.

Tin tức này không cần Thái Nho Minh tuyên truyền, dọc theo đường đi đã có rất nhiều lão sư, đệ tử, viên chức thấy. Hạ Vũ Tuyên cùng La Phù tay trong tay, không thể nghi ngờ đây là thông cáo tình cảm của bọn họ

Một tiểu trợ lý, một là đại học giả, không phải nói bọn họ không thể mến nhau, chính là làm mọi người tò mò, rất là ly kỳ!

Đầu tiên, La Phù nữ nhân vật chính là người chưa bao giờ bị đồn thổi về chuyện xấu, kỳ thật năm năm trước cô thi đậu đại học, bề ngoài thanh tú, khí chất yên tĩnh, cũng không ít người theo đuổi, nhưng cô luôn ôn nhu lắng lặng, thái độ ôn hoà, làm cho người ta không sờ tới được, thời gian càng kéo dài đành phải buông tay..

Tuy rằng theo đuổi không đến được cũng không có chán ghét cô, như thế cô càng đặc biệt, hiện tại lại làm cho người ta không tưởng được, cô như thế nhưng nói yêu liền yêu!

Tiếp theo, nhân vật nam chính lại là người “sinh ra chó gàn” là vật cách điện, cá tính quái gở gần giống người ẩn sĩ, ngay cả mặt mũi hiệu trưởng đại nhân cũng không cho, chỉ có La Phù may mắn theo anh ta phục vụ, chẳng lẽ là gần nhau như vậy, hai người như vậy là lâu ngày sinh tình?

Trên hành lang, hệ trợ giáo hóa học Bành Trí Bình ngây ngốc, đẩy kính trên mũi, lại cầm đến dùng khăn giấy lau hai lần. “Ta không nhìn lầm đi? Hạ tiến sĩ cùng La Phù..... Khi nào thì phát sinh chuyện? Trước kia một chút cũng chưa phát hiện.”

Một bên, hệ trợ giáo vật lý Vương Tinh Doanh cũng chắc chắn lấy làm kỳ, không quá cam tâm mở miệng nói: “Tay chân thật nhanh, mới hơn một tháng, hai người liền đánh cho như vậy lửa nóng?”

“Đúng rồi, có thể hay không là Thái viện trưởng hạ mệnh lệnh, kêu La Phù dùng mỹ nhân kế giữ lại Hạ tiến sĩ?” Bành Trí Bình nghĩ đến trước kia nói vui đùa, không khỏi như thế đoán.

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Vương Tinh Doanh xao một chút đầu của hắn. “Ta biết La Phù đã nhiều năm, người kêu nàng chịu khổ nhọc không sao, kêu nàng đùa giỡn tình cảm cũng là làm không được, bởi vì nàng rất thành thật”

“Cho nên bọn họ là lưỡng tình tương duyệt?”

“Sự thật xảy ra trước mắt, không tin cũng không được.” Vương Tinh Doanh hai tay ngăn, mặc dù thấy Hạ Vũ Tuyên bị câu đi rồi có điểm đáng tiếc, nhưng mà cũng rất bội phục dũng khí La Phù, không phải mỗi người đàn bà đều dám yêu đàn ông như vậy.

Không cần nhiều lắm thời gian, sắp truyền ra rất nhiều loại bản cũ lời đồn đãi, nhưng đối với đương sự thân mình, kia chính là dẹt hoa trên gấm, không có gì so với được với bọn họ tình yêu

“Như vậy, giữa chiều em sẽ qua.”

“Uhm”

Trong phòng nghiên cứu, La Phù nhẹ nhàng buông tay Hạ Vũ Tuyên ra, chuẩn bị đi về hướng văn phòng, bắt đầu cô đã chậm trễ công việc.

Hạ Vũ Tuyên cũng nên xoay người, cho bản thân mình làm thí nghiệm, chính là một cảm giác không biết từ đâu mà đến không muốn xa rời, làm cho anh phía sau ôm chặt lấy cô, không cho cô rời anh mà đi.

La Phù không khỏi một trận run run, hơi thở anh, cánh tay anh cùng anh ôm ấp, khắp nơi làm cho cô hồi tưởng khỏi điểm trước kia, anh là như vậy thân thiết, hoàn toàn có được cô, nhưng cô rất nhanh hoàn hồn, trừ bỏ khó hiểu anh đột nhiên có động tác này, càng quan tâm cảm xúc dao động của anh.

“Làm sao vậy?” cô hơi quay đầu, muốn nhìn về mặt của anh.

“Tình nhân giống như đều chia lìa khó khăn, anh làm như vậy đúng không?” Anh đem mặt vui vào cổ của cô, sâu kín thờ dài, chính mình đều thấy buồn cười, lại áp lực không được xúc động.

Ông trời, như thế nào thành ngọt ngào như vậy? Trái tim cô đều muốn tan ra.

Trước khi yêu, cô không biết anh đáng yêu như vậy, sau khi yêu, anh đã tan chảy băng tan dưới mặt trời rực rỡ, đều làm cho cô nhất thanh nhị sở, đây là nhiều lễ vật trân quý, cô cảm động thầm nghĩ khóc.

Xoay người, cô nhìn anh thản nhiên cười “Em cũng không muốn đi, nhưng là em sợ người ta sẽ ganh tỵ, nên tách ra một chút, anh mới có thể nhớ em”

“Luyện ái chính là có chuyện như vậy sao “tiêu biệt thắng tân hôn?” Anh tò mò hỏi.

“Uhm, ngẫu nhiên bảo trì khoảng cách, có thể giữ lại không gian tình cảm.” Tuy rằng lúc nào cô cũng dính anh, lại càng hy vọng anh ở đây không có lúc nào không gặp, có thể khắc sâu tình cảm của cô.

Anh hít sâu một ngụm hương của cô, thấp trầm nói: “Em chờ một chút rồi đi ra ngoài, không được cùng nam nhân khác nói chuyện, đừng để cho bọn họ nhìn thấy em cười, biết không?”

Tình yêu là thuộc về, là độc chiếm, tư hữu, phát hiện này của anh thực dễ dàng thực tiễn, muốn nói ra miệng cũng không khó, bởi vì anh quả thật cảm thụ có khắc sâu cảm thụ, trừ bỏ chính anh ở bên ngoài, tốt nhất là nam nhân nào đều phải cách La Phù rất xa.

“Gi?” cô tròn to mắt, ngửi được mùi chua, không thể nào?

“Đi vào cửa viện, anh phát hiện thật nhiều nam nhân lại nhìn em, anh không thích như vậy, bọn họ nhất định suy nghĩ chuyện giống như anh.”

Dĩ vãng anh không đặc biệt lưu ý, giống như hôm nay mới mở mắt ra, phát hiện La Phù là “xử nữ”, nhanh chóng trở thành người yêu đặc hữu, làm anh ghen tị, hoàn toàn không cần học tập có thể phát huy.

“Chuyện gì?” cô cuối cùng xác định anh đang ghen, nhưng cô nghĩ không ra có cái gì mà ăn dấm chua? Anh hẳn là nhìn được, cô cắn cắn anh một cái a!

“Giống như vậy!” Anh đem cô đặt ở trên bệ cửa, tận tình hôn đủ, thậm chí bắt tay luồn vào áo cô, một chút cũng không che dấu khát vọng đối với cô, nếu không phải nàng một bộ chân toan dạng, anh khả năng sẽ lập tức ‘yêu’ cô.

Hai người vong tình ủng hôn, mặc kệ lẫn nhau đến từ thế giới như thế nào, thân là vừa bước vào hoa viên tình ái, không có gì so với việc thăm dò đối phương quan trọng hơn, bất kể anh thí nghiệm số liệu thành công hoặc thất bại, kỳ thật lực hấp dẫn mới là người thắng lớn nhất. Nếu không có anh hấp dẫn cô, mà cô cũng hấp dẫn anh, điều kiện gì thân phận, tư cách đều không thể làm cho hai người không thể tới gần.

Bên trong độ nóng thẳng tắp bay lên cao, bỗng nhiên một tiếng đập cửa truyền đến, còn có thanh âm Thái Nho Minh-

“Hạ tiến sĩ, tôi vào được sao?”

La Phù cả người cứng ngắc, nghĩ đến viện trưởng ngay tại ngoài cửa này, mà quần áo không chỉnh tề, mặt đỏ thần nhuận, có thể nào gặp người a?

Hạ Vũ Tuyên ách thanh đáp lại: “Không tiện!” chết tiệt, khi nào thì khi không đến gõ cửa, làm phá hư thời khắc mấu chốt lúc này?

Thái Nho Minh không biết tình hình cụ thể trong đó, còn tiếp tục hỏi: “Xin hỏi tôi khi nào thì tiếp theo qua tìm tới ngài?”

“Chờ ta khi nào có cao hứng.” Hạ Vũ Tuyên rất mất hứng nói.

Lúc cao hứng? Thái Nho Minh nghe xong nhú mày, anh ta như thế nào có thể đoán ra Hạ tiến sĩ khi nào cao hứng, cũng quá khó khăn đi! May mà ông ta lập tức nghĩ đến một ý kiến hay. “Ta đây mời La Phù tới hỏi người có khỏe không?”

Không đợi trả lời, Thái Nho Minh mang ý nghĩ vừa lòng cười tránh ra, trong phòng nghiên cứu hai người đối hai mặt nhìn nhau.

“Viện trưởng hỏi em, em nên như thế nào trả lời?” La Phù vẽ mặt vô tội.

“Em cứ nói, chuyện gì đều giao cho em, anh chỉ nhận người của em tới chơi.” Hiện tại lúc này, anh trừ bỏ công tác nghiên cứu, thậm chí chuyên chú thí nghiệm luyện ái này, mà cô đương nhiên là đối tượng tối trọng yếu, anh mới không đem tâm lực hoa ở trên người người khác.

“Anh muốn gia tăng công việc của em?” Cô không chỉ là lái xe, người hầu, đầu bếp, bây giờ còn thành thư kí của anh!

“Em không muốn?” anh có tự tin, cô thích anh, thích đến hồ đồ, cái gì đều khẳng định nghe anh.

Có chút bất đắc dĩ, có chút ngọt ngào, cô không hề lo lắng đã nói: “Em nguyện ý.”

“Ngoan.” Anh lại chiếm cứ đôi môi cô, nhằm kích thích tính thôi quết qua thể xác và tinh thần, không phát hiện bên ngoài phòng nghiên cứu đã có một nhóm người nghe lén, bởi vì ở trong thế giới hai người yêu nhau, chỉ nhìn thấy một nửa kia của mình.

Đêm đã khuya, La Phù làm xong mọi việc nhà, đã là mười giờ tối, Hạ Vũ Tuyên sửa thái độ bình thường, không giống như bình thường ở trong phòng đọc sách, ngược lại ngồi ở bên cạnh cô, lẳng lặng xem cô làm từng cái động tác nhỏ, phảng phất như là đang học tập gì đó; chân tướng anh giống như đệ tử thật sự, cô nhận không được muốn cười.

“Tốt lắm, anh có thể ngủ.” Cô trải giường san bằng chăn bông, hy vọng anh có một đêm ngủ ngon.

Anh không đáp lại, một nắm tóc đen rơi xuống mắt anh, cô thiếu chút nữa đã nghĩ thay anh đẩy ra, lại sợ vừa nhìn đến mắt anh, bị hấp dẫn thật sâu, rồi cuộc luyện tiếu rồi đi.

Thế là cô chuyển tầm mắt, đứng lên nói: “Đều đã trễ thế này, em phải đi.”

“Khoan đã.” anh đứng lúc bắt lấy tay cô, lực đạo rất lớn, trực tiếp kéo cô vào trong lòng, thân mình mềm mại, hương vị thơm tho, vì sao hiện tại anh mới phát hiện, nàng xinh đẹp động lòng người.

Cô phải cố nén trụ xúc động, không đem mặt mình dán trước ngực anh, làm bộ như trấn định hỏi: “Còn có việc sao?”

“Đêm nay đừng về, ngày mai cũng không phải về nhà, sau này em ở cùng với anh.” Anh khẩn cấp muốn nghiên cứu tình túy luyện ái, chuyện đó hẳn sẽ ngày tiếp nối đêm, quá trình “khêu đèn đánh đêm”, anh luyện tiếu không muốn dừng lại dù là một khắc.

Cô mi gật gật, mừng thầm trong lòng, vẻ mặt cũng rất bình thản. “Anh chắc chứ? Đã nghĩ đến em cùng anh một nhà.”

“Một chút cũng nghĩ.” anh áp đảo cô ở giường, lấy hành động chứng minh, anh nhiệt tình yêu thương, hai người ở chung một chỗ tốt hơn xa nhau hai người hai nhà khác nhau.

La Phù muốn cười nhưng không dám cười, nam nhân thực sự điên cuồng này! Mà cô thật cao hứng, là cô là khởi điểm ngon lửa điên cuồng trong anh.

Cam tâm tình nguyện, cô là đối tượng thí nghiệm của anh, làm bạn gái anh, là ở chung với anh, chỉ cầu mong tình yêu này kết cục may mắn hạnh phúc, bởi vì anh nói nếu thí nghiệm thành công sẽ tiếp tục, đó không phải là thiên trường địa cửu sao?

Cô chưa bao giờ yêu một người như thế, hai người tích lũy năng lượng tám năm yêu say đắm, một lần làm, mỗi người tất cả đều bộc phát ra, càng ngày càng mãnh liệt khiến cho cô đôi lúc xấu hổ....., nhưng cũng cảm thụ thân thiết chính mình sống vào giờ khắc.

Vì sao trước đây thời gian đi qua chưa từng tâm động, chưa từng lâm vào yêu đương, cô thay chính mình tìm được đáp án, bởi vì người cô chờ là anh ta,

muốn gặp phải đợi anh đến, ngoại trừ đã trúng mũi tên tình yêu, không có giải thích nào tốt hơn.

Ngày hôm sau, Hạ Vũ Tuyên theo La Phù về nhà, đi vào phòng cô ở, chờ cô thu thập quần áo đồ dùng, chuẩn bị cùng anh cùng sống chung.

Nhỏ gọn thanh nhã, đây là lời bình của anh về cách bài trí ở nhà cô, cho người ta một loại cảm giác thực thoải mái. Bỗng nhiên khoe mắt anh lướt qua nhìn đến một chỗ, cầm lấy một khung hình vuông ở trên bàn. “Ai vậy?”

Cô gái này còn có ảnh chụp của người đàn ông khác! Còn thận trọng đặt vào trong khung ảnh trang trí bằng vỏ sò! Rõ ràng có vấn đề!

La Phù đang gấp quần áo, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nói: “Àh - đó là Keanu Reeves, Cơ Nỗ Lí Dục.” [Sói: Không biết anh chàng này]

“Anh ta là ai?” Sao lại có cái tên quái lạ, xem ra chính là cái quái thai!

“Anh ta là ngôi sao điện ảnh, chẳng có quan hệ gì với em”. Cô cảm thấy buồn cười, ngẫm lại cũng đúng. Giống như anh vậy, không hỏi chuyện người, đương nhiên không biết là cái gì là ngôi sao. Cũng không hiểu được ảnh chụp ngôi sao thì nơi nào cũng có thể mua được.

Anh vẫn không hài lòng, nhíu mày hỏi: “Em trưng ảnh chụp anh ta làm cái gì?”

“Chỉ là nhìn ngắm, thưởng thức anh ta mà thôi. Mỗi người đều có thần tượng trong lòng mà!” Cô chưa nói hết, đã có cảm giác bộ dáng Hạ Vũ Tuyên có vài phần giống Cơ Nỗ Lí Dục, đều có hai tròng mắt màu đen thâm trầm, không có sắc thái biến hóa, cùng với ngữ điệu trầm thấp.

Có lẽ là vì như thế, nên cô mới có ấn tượng khắc sâu như vậy. Không chỉ là lâu ngày sinh tình, thậm chí có thể nói vừa thấy đã chung tình. [nhất kiến chung tình]

“Thần tượng?” trong từ điển của Hạ Vũ Tuyên không có tồn tại hai chữ này, người duy nhất anh ta thần tượng là chính mình, người bạn duy nhất khẳng định là Thạch Tĩnh Lam, những người khác trong mắt anh cũng không giá trị đề nhắc tới.

“Uhm!” cầm lấy khung hình, thực tự nhiên bỏ vào hành lý. Nghĩ rằng có lẽ có thể có bức ảnh của hai người, nếu có cơ hội chụp ảnh phải chụp chung mới được.

Động tác của cô đã chọc giận anh, cô ta tự nhiên còn muốn mang ảnh chụp người này theo, cùng với anh cùng nhau làm “thí nghiệm tình yêu”!

Anh bức mình, giật lấy, tìm kiếm thùng rác “Đem thứ này bỏ đi”

“Vì sao?” cô tròn to mắt, mặc dù không rõ hành động của anh. Nhưng cũng sẽ không có ý phản kháng, cô đã có thói quen làm theo lời của anh.

“Em không cần có thần tượng.” anh không thích cô chú ý tới bất kỳ người nào khác nữa.

“Anh ta chính là ngôi sao, đối với em không có ý nghĩa gì!” Cô nhẹ nhàng giải thích, phỏng đoán hay là anh đang ghen? Cô không thể xác định, bởi vì chuyện này thật vô lý, anh ấy không có khả năng gây thơ như vậy. Chuyện này đâu có giống như thiên tài học giả nổi danh quốc tế đâu?

“Một khi đã như vậy, càng không có lý do gì giữ lại “Anh mở ra khung hình, lấy ảnh ra, lướt mắt nhìn qua. Nhanh chóng xé bỏ...”

Quả thực cô không thể tin được vào hai mắt của mình. Người này quả nhiên đang ghen, có lẽ chính anh cũng không phát hiện. Lại biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn! Kỳ diệu là, biểu hiện của anh làm cho cô vô cùng vui vẻ. Đúng vậy, cô không cần thần tượng, cô chỉ cần anh, nhưng không biết anh có nghĩ giống cô không?

Sau khi xé bỏ ảnh chụp, ném thẳng vào thùng rác, cảm thấy sáng khoái rất nhiều. Cho dù hành động của anh là không tự giác, nhưng cũng chứng minh tình cảm của hai người đã có. Tuyệt nhiên anh không cho người ta hơn anh một bước, cho dù là người xa lạ cũng không được.

Chuyện tới hôm nay, cái gì thí nghiệm thật hay chỉ là thí nghiệm. Tựa hồ đã không còn tồn tại trong đầu của anh ta, bây giờ chỉ còn lại ma lực của tình yêu – luyện ái.

“Lại đây.” Anh nhìn cô, dang mở ra hai tay, mệnh lệnh tuyên bố.

Mà cô rất thích ý nghe lệnh, để mặc cho anh ôm ấp, mặc anh hôn, ham muốn, ân ái, cô tin tưởng tại một khắc này, cô đã được yêu.

Những ngày bình thường đi qua, khi vượt qua con sóng dữ thủy triều, những người yêu nhau chỉ nhìn thấy đối phương mà thôi, và quên đi còn có thế giới ở bên ngoài đang xoay chuyển.

Sáng sớm, La Phù đang chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay cô phải làm rau dưa sa, hoa quả ưu cách, phối hợp cùng với com ngũ cốc, cùng canh hầm. Toàn những món truyền thống, hoàn toàn không có khả năng có trong sách dạy nấu ăn. Mà nay có thể bung lên bàn còn có thể chuẩn bị ăn, là một đoạn không thể tính được, một con đường dài.

Hạ Vũ Tuyên đứng ở phía sau cô, không thể giúp làm gì hết. Lại không muốn rời đi, cô cũng thích anh đứng nhìn cô, cho dù không nói một lời nhưng đều rất ngọt ngào.

Đột nhiên, anh nói một câu: “Đúng rồi, hôm nay anh không đi học viện, đưa anh đến một khách sạn hơi xa.”

“Gi?” sau khi cô nghe xong, có chút ngây ngốc, sao phải tới khách sạn hoa lệ, rất khó có khi cùng anh ở chung một chỗ, anh đi tới chỗ này làm cái gì?

Lời nói kế tiếp làm cho cô càng giật mình. “Anh có một người bạn ở xa tôi, đang ở khách sạn chờ anh?”

“Bạn của anh?” Lời anh nói ra đặc biệt, đột ngột, như vậy anh cá tính quái gở, cũng sẽ có bằng hữu sao? Cô nghĩ rằng thế giới của anh cũng chỉ có cô, hóa ra anh không như cô tưởng tượng, rất cô độc?

“Là bạn thân nhất, tốt nhất của anh” Anh gật đầu.

Bạn tốt nhất? Là nam hay là nữ? Là dạng quan hệ gì? Cô có rất nhiều vấn đề, lại ghen không thể hỏi không thể tra.

“Em biết rồi.” Cô chỉ có thể trả lời như vậy.

Trên đường, lái xe, hai người yên lặng không nói gì. Tựa hồ anh đang trầm tư cái gì. Cô cũng không dám hỏi nhiều, ngoài việc hai người đã có quan hệ da thịt, ngoài việc có danh nghĩa là bạn gái anh, anh vẫn ở trên tại tinh cầu của anh. Ngẫu nhiên làm cho cô buồn xuống, nhưng ở những thời gian ở bên nhau, anh vẫn là khóa cánh cửa của bản thân mình lại.

Khi bọn họ đi vào khách sạn lớn, trước mắt là kim bích huy hoàng, giống như tòa thành trong đồng thoại. La Phù lại càng cảm thấy tâm tình cực kỳ trầm trọng, bên trong không biết là như thế nào “bạn tốt” đang đợi anh? Ở chỗ này ngoài nói chuyện phiếm, ăn com, còn có thể ở lại phòng xa hoa.....

Không! Cô gạt bỏ suy nghĩ của mình, chuyện này nếu là thật thì đáng buồn. Cô không muốn để cho ghen tị tràn ngập trong óc, cô chán ghét chuyện như thế này!

“Em làm sao vậy?” Anh phát hiện cô đang mãnh liệt lắc đầu, nắm lấy tay cô, kiên định hỏi.

“Không có việc gì, có chút choáng váng đầu mà thôi.” Cô dừng lại động tác, cứng rắn cố nặn ra nụ cười.

Anh đang nghiên cứu, dường như chăm chú nhìn cô, tựa hồ muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn quyết định bỏ đi, chỉ dạn dò nói: “Lái xe cẩn thận.”

“Ừh.” nhìn anh xuống xe rồi đi, cô cơ hồ sẽ rơi lệ. Như thế nào chính là chuyện ấy chỉ việc nhỏ, lại khiến cho cô cảm xúc phập phồng thật lớn như thế? Có phải hay không chỉ cần yêu thương một người, vốn dĩ bản thân bình tĩnh đều biến thành lo được, lo mất?

Đợi mãi đến lúc bóng dáng Hạ Vũ Tuyên biến mất ở sau cánh cửa lớn của khách sạn. Cô mới làm vài cái hít sâu, rầu rĩ lái xe hướng đi. Trên đường trải qua ven biển màu xanh xinh đẹp. Bên cạnh thiếu anh, không hề làm cho cô cảm thấy tâm hồn trống trải, ngược lại sâu thẳm trong u buồn.

Cả ngày, La Phù tâm tình đều không yên, không hiểu được bản thân mình đang làm cái gì. Nhóm đồng nghiệp rất nhanh liền chú ý tới, làm cho tất cả trợ lý, đều thắc mắc “Hôm nay làm sao vậy?”

“Em thân thể không thoải mái sao?” Vương Tinh Doanh trợ giáo hệ vật lý cùng La Phù giao tình không tệ, một chút khác lạ liền phát hiện không thích hợp.

La Phù phát hiện nước đã chảy ra cái ly, nhanh tay tắt đi nước uống “..... Không sao!”

“Hạ tiến sĩ hôm nay không có tới?” Vương Tinh Doanh tiếp tục hỏi, như thế nào cái u hồn nam nhân kia dường như không đi theo La Phù?

“Ừh..... anh ta có chút việc.” nói đến chuyện này, ánh mắt La Phù buồn bã, vội vàng dời tầm mắt.

“Khó trách em không có tinh thần.” Vương Tinh Doanh vỗ vỗ bả vai của cô. “Mỗi người đều nhìn thấy được Hạ tiến sĩ cần em, nhưng kỳ thật em cũng thực cần anh ta đúng hay không? Tựa như không có người cổ động dù gì là lời nói, người nấu com cũng sẽ đột nhiên không nghĩ sẽ nấu.”

“Em..... Có lẽ nên đi!” La Phù không thể không thừa nhận đây là sự thật, ở mặt ngoài là Hạ Vũ Tuyên cần cô chiều chuộng. Trên thực tế là cô ý lại anh, khát vọng anh, mới vài giờ không thấy, lại miên man suy nghĩ mệt mỏi quá.

Vạn nhất ngày nào đó anh quyết định không hề cho cô tới gần, đóng cửa tòa thành, cô không dám tưởng tượng, chính mình sẽ thành bộ dáng gì nữa?

Nhìn vẻ mặt La Phù thê lương, Vương Tinh Doanh tự nhiên sinh cảm khái. “Tình yêu chính là có chuyện như vậy, ta cũng có kinh nghiệm qua. Tuy rằng khả năng sẽ rất đau, thực bị thương, nhưng không cần mất đi dũng khí khi yêu, cố lên!”

“Cám ơn.” Được người này cổ vũ, La Phù hơi chút thoải mái. Đúng vậy, chớ quên lúc trước yêu thương anh là quyết tâm của cô. Cũng chỉ là đơn thuần cho hân yêu mà thôi, nếu là như vậy, làm gì để ý có thể được đến bao nhiêu?

Nhưng mà trong lòng có người yêu dễ dàng dao động, khi có gió đều có thể gọi lên cơn sóng, không cần qua bao lâu, cảm nhận được lại dao động.

Trước buổi tối, La Phù nhận được điện thoại, vừa nghe là thanh âm Hạ Vũ Tuyên. Ngực cô kinh hoàng nhảy dựng, lại nghe anh nói: “Anh muốn đi Đài Bắc một chuyến, không cần chờ anh về, ăn com trước đi.”

“Ách.....” cô muốn hỏi anh nguyên nhân, lại bị cái gì ghen ở cuống họng.

Hạ Vũ Tuyên không nói thêm gì liền treo điện thoại, La Phù nghe thanh đô đô. Chỉ cảm thấy ánh mắt ê ẩm, hẳn là nhìn máy tính lâu lắm đi? Nhưng trong lòng đau đau, như thế này là sao? Sao lại thế này?

Đêm đó, cô lựa chọn trở lại chỗ ở của mình, vì bên kia quá rộng, phòng ở Nhật rất rộng rãi.

Cô không thể đi vào giấc ngủ tại nơi đó, sợ tịch mịch bao phủ lấy cô. Sợ bất an cắn nuốt cô. Hóa ra đây là yêu sẽ ám ảnh bản thân, cô tránh không khỏi cũng ngăn không kịp, chỉ có hoàn toàn có thể nhìn nó rơi xuống từng giọt

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chạng vạng ngày hôm sau, ở sân bay Hoa Liên.

Nhận được điện thoại Hạ Vũ Tuyên, La Phù bỏ việc đang làm dở dang, lái xe tới đón anh về nhà.

Không biết vì sao, cô lại có cảm giác là có một ngày anh không còn trở về. Mỹ nữ Đài Bắc nhiều như vậy, còn có bạn tốt nhất của anh, có lẽ anh đã vui chơi đến quên cả trời đất, đã quên còn có cô ở nơi này đang ngóng chờ.

Cứ để cho suy nghĩ chạy loạn, nhưng cô vẫn có khát vọng nhìn anh. Mấy ngày qua cho tới hôm nay, bọn họ mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, chưa từng tách ra lâu như vậy. Tuy rằng chỉ mới đây thôi chỉ là hai ngày, thế nhưng cô lại thể nghiệm được cái gọi là “Một ngày không thấy, như cách cả thiên thu”.

Đi vào sân bay, vừa thấy Hạ Vũ Tuyên, vốn dĩ tâm tình là mong chờ đã bị kinh ngạc thay thế, cô run run vươn tay chỉ anh

“Anh anh..... tóc của anh?”

Vốn dĩ Hạ Vũ Tuyên tóc dài lại màu đen, mà hiện tại thành tóc ngắn gọn gàng, tràn ngập vị nam tính, còn chọn màu nhuộm là màu vàng, giống mũi nhọn trong thủy triều, giống như có thể thấy được mọi việc đều có thể là tự mình ra chủ trương cùng thương thức.

Trừ lần đó ra, anh cũng chưa bao giờ đổi qua kiểu cách trang phục quần áo lúc nào cũng cảm giác như là trang phục trong phòng thí nghiệm, bây giờ mặc áo trắng, quần bò màu xanh, hoặc áo sơ mi màu đen, áo sơ mi cùng giày thể thao màu bạc, như thể hiện tinh thần sáng láng lại gọi cảm vạn phần, đi ở trên đường giống như vật phát sáng, hấp dẫn mọi người chú ý.

Nhìn thấy cô tròn to mắt, anh đắc ý cười nói: “Anh cắt tóc, kiểu tóc này chắc cũng được chứ?”

“Được, nhìn tốt lắm.....” quả thực nhìn anh soái như ngôi sao mới bùng nổ cho dù cô đã quen thuộc anh cũng nhiều lắm, hóa ra kiểu tóc này thật có thể thay đổi một người, hiệu quả ở trên người anh tạo thành một trăm phần trăm không hai trăm phần trăm

Hạ Vũ Tuyên lại mỉm cười, không uống công anh hao tổn một phen công sức, xem ra cô rất là vừa ý.

Lần trước phát hiện ra cô rất trân quý cái hình ảnh thần tượng kia, với anh đã tạo thành kích thích không nhỏ, làm cho một người chưa bao giờ chú ý ngoại hình, bỗng nhiên cũng muốn thay đổi một chút. Hơn nữa có Thạch Tĩnh Lam giúp, nói anh nếu có yêu đương sẽ thay hình đổi dạng, từ kiểu tóc đến trang phục là điều bình thường như là tất yếu.

Nếu không có như thế, anh làm sao có khả năng từ nơi này thật xa chạy tới Đài Bắc, cải tạo bản thân mình? Lúc nói chuyện ở điện thoại không thể nói rõ ràng, cũng là muốn cho cô một cái bất ngờ, để cho lúc cô nhìn tới anh, có thể tạo ra cảm giác mới mẻ thú vị.

Nói về trước đây, có khi nào anh để ý tới bề ngoài của bản thân mình? Hóa ra không chỉ có nữ nhân vì mình mà phải trang điểm thật xinh đẹp, nam nhân cũng hy vọng được nữ nhân thương thức.

“Tốt lắm, chúng ta về thôi” Anh dặt tay nhỏ bé của cô, đã cách xa nhau hơn ba mươi giờ, anh khẩn trương muốn gặt gao ôm cô, hưng hăng hôn cô, nhưng nơi này không thích hợp.

Hai người đi ra sân bay, trên trời mây bay, ánh nắng chiều sáng lạn, Hạ Vũ Tuyên thở sâu nói: “Không khí Hoa Liên tốt hơn Đài Bắc nhiều, Đài Bắc thật không phải là nơi có thể ở lại”.

“Anh vẫn là thích nơi này, sẽ không muốn đi nơi khác phải không?” Cô ngẩng đầu ngóng nhìn anh, giữa soái khí lại mang cảm giác xa lạ, cô còn có nhiều điểm không biết về anh. Vì sao rõ ràng ngay tại bên người lại cảm giác xa xôi? Cho dù anh nắm tay cô, cô vẫn sợ mọi thứ rồi sẽ tan.

“Điều này còn hỏi? Ngay từ đầu anh đã chọn Hoa Liên, chưa từng muốn đi nơi khác.” Anh xoa đầu cô, trả lời như lẽ đương nhiên, có lẽ thời gian trước anh không phải nghĩ như vậy, giờ phút này lại cảm thấy rất ~ rất tự nhiên.

Cô cảm thấy hơi an tâm, chỉ cần anh không rời khỏi, cô vẫn có thể giữ được anh?

Lên xe, Hạ Vũ Tuyên mở ra cửa sổ, làm cho gió đêm thổi vào tâm trí anh, hết thấy đều tan biến đi một nhọc, đây mới là nơi anh cần trở về.

Nhìn theo kính chiếu hậu, anh nhìn thấy hình ảnh mới của mình, lại khẳng định nói: “Bạn anh nói đúng, đổi kiểu tóc mới thì sẽ có tinh thần phấn chấn, cho nên anh đặc biệt đi Đài Bắc, tìm một nhà thiết kế tên là Đinh Tư Áo, thực không uổng công.”

“Anh như vậy, lại nghe lời bạn anh nói?” La Phù ở một bên vừa lái xe vừa trầm nghĩ, đến tốt cùng là bằng hữu như thế nào, có thể làm cho anh hoảng hốt, bay đến Đài Bắc liên chỉ vì cắt một kiểu tóc mới? Người kia hiển nhiên với anh rất là quan trọng, nhận ra điều này làm cho ngực cô đau dữ dội, cô biết cô đang ghen tị, đó là loại cửa từng vết dao trong lòng nhưng lại không có cách nào thể hiện ra ngoài câu chữ nói. ...

“Người đó là người bạn duy nhất của anh, anh đương nhiên sẽ nghe ý kiến.”

Người bạn duy nhất? Như vậy cô tính ra là cái gì? Bạn gái coi như là bạn bè, hoặc là ngay cả bạn bè cũng không bằng? Nghĩ đến lúc trước anh đề nghị làm “thí nghiệm tình yêu” nói không chừng bạn gái chỉ là cái danh từ nhân xưng dùng để xưng hô, chứ cũng thực ra chẳng có ý nghĩa gì với anh.

Cô không thích để bản thân mình miên man suy nghĩ, để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng bất an tựa như mây đen bao phủ, cô ngăn lại không được, cứ nghĩ như trời mưa xuống, muốn đánh sấm sét thì sẽ đánh, chính là không thể đẩy ra mây đen để có thể nhìn đến ánh mặt trời.

Lần đầu tiên yêu một người, yêu thâm cũng yêu trọng, cũng bởi vậy càng pháp phòng bất an, lòng của cô đã gần như không còn là của cô nữa, không thể quản lý nó được nữa rồi. ...

“Em làm sao vậy?” cuối cùng anh cũng phát giác thần sắc cô khác thường, sờ sờ mái tóc của cô hỏi.

“Àh... , chỉ là suy nghĩ bữa tối nên làm món gì?” Cô mỉm cười cô che giấu lo âu.

Cô miễn cưỡng cười vui, anh bỗng nhiên đọc được suy nghĩ đó, trước kia thì sẽ không thèm quan tâm đến những điều như là thần sắc của người khác, sau khi cùng cô luyện ái, có chút thay đổi. Tựa như Thạch Tĩnh Lam ngày hôm qua nói, chỉ có tình yêu thực sự, mới có loại siêu năng lực này.

“Em làm sao vậy?” Anh lại cho cô thêm một cơ hội giải thích.

“Thật sự là không có việc gì.” Cô ngay cả mỉm cười đều giả bộ cũng không được, chỉ có thể cố nén nhịn những giọt lệ không cho rơi xuống.

Sự thật xảy ra trước mắt, tuyệt đối có vấn đề, thế là anh cao giọng hạ lệnh: “Dừng xe!”

“Làm gì?” Mặc dù cô kinh ngạc, nhưng vẫn nghe lời lái xe dừng lại ven đường, kích động nhìn anh “Anh không thoải mái sao?”

“Đúng vậy, lòng anh rất ~ rất không thoải mái, anh muốn em nói rõ ràng, rốt cuộc em không vui điều gì?” Anh đặc biệt đến Đài Bắc làm mọi thứ thay đổi, cũng không phải là để xem mặt cô cười mà tâm không cười.

“Em không có gì không vui cả.....” Từ nhỏ La Phù chính là người không tỏ ra hờn dỗi, có gì bất mãn đều nói thẳng rõ ràng, bản thân là một cô nhi, cũng thường xuyên đau khổ nên phải tạo cho mình thoải mái, không phải sao?

“Rõ ràng em không vui, từ lúc ở sân bay em nhìn thấy anh, thì đã thấy một vẻ mặt tâm sự, còn không ngoan ngoãn nói rõ ràng với anh?” Bàn tay to của anh đang từ từ tiến vào trong váy cô, tham lam tìm kiếm sờ soạng Không nói, ngay tại nơi này anh cường bạo em!”

La Phù hoàn toàn, toàn toàn ngây người, nghĩ rằng nam nhân này điên rồi phải không? Ngoài cửa sổ tuy là đường trong thôn trang, nhưng cửa kính xe còn mở, tầm nhìn vô cùng rõ ràng, thỉnh thoảng sẽ có xe máy cây hoặc xe máy đi qua, anh sao dám vào lúc này lại làm chuyện này với cô?

Làm cô ngây ngốc nói không nên lời nói, anh đã tiến sâu vào váy dài, giờ trò. [Hạ ca, huynh thật biến thái]

“Anh..... như thế nào..... Đừng làm như vậy!” cô muốn đẩy hai tay anh ra, chân khếp sát lại, nhưng càng giẫy thì càng không thể đẩy ra.

Vốn dĩ Hạ Vũ Tuyên chỉ làm bộ uy hiếp cô, nhưng đụng tới da thịt non mềm, ngửi được mùi hương từ cô, dục vọng bốc hỏa rốt cuộc anh kiềm chế không được, giờ này khắc này nhất định phải có được cô....

Nghe nói luyện ái sẽ làm cho người điên cuồng, anh tin đây là sự thật. Hiện tại anh còn không thể khống chế cảm xúc đã mau biến thành dã thú, một nửa bởi vì nhớ nhung, một nửa bởi vì cố chấp, hỗn hợp thành dục vọng đan xen vào cảm xúc.

Nói ngược lại, luyện ái quả thật là sự kiện thú vị, khó trách Thạch Tĩnh Lam làm không biết mệt, ngay cả chính anh ta đều nhanh nhẹn, bất kể kết quả thí nghiệm anh làm như thế nào, quá trình này cũng chỉ là nhấp nháp mà thôi.

“Xin anh đừng nháo loạn, chúng ta về nhà đi được không? Chờ về nhà, anh muốn như thế nào đều có thể.....” cô lại càng không dám động sức mạnh, e sợ làm xe “chấn động” hiện tượng này lại càng đưa tới chú ý.

“Không còn kịp rồi! Anh muốn em, anh muốn em.....” anh che lại miệng nhỏ nhắn kháng nghị, ôm cô ngồi trên đùi anh, một phen khiêu khích dạo đầu, xác định cô có thể tiếp nhận anh, lập tức triển khai giao triển luật động.

Có lẽ là sau khi quan hệ, có lẽ là đã xa nhau một đến hai ngày, cô đặc biệt cảm giác anh nhiệt tình, giống như con ngựa hoang thoát cương, mất đi bình tĩnh thường, chỉ còn thuần túy dục vọng.....

Mà cô cũng đang cần anh giữ lấy như thế, lau đi phiền não do cô tự tìm đến, để cho cô xác định được anh rất cần cô - là của cô, ít nhất lúc này giờ này anh toàn tâm toàn ý đều ở trên người cô, hẳn là như vậy?

Mãi đến lúc hai người đều nhanh hít thở không thông, thủy triều đưa bọn họ từ trong biển tình mãi đến khi lên đến bờ, cuối cùng lẫn nhau thiếp nghỉ tạm, trong xe dâng lên một tầng ẩm áp, là thờ dục cũng là dư âm..

Mặt anh dán tại bờ vai cô, dùng ngữ điệu ôn nhu nhẹ nhàng cắn cắn bờ vai ấy “Còn không nói? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cô muốn trốn cũng trốn không được câu hỏi anh, cũng không muốn để nội tâm ưu phiền, cắn cắn môi cuối cùng đã mở miệng. “Em..... Chính là suy nghĩ..... Người bạn tốt nhất của anh, là người như thế nào?”

“Là bạn học cùng ở nước Anh, nhưng mà anh ta là người Đài Loan” Anh không hiểu, cô tại sao đột nhiên nhắc tới Thạch Tĩnh Lam?

Tay cô vuốt ve theo đường gò khuôn mặt anh, muốn nhớ thật kỹ dung mạo này, rồi mới lấy một loại ngữ khí trắng sí nói: “Như vậy..... Là anh thích bạn anh, hoặc là bạn anh thích anh, hay là nói các người thích nhau?”

Vô luận đáp án là cái gì, cô cũng chấp nhận đối mặt, nhưng cô biết cô không thể không yêu anh, cho dù lòng anh không có hướng về cô..

“Anh ta là đàn ông, anh cũng vậy là đàn ông.” anh hơi nhíu mày chút, không biết như thế nào cô lại hiểu lầm anh, còn tự cho là đúng tự ai oán mình, điều này thực không có chút đạo lý nào! Trừ cô ra, anh có khi nào liếc mắt nhìn cô gái khác bao giờ, cho dù chỉ là một cái?

Sắc mặt cô nhợt nhạt, môi run run. “Chẳng lẽ..... Anh thích đàn ông còn luyến ái nữ nhân?”

Bởi vì anh chưa bao giờ hưởng qua tư vị cùng nữ nhân cùng một chỗ, mới đề nghị cô đến làm thí nghiệm này? Kết luận này tựa hồ thật đáng buồn.....

“Ngu ngốc, em đang nói cái gì vậy?” Anh nhìn không được đề cao âm lượng rống to. “Đầu của em có phải hay không có gì không ăn khớp? Dùng đầu gối nghĩ cũng biết anh thích em, không phải anh ta!”

Cô gái này ngay cả bản thân mình cũng không tin tưởng, không chỉ hiểu lầm anh thích cô khác, còn hiểu lầm anh thích đàn ông, hoàn toàn phủ định quan hệ bọn họ, ngu xuẩn đến cực điểm! Ương phí anh tốn tâm tư đi thay đổi bề ngoài, xem ra đó là điều quan trọng cũng chưa có xong.

“Anh thích em?” Cô nghĩ tính lực của cô có vấn đề, Hạ Vũ Tuyên người quái gở tự bế bản thân, nhưng lại sẽ nói ra chữ “thích”? Ông trời hay đang có tình trêu chọc người?

“Không thích em sao lại cùng em luyến ái? Em nghĩ rằng anh và em là tùy tiện tìm đối tượng có thể làm thí nghiệm?”

Ngày hôm qua anh ta cùng Thạch Tĩnh Lam nói chuyện, theo tình trạng thực nghiệm nói tới đối tượng luyến ái. Mặc dù hai người chưa nói đã có chung hiểu biết nhau, đương sự luyến ái so với sự nghiệp lớn, thực nghiệm lớn đều khó có được nhiều, mà bọn họ hai thiên tài cũng cùng giống như người thường, phải bắt đầu học tập từ những điều cơ bản nhất.

Như là biểu đạt tình cảm, đối với bọn họ mà nói là một chuyện rất khó khăn, này thật sự tốn rất nhiều công sức.

“Nhưng tới bây giờ anh chưa bao giờ nói anh thích em.....” La Phù bị mắng cảm thấy ủy khuất, trong mắt đầy lệ, lóe sáng. “Em đã cho em chính là cái đối tượng tiện lợi, một chút tin tưởng em đều không có.....”

“Ngu ngốc! Giống anh như vậy tự bế bản thân, có khả năng tùy tiện với ai cùng một chỗ sao? Em hẳn là phải hiểu anh mới đúng.” Hạ Vũ Tuyên ngữ khí nghiêm khắc, động tác cũng rất ôn nhu, hôn tới giọt lệ ở nơi khóe mắt cô, không cho nước mắt chảy xuống hai má.

Trời mới biết anh chưa bao giờ như thế, bản thân mình chán ghét, tùy tay có thể viết thể thức, viết luận văn, nhưng không cách nào giúp anh nói ra một câu dễ nghe.

Cô tựa vào đầu vào vai anh, hấp thu ẩm áp cùng lực lượng của anh, hóa ra chỉ cần i ôi ở trong lòng người yêu, mọi thứ bất an cùng nghi kỵ trong lòng đều có thể hóa giải, dần dần nảy lên, là cái gì đều so đó chứ lòng chung thủy thì không thể.

“Lời của anh vừa nói, trước kia anh chưa từng nói qua, sau này cũng sẽ không nói, em phải nhớ, ghi tạc đầy lòng”

Tuy nói luyến ái cần rất nhiều lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh tuyệt đối không phải loại người như vậy, ngắn gọn vài câu là đủ lấy mạng của anh, vẫn là đừng ném thừ.

“Thật là keo kiệt !” Cô mở miệng, lòng tràn đầy bất bình.

“Đúng vậy, em thích chẳng phải là chính anh như vậy sao” Anh thật ra rất có tự tin, cô gái này mọi thứ nhiệt tình thành ý đối với anh đều thể hiện trong

mất cô ấy, không phải anh quý trọng, chính là cá tính không cho phép, không thể biểu đạt.

Mà cô có thể nói cái gì? Hết thầy đều là tự tìm, ai bảo cô yêu anh ấy đến như vậy?

“Hãy để em yêu anh, đừng rời xa em.” Mang một chút mệnh lệnh cùng một chút sầu não, còn có càng quyết đoán dứt khoát. Cô nâng tay giữ chặt gương mặt anh, chủ động dâng lên đôi môi mọng đỏ, lại tự nói với bản thân mình, chỉ cần có thể yêu cô sẽ yêu, cho đến khi không còn hơi thở...

Một khi tình cảm đã thổ lộ, tình yêu đến một cảnh giới khác.

La Phù phát hiện Hạ Vũ Tuyên có một mặt khác, bề ngoài cực đoan nhưng cũng có ưu điểm “nhân tính hóa” ví dụ như: Anh bắt đầu chủ động rửa chén, nấu nước, thậm chí còn cùng cô đi chợ!

Ở chợ, thiệt nhiều người ằm ỷ, tràn ngập các loại mùi, làm cho mắt mệt mỏi lỗ tai đau, toàn thân cảm thấy không thích hợp, nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ ở một bên, hai tay tiếp nhận thức ăn cô mua, không nói một câu giống như bóng ma, giống như chẳng có quan hệ gì với cô.

“Đó là bạn trai cháu sao? Thực giỏi!” Bà chủ bán hoa quả biết La Phù nhiều năm, nhìn thấy Hạ Vũ Tuyên bắt gặp nhãn tình sáng lên. Người đàn ông này chính là đối tượng La Phù ngàn chọn vạn tuyển? Phải biết rằng ở chợ có rất nhiều người đều muốn làm mai cho La Phù, thậm chí còn muốn làm con dâu của họ, làm sao lại để cho người đàn ông này bề ngoài cao ngạo xa lạ đoạt đi rồi?

“Vâng.....” La Phù xấu hổ thừa nhận. “Anh ấy rất ít nói, bà chủ đừng để ý..”

Bà chủ bán hoa quả nhìn trái nhìn phải, chắc chắn vài tiếng, giống như không chấp nhận. “Cháu chọn một người đàn ông thế nào! Ta còn nghĩ rằng con sẽ thích sáng sủa khôi ngô, như thế nào lại là loại này, hũ nút không hề răng?”

“Oái,... này.....” La Phù cảm thấy rất ~ rất xấu hổ, nhìn nhìn bà chủ lại nhìn nhìn Hạ Vũ Tuyên, không biết nên như thế nào trả lời.

“Ngay cả câu chào hỏi cũng không nói, không hề cho cháu mặt mũi nào? Cháu như vậy có nhân duyên tiểu thư, sao lại giao du cũng là bạn trai cảm điếc” Bà chủ càng nhìn Hạ Vũ Tuyên càng không vừa mắt, loại đàn ông cứng nhắc ~ cứng nhắc sao thích hợp La Phù?

La Phù khần trương cảm thấy đau lòng, vừa không biết như thế nào giải thích với bà chủ, càng sợ Hạ Vũ Tuyên bởi điều này hờn giận, ông trời cô thực sự không biết xử lý tình huống loại này như thế nào.....

“Tôi không hay nói chuyện, nhưng tôi đều có thể làm mọi chuyện.” Hạ Vũ Tuyên cuối cùng mở miệng. Anh đi trước lấy tiền, buông tiền trong tay cầm lấy túi trái cây, xoay chuyển bả vai La Phù, không nói hai lời liền hôn cô.

[xôn xao~] hình ảnh này làm cho mọi người sợ hãi kêu lên, không chỉ bà chủ bán hoa quả hoa mắt choáng váng, cửa hàng bên cạnh - người qua đường cũng chặc chặc lấy làm kỳ. Một đôi ân ái tình nhân thật tốt, xem bọn họ hôn thật lâu lắm nhiều say mê, liên tục năm phút đồng hồ còn không buông ra! [Hạ ca, huynh thật ghê]

Cuối cùng, Hạ Vũ Tuyên nhẹ nhàng buông La Phù ra, cô lại như nhuyển chân đứng không được, dán tại trong lòng anh hít sâu, may mắn có ngực anh để có thể dựa vào trong, nếu không sẽ tê liệt ngã xuống ở nơi này.

Hạ Vũ Tuyên chưa nói gì, mon tron mái tóc cô, rồi mới nhìn phía bà chủ kia miệng mở to, trong mắt đều viết lên tự tin cùng khiêu chiến.

Hào! Người trẻ tuổi dám làm dám chịu, dám yêu dám hận, bà chủ bán hoa quả hoàn toàn đổi mới, ho khan một tiếng nói: “Chờ đến lúc các người kết hôn, ta sẽ đưa cái bao đỏ thắm, đừng quên phát thiệp mời cho ta”

Những lời này đồng nghĩa tán thành quan hệ bọn họ, bởi vì bà ta biết La Phù lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy qua cô có biểu tình say đắm như vậy, có thể thấy được tình yêu đang tiến triển, trong mắt tình nhân thì ai cũng là Tây Thi, người bên ngoài nhiều lời vô ích, chỉ có thể chúc phúc lâu dài!

La Phù còn không kịp phản ứng, Hạ Vũ Tuyên liền thay cô trả lời: “Rất nhanh sẽ có tin tức tốt.”

Cô ngẩng đầu, không dám tin, anh thật sự đã suy nghĩ muốn cùng cô kết hôn? Hay vẫn là thuận miệng nói mà thôi? Cũng đừng làm cho cô si ngốc chờ đợi a!

“Đừng để chúng ta chờ lâu lắm, động tác mau chút!” bà chủ bán hoa quả cười ha ha nói, cái này La Phù tìm được người chồng tốt.

Hạ Vũ Tuyên gật đầu, cùng La Phù rời đi khỏi chợ, người bên ngoài đều thấy mọi việc chuyển biến tốt đều mỉm cười.

Mà trong lòng cô suy nghĩ vẫn tung bay, không dám hy vọng xa vời lại nhìn không được vẫn hy vọng, bọn họ có thể hay không viết lên một kết cục tốt đẹp? Nghĩ đến quá xa sợ khó có thể hoàn thành, nghĩ đến nhiều lắm sợ chịu không nổi mất mát, đến tận cùng muốn tới khi nào, cô có thể chắc chắn tin tưởng, bọn họ chính là mục tiêu của nhau, là hoàng tử của công chúa của lẫn nhau?

Ở đường lái xe về, Hạ Vũ Tuyên hỏi: “Giáo hội nuôi em lớn lên ở chỗ nào?”

Cô sững sốt, không hiểu anh sao lại hỏi? Nhưng vẫn là ngoan ngoãn trả lời: “Ngay tại vùng này.”

“Anh muốn đi xem.”

“Gi?” Hôm nay rốt cuộc là một ngày như thế nào? Anh còn muốn gây cho cô bao nhiêu kinh hi? Cũng biết như vậy sẽ làm cô tím đập mạnh hơn, hại cô càng ngày càng yêu thích anh, yêu đến đâu nhanh rồi lại.

“Mỗi ngày em đều nhìn thấy nơi ở ông bà của anh, anh lại không thấy nơi mà em từ nhỏ lớn lên, thật không công bằng”

“Oái” cô gạt đầu, nhận lý do của anh “Chờ ngày nào đó rảnh, em sẽ đưa anh đi”

Cô vẫn nghĩ rằng anh chỉ nhất thời đòi hỏi, giống như anh chán ghét nhiều người, làm sao còn muốn vào giáo hội cùng cô nhi viện? Không nghĩ rằng anh vẫn kiên trì nói:

“Về nhà cất toàn bộ đồ, chúng ta phải đi cô nhi viện.”

“A?” cô tròn to mắt, thiếu chút nữa đã quên mình đang lái xe.

“Anh không muốn chờ, anh nghĩ cái gì thì lập tức phải làm” Anh không khách khí tuyên bố, anh biết cô ngoan, sẽ nghe lời anh nói.

“Uhm..... Hào.” Cô gật gật đầu. Quả thật, mặc kệ anh nói cái gì, cô đều đã nghe theo, chỉ hy vọng anh vui vẻ.

Sau nửa giờ lái xe đến “Cô nhi viện giáo hội Thiên Ân”, hai người đi tới cửa, La Phù lại hỏi lại anh “Nếu anh không muốn vào, thì cũng không sao không cần miễn cưỡng.”

Trong viện có bốn đến năm mươi đứa nhỏ, còn có hơn mười vị nữ tu sĩ, theo tính anh không thích tiếp cận người khác, chỉ sợ đó sẽ là một hồi tra tấn.

Hạ Vũ Tuyên dắt tay cô, kiên định nói: “Anh muốn đi vào nhìn một lần.”

Cảm giác độ ấm từ bàn tay anh cô cảm thấy rất an tâm, vẫn không quên nhắc nhở: “Lúc nào muốn đi thì nói, chỉ cần nói cho em biết..!”

Đáp lại là anh đã bước đi so với cô là hơn một bước vào cửa lớn, nhưng rất nhanh anh bắt đầu hối hận.

Hào, thật nhiều trẻ con! Toàn bộ mang vẻ mặt tò mò về hướng nhìn về phía bọn họ, tựa như rất nhiều con kiến nhỏ hiện thân lên, mang đến cảm giác ngứa, lại còn giống như có cảm giác muốn điên lên!

Vài đứa nhỏ lớn chút biết La Phù, hưng phấn hô to: “La tỷ tỷ, xin chào đã lâu không trở lại!”

“Xin lỗi, gần đây tỷ quá bận” La Phù vỗ vỗ bả vai một đứa nhỏ. “Các em biết nữ tu sĩ La ở đâu không?”

“Ở bên kia!” Bọn nhỏ chỉ hướng.

Đi vào phòng bếp rộng lớn từ rất lâu rồi, có năm vị nữ tu sĩ đang nấu cơm, trong đó một vị đúng là La Phù rất muốn gặp, người gầy yếu kia xoay người, cô vĩnh viễn đều có thể nhận được, chính là người hiểu rõ cô nhất, nữ tu sĩ La Thu Nhận.

“Tu sĩ La!”

Nghe được thanh âm gọi quen thuộc, La Thu Nhận mới xoay người, vừa nhìn thấy đã phần khởi vui mừng cười, vội vàng buông đĩa cơm tạp dề, hai tay rộng mở ôm La Phù. “Cuối cùng con cũng đã trở lại, ta thật nhớ con.”

“Xin lỗi, đáng lẽ con nên thường xuyên về thăm người.” La Phù cũng ôm La Thu Nhận, cảm giác tựa như ở trong lòng mẹ, hơn hai tháng qua, cô nhận việc “hầu hạ” Hạ Vũ Tuyên, nên không thể về cô nhi viện được.

Tĩnh như hai mẹ con, hai người nói thật nhiều chuyện, La Thu Nhận mới chú ý tới Hạ Vũ Tuyên đứng ở một bên, thái độ trầm tĩnh, tĩnh như pho tượng, ngay cả gương mặt đều không có biến hóa gì?

“Vị tiên sinh này là?” La Thu Nhận chỉ Hạ Vũ Tuyên hỏi.

“Xin lỗi, chút nữa là con đã quên giới thiệu. Vị này là nữ tu sĩ La, là mẹ dưỡng dục em lớn lên, vị này là Hạ Vũ Tuyên là bạn trai của con” La Phù nói đến cuối cùng có điểm kết, cô đứng ở hai người cô yêu nhất, cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

“Wow, bạn trai? La Phù thật sự đã trưởng thành.” La Thu Nhận từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Vũ Tuyên một lần, nhìn anh ta nói: “Ánh mắt cậu cũng có phúc, La Phù là cô gái tốt nhất cậu gặp được”

“Con nào có tốt như vậy?” La Phù ngượng ngùng xen vào.

“Ta nói con tốt nhất, con chính là tốt nhất” La Thu Nhận vỗ vỗ tay La Phù, như bơm hơi tin tưởng cho cô.

Tầm mắt Hạ Vũ Tuyên có chút lơ mơ, xuyên thấu qua lời nói cùng biểu tình La Thu Nhận, anh nhìn thấy giống như nhìn thấy ông ngoại, bà ngoại nếu sống đến giờ thì cũng sẽ có quan tâm cùng sủng ái như vậy, cảm giác như chẳng còn phân biệt thời gian và nơi nào nữa, đều giống như kí ức đang hiện lại khắc sâu...

“Tốt lắm, tốt lắm.” La Thu Nhận đẩy La Phù dời đi phòng bếp. “Nơi này rất nóng, các con đến sân chơi đi, ta làm xong cơm sẽ gọi các con.”

“Đề con đến giúp!” tay nghề La Phù là do La Thu Nhận dạy dỗ, cô từ nhỏ đã quen với cảnh phòng bếp.

“Không cần, không cần, cơm cũng làm sắp xong.” La Thu Nhận lại nhìn về phía Hạ Vũ Tuyên. “Đúng rồi, cậu có muốn chơi trò chơi cùng bọn trẻ không?”

Hạ Vũ Tuyên nghĩ rằng bản thân mình nghe nhầm, loại chuyện ngu xuẩn này làm sao đến phiên mình làm? Nhưng mà tầm mắt La Thu Nhận như là đang nghiên cứu về mình lại còn như là có tinh thần xem và chăm điểm, nên anh phải mở miệng “Trò chơi gì?”

La Thu Nhận mới cảm thấy hơi vừa lòng, làm bạn trai La Phù, có thể nào không cùng các bạn học nhỏ cùng chơi trò chơi?

“Rất đơn giản, điều hâu thảo gà con, bọn nhỏ làm gà con, La Phù làm gà mái, cậu làm điều hâu.”

Sự an bài tương đương hợp lý, Hạ Vũ Tuyên bề ngoài cao ngạo, giống như con điều hâu, La Phù thái độ ôn nhu giống như con gà mái, nhưng mà La Thu Nhận không hiểu là những hình tượng như vậy thì mãi mãi không bao giờ ở cùng một chỗ, có lẽ chỉ có thượng đế mới hiểu được ảo diệu trong đó!

La Phù vừa nghe đều sợ, không biết nên giải thích thế nào, nhìn nữ tu sĩ La nói: “Ngại quá, Vũ Tuyên anh ấy có khả năng đã quên chơi như thế nào?”

“Loại trò chơi này chỉ cần hướng dẫn chút là được, cậu ta chẳng lẽ ngốc đến nỗi không biết?” La Thu Nhận nhíu mày, một người đàn ông không biết chơi đùa cùng đứa nhỏ, đáng giá để La Phù yêu thương sao?

Hạ Vũ Tuyên nhìn thấy trong mắt La Thu Nhận hoài nghi, anh phải chứng minh, anh là người đàn ông xứng đôi với La Phù. Tuy rằng anh chưa bao giờ để ý đến cái nhìn người khác, nhưng vì cô gái anh yêu, chuyện ngu xuẩn gì cũng phải làm.

“Không phải vấn đề ngu ngốc.” La Phù giải thích. “Mà là anh, anh ấy không quá thích” nên nói như thế nào đây? Muốn nói anh không thích tới gần người, cũng không thích bị người khác tới gần? Chỉ sợ nữ tu sĩ La sẽ cho rằng điều đó còn rất ~ rất không đúng.

“Anh muốn thử chơi, đi.” Hạ Vũ Tuyên kéo tay bạn gái, hướng sân trước viện đi tới.

La Phù phát tay cùng nữ tu sĩ La, vừa đi ở phía sau Hạ Vũ Tuyên, về mặt bất khả tư nghị [không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được] hỏi: “Anh thật sự muốn chơi trò điều hâu thảo gà con?”

“Đúng vậy.” Anh thực khẳng định, gật đầu. “Nhưng mà anh sẽ không chơi, trước em phải dạy anh”

Đồng thời cô vừa muốn cười vừa muốn khóc, muốn cười là vì anh thay đổi đây chính là vì cô mà thay đổi, muốn khóc là vì anh nhưng lại không chơi cùng. Có thể tưởng tượng thơ ấu của anh thật nhiều cô đơn, nhiều tịch mịch.

“Anh không ngu ngốc, anh chỉ cần học là được.”

“Đương nhiên anh không ngu ngốc, anh rất giỏi.” Cô sờ sờ mặt anh, lại bỗng nhiên bị anh đẩy ra, làm cô kinh hách giật mình...

Tiếng nói anh khàn khàn: “Đừng ở chỗ này, chạm vào anh”

“Xin lỗi, em...” Đáy lòng cô chua xót, nói với bản thân mình anh vẫn không có thói quen bị người khác đụng vào, miễn cưỡng cả cô cũng không thể.

Anh nói lời kế tiếp, lại làm cho cô càng kinh ngạc. “Anh có nhiều thời gian cho em, em còn không hiểu sao? Anh cũng không nghĩ rằng ở trong này phải đầy ngà em!”

“Oái?” cô bây giờ mới hiểu ý anh, đáy lòng ấm áp, thậm chí ngốc lãng. Hóa ra anh lại có cảm giác mãnh liệt với suy nghĩ của cô, điều này vượt qua khỏi tưởng tượng của cô, không biết có phải bọn họ đã luyện ái thành công?

“Hiểu chưa?” anh chuyển hướng bọn nhỏ trước viện “Ai muốn cùng huynh chơi trò chơi thì lại đây đi.”

Bọn nhỏ tò mò nhìn về phía người xa lạ, tuy rằng cảm thấy hơi sợ người lạ, thấy quý dị, nhưng nghĩ được chơi đùa thì tâm tình vui sướng, mọi thứ đều bỏ xuống. Huống chi còn có La Phù tỷ tỷ ở đây, mọi người chân chờ một lát liền đều tiến lên.

Kết quả, ở trò chơi “điều hâu thảo gà con”, La Phù chịu đủ khổ.

Trừ bỏ nhóm gà con bị nắm đi, cuối cùng Hạ Vũ Tuyên còn bắt lấy gà mái, nhẹ nhàng quay cô vòng vo vài vòng, mặc cho cô thét chói tai như thế nào, chính là vẫn chậm chạp không chịu buông.

La Phù lại kinh ngạc lại choáng váng đầu, điều này là anh sao? Cười đến thoải mái, điên cuồng chơi, hoàn toàn giống như một người khác!

Hạ Vũ Tuyên tiếp tục ôm cô xoay quanh, anh muốn chứng minh anh không có sai, anh sẽ không nói lời tâm tình, anh sẽ không làm lãng mạn, nhưng anh sẽ vì cô mà thay đổi, trở thành người yêu xứng đôi với cô.

“Ăn cơm!” cuối cùng, La Thu Nhận giống người cứu tinh xuất hiện, nhìn thấy bức tranh này cũng không khỏi cười, bà không có gì để hoài nghi, nhìn thấy cô dâu mới tuyệt đối đang tình yêu cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Khách sạn lớn ở Hoa Liên, Thạch Tĩnh Lam cùng Trịnh Minh Khiết sắp cử hành hôn lễ.

Thạch Tĩnh Lam vì tổng giám đốc tập đoàn Kinh Vũ, vợ anh ta lại là thư kí, hôn lễ hào môn thế kỷ như thế, lại chuyện tình cô bé lọ lem, báo chí - tạp chí sớm đã có thông tin trên diện rộng.

Rất nhiều phóng viên truyền thông tới, lại bị chặn ở ngoài cửa, chỉ có thể nhận hình ảnh do tập đoàn Kinh Vũ cung cấp cho.

Tuy rằng bảo an đã làm cẩn thận, vẫn có phóng viên nguy trang thành phục vụ trà trộn đi vào, khai quật cũng không ít thông tin mới mẻ. Quan khách tới tham gia cũng có rất nhiều danh nhân, chỉ cần vô vô đạo cụ nằm trong trang phục phóng viên nguy trang, ghi âm đối thoại bọn họ nói chuyện không chừng ngày mai sẽ là một tit nằm hằn trên đầu đề báo hay tạp chí.

Hạ Vũ Tuyên cùng La Phù cũng được mời, vốn Thạch Tĩnh Lam còn muốn mời bọn họ đến làm rể phụ và dâu phụ. Nhưng theo cá tính Hạ Vũ Tuyên thì đương nhiên là từ chối rồi, trường hợp này là cuộc đời anh ta vô cùng chán ghét, vì nể tình bạn tốt, anh mới nguyện ý tham dự hôn lễ.

Chẳng qua, nếu phải tham dự sự kiện, trang phục vẫn là quan trọng nhất, nhà thiết kế Áo Tư Đình vì bọn họ đã chuẩn bị toàn bộ lễ phục, thiết kế cho bọn họ là một hình tượng đôi tình nhân kim đồng ngọc nữ..

Áo Tư Đình cũng là nhà thiết kế cho Thạch Tĩnh Lam, lại là hôn lễ trang trọng của tổng giám đốc, cho nên ông ta đã thiết kế toàn bộ trang phục và làm kiểu tóc... từng kế hoạch đã được hoàn thành chi tiết và cẩn thận.

Sau khi thay lễ phục, La Phù nhìn thấy không quen, cũng không thoải mái, đứng trước gương nhìn thân ảnh trong đó, nhũ mày suy nghĩ, người này là rốt cuộc là ai a? Đi ra khỏi phòng thay đồ, cô nhẹ giọng hỏi: “Vũ Tuyên..... Em mặc lễ phục này nhìn lạ lắm không?”

Hạ Vũ Tuyên đã thay áo bành tô màu đen, dù sao đàn ông từ nhỏ đến lớn cũng đã soái, thì anh chỉ là từ soái càng thêm soái mà thôi. La Phù thì khác, cô chuyển biến thay đổi làm cho anh choáng váng, mất đi khả năng thốt nên lời, miệng mở to mà không có nói chuyện.

Cô gái này có thể thành mỹ nhân như vậy?

Nhớ rõ lần đầu tiên khi gặp mặt, anh chỉ thấy ấn tượng với cô “đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái”, cảm thấy hơi miễn chê. Thời gian trôi qua anh mới phát hiện cô giống như đóa hoa nở rộ, càng ngày càng kiều diễm động lòng người.

“Có phải không thích hợp?” Cô sờ sờ những dải lụa trên người, không xác định được liền hỏi.

Anh thanh thanh yết hầu. “Ngoại trừ cổ áo rất thấp, vậy quá ngắn, lưng lộ ra, còn lại mọi thứ đều thực hoàn mỹ.”

“Những điều anh nói chẳng đúng tí nào, như vậy mới được xem là hoàn mỹ.” Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu gì về tiêu chuẩn của anh.

“Hoàn mỹ không phải quần áo, là em.”

Khó có khi nghe anh nói lời ngon tiếng ngọt, mặt cô đỏ lên, giống như cô gái sắp đến giờ làm đại lễ, hưng phấn lại không biết làm sao, chỉ có thể ngây ngốc mỉm cười.

“Nhưng mà vẫn cần phải thay đổi.”

“Sao? Vì sao?” Nếu anh đã thương thức như vậy, hẳn là cô nên chọn bộ này mới đúng a!

“Anh không cho người khác nhìn thấy em như thế này, anh rất ích kỷ.” Ánh mắt anh đảo qua, từ trên giá áo lấy ra một bộ lễ phục màu lam nhìn rất cổ điển, so so trên người cô, rồi nói: “Hào, chọn cái này, cái gì cần che đều đã che hết..”

“Sao anh lại như vậy!” Cô bị tính trẻ con của anh chọc cười, chưa có khi nào nhìn thấy anh tùy hứng như vậy? Cổ tình nhưng cô cảm thấy anh đáng yêu vô cùng.

“Trời ơi.., bộ lễ phục này hoàn toàn là vì La tiểu thư mà thiết kế, trăm ngàn đừng nói đổi liền đổi, thượng đế cũng sẽ khóc a!” Nhà thiết kế Áo Tư Đình ngay lúc này nhảy ra chủ trì công đạo. Sau một phen cò kè mặc cả, Hạ Vũ Tuyên đồng ý làm cho cô mặc bộ lễ phục màu tím đậm, nhưng muốn váy dài hơn chút, mặc thêm áo choàng, có thể che được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.

“Cái này coi như phù hợp ý tưởng của ta, đa tạ Hạ tiên sinh hợp tác!” Áo Tư Đình nhả ra khí thật to, anh ta thật sự không thể dễ dàng cho chuyện nét đẹp nào đó bị che đậy. La Phù thư vốn như là kim cương chói mắt nha!

Nhìn bạn gái xinh đẹp của mình, Hạ Vũ Tuyên có loại suy nghĩ xúc động, có lẽ anh nên đem cô mang về nhà giữ kỹ, đừng để ở ngoài khiến cho dẫn thêm nhiều người thêm nhỏ dãi, đêm dài lắm mộng.

“Vũ Tuyên, cảm ơn anh.” La Phù nói lời cảm tạ, anh như vậy nhưng lại cho phép cô xuất hiện như thế, đủ hào phóng!

Nửa tiếng anh cũng không thông cổ họng, ngón tay lướt qua đáng cô, đường cong giống như tác phẩm họa sĩ vẽ, dần dần anh hiểu được bản thân mình muốn cái gì, chuyện quan trọng như vậy, như bảo bối tốt nhất mau chóng trở thành của anh, độc chiếm!

Màn đêm buông xuống, hôn lễ mà mọi người mong chờ cũng cử hành. La Phù nhìn chủ rể hôm nay cầm tay tân nương đi ra, trong lòng kích động không thôi, cảm động lẫn hâm mộ, không biết khi nào cô cũng có thể có như hôm nay?

Cô không cần hôn lễ long trọng, không cần mơ tới áo cưới xa hoa, chỉ cần hai người cùng chung lòng, thượng đế ở trên chứng kiến và chúc phúc là được.

“Một đôi thật hạnh phúc.” Cô nhẹ nhàng thờ dài nói.

Hạ Vũ Tuyên nắm tay cô, đứng bên cạnh chăm chú nhìn cô, anh biết cô đang suy nghĩ gì. Cô yêu anh, muốn cùng anh một chỗ, trong đầu chỉ có ý niệm đơn giản như vậy, nhưng rõ ràng hiện lên trong mắt cô.

Thực tế, anh đã quyết định sau hôn lễ này, sẽ làm theo bạn tốt Thạch Tĩnh Lam. Phải thành hôn nhanh nhất, chuyện tốt không nên để lâu, anh phải lau đi bất an của cô, phải khiến cô tin tưởng đây là tình yêu đích thực.

Giờ phút này, đối với thí nghiệm linh tinh gì đó anh đã mất hứng thú. Anh xác nhận, tình yêu đã phát sinh trong hai người, có lẽ anh có vẻ thông suốt chậm một chút, lúc đó không yêu cô trước, nhưng cho dù người là đại tài thu được kết quả trễ cũng là thành công. Anh tin tưởng sẽ nắm tay cô, cùng nhau đi suốt đời...

La Phù cũng không biết anh đang suy nghĩ cái gì, không có lời nào có thể diễn tả, cô cho dù có thông minh cũng không đoán ra được tâm tư anh ấy..

Tiệc cưới tiến hành đến một nửa, La Phù đến toilet trang điểm lại. Hạ Vũ Tuyên đứng sát cửa sổ như giữ đất, lảng lảng quan sát đám người qua lại. Anh không nghĩ phải rời đi nhưng là không muốn hòa nhập, cứ bảo trì khoảng cách an toàn như vậy, với anh là tình trạng vô cùng thoải mái.

“Hạ tiến sĩ!” Lúc này, có thanh âm quen thuộc truyền đến, hóa ra là Thái Nho Minh. Ông cùng vợ mình cũng tham dự hôn lễ. Đợi cuối cùng cũng có cơ hội tới gần Hạ Vũ Tuyên, một mình cùng anh ta nói nói mấy câu.

Nhìn thấy Thái viện trưởng, Hạ Vũ Tuyên gật đầu, hiện tại tâm tình anh coi như cũng tốt chút, không là lập tức quay đầu chạy lấy người rồi.

“Nghe nói tổng giác đốc Thạch là bạn tốt của ngài? Ha ha, thực có duyên nha, vợ ta là có bà con với nhà cậu ta.” Thái Nho Minh trước hàn huyên vài câu, liền vào đề chính --

“Ta nghe nói, gần đây đại học T cùng C viết thư mời rất nhiều, không tiếc của cải mong muốn ngài đi qua đó, có chuyện này phải hay không?”

“Ừh.” Hạ Vũ Tuyên cũng không phủ nhận.

Toàn bộ lông tơ trên lưng Thái Nho Minh đều dựng thẳng. “Ngài chắc là sẽ không rời đi chứ? Có La Phù ở đây, ngài nhất định sẽ ở lại đúng không?”

“Chuyện đó và cô ấy không quan hệ.” Anh đi hay ở đều là do anh quyết định, nếu anh phải đi, La Phù nhất định sẽ theo anh, điều này không cần phải hoài nghi.

“Thật có lỗi, ta là không nên cưỡng cầu, nhưng ta tin tưởng La Phù cũng hy vọng ngài ở lại. Nơi này có nhà ông bà ngoại của ngài, cũng là nơi La Phù sinh ra, cái gọi là người không có người thân thì đất cũng là thân thôi!”

“Ta không muốn nghe những chuyện như thế này lần nữa...” Hạ Vũ Tuyên chán ghét, liếc ông ta một cái, lập tức xoay người rời đi, có một số việc chính là anh không nghĩ phải bàn luận, nhất là cùng người khác bàn về suy nghĩ của mình.

Xem ra Hạ Vũ Tuyên tựa hồ có dao động, Thái Nho Minh bắt đầu khủng hoảng, nếu không thành Hạ Vũ Tuyên quyết định đi? Cái này ông chạy nhanh tìm được La Phù, dặn dò cô ta phải hảo hảo bắt lấy tâm Hạ Vũ Tuyên. Nếu không đến lúc đó thiên tài học giả bay mất, ông sẽ không có khả năng chịu nổi trách nhiệm này, ông sẽ bị hiệu trưởng chặt đầu, lại bị toàn giáo sư, người trong học viện làm bóng cao su đấy!

Nhìn xung quanh trái phải, Thái Nho Minh đi vào toilet, vừa vận dụng La Phù đi tới, cô vừa trang điểm lại nên đi ra, thấy ông ta liền gật đầu nói: “Ah, thật ngẫu nhiên, Viện trưởng tốt chứ?”

“Quả thật thực có duyên, nhưng ta hiện tại cũng không tốt lắm, con theo ta đến bên kia nói chuyện đi.” Thái Nho Minh nhìn xung quanh trái phải, phát hiện góc có lớn có bồn hoa, hẳn là nơi thích hợp nói chuyện bí mật.

“Có chuyện gì?” La Phù tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn đi theo viện trưởng.

Thần sắc Thái Nho Minh trầm trọng, hạ giọng nói. “Con hẳn là biết, đại học T cùng C vẫn mong muốn ôm chầm Hạ tiến sĩ đem đi, trận này còn phải người đến thăm hỏi, lại đưa ra kế hoạch, ta sợ Hạ tiến sĩ có ý rời đi.”

“Anh ấy phải đi khỏi đây?” La Phù không phải không nghĩ tới sẽ có khả năng này, nhưng không dám đối mặt với điều đó.

Thái Nho Minh khàn trương hề hề nói: “Ta đã có hỏi thăm qua cậu ta không nhất định cũng không phủ định, nhưng ta cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện này không thích hợp, con đã tốn nhiều tâm tư, đừng để cho cậu ta thật sự đi mất”.

“Kỳ thật con cũng không thể thay anh ấy quyết định, dù sao đương sự là anh ấy.” Nếu Hạ Vũ Tuyên thật sự phải đi, mặc cho ai cũng không giữ được anh.

“Nhưng con phải hy vọng cậu ta ở lại Hoa Liên, tiếp tục cùng một chỗ với con chứ? Nếu đến nơi khác, con không nhất định có thể đi theo. Đi theo cũng không nhất định có thể giúp cậu ta được cái gì, có lẽ đối phương đã chuẩn bị một tổ đoàn đội tới chiêu cố cậu ta..”

“Vũ Tuyên sẽ không để cho người xa lạ tiếp cận anh ấy.” Cô rất tin tưởng.

“Điều đó rất khó nói.” Thái Nho Minh cũng không chấp nhận. “Trước kia ta cũng nghĩ đến cậu ta sẽ không động tâm với bất luận kẻ nào, không nghĩ tới cậu ta chính là yêu đương với con, bản lĩnh con cũng quá lớn.”

“Con, con không phải cố ý.....” La Phù không thích cách nói này của Viện trưởng, nói giống như cô là người con gái có tâm cơ thâm trầm, tiếp cận Hạ Vũ Tuyên là cố ý đồ khác. Trời mới biết cô chính là bất lực tự nguyện yêu thương anh.

“Tóm lại con làm được, tốt lắm ta cũng hy vọng tình cảm con và Hạ tiến sĩ thuận lợi, như vậy cậu ta mới có thể càng muốn ở lại đại học viện D.”

“Con không thể cam đoan điều gì.” La Phù không muốn tình cảm biến chất, bởi vậy nhiệt tình đơn giản đều ghen lại

“Hết sức đi! Hạ tiến sĩ có thể đi hay không, đều dựa vào con.” Thái Nho Minh vỗ vỗ bả vai cô, phát hiện cách đó không xa có người đang tìm ông ta liền lập tức bước nhanh rời đi.

La Phù không có nhiều cơ hội giải thích, đành phải xoay người đi về đại sảnh, Hạ Vũ Tuyên đứng ở một góc. Lập tức cô tìm thấy bóng dáng anh, tiến lên, anh cầm tay cô còn có quàng tay qua ôm lấy thắt lưng cô, cảm giác có dùng sức hơn so với bình thường.

“Lòng nghi ngờ” là mầm mống nghiêm trọng, tuy rằng cô không hỏi nhiều, anh cũng không nói ra, lời nói Thái viện trưởng tựa như dây leo đang sinh trưởng, ở đêm yên tĩnh dần dần càng khỏe mạnh.

Đêm đó, hai người phá lệ kịch liệt ôm quần lẫn nhau, giống như là nhạc khúc ly biệt đã tấu lên, phải nắm chắc mỗi phân mỗi giây, còn có lúc có thể yêu nhau phải toàn tâm toàn lực yêu thôi!

Ngày hôm sau, khi vào văn phòng, La Phù liền phát hiện có gì đó không thích hợp, mọi người đều dùng một biểu tình dị quỷ cũng như trùng trùng nhìn cô...

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Cô cúi đầu nhìn lại bản thân mình, quần áo giày đều ăn mặc hoàn hảo, lại sờ sờ mặt mình, hẳn là không dính vào cái gì chứ?

Một mảnh im lặng, Vương Tinh Doanh dứt khoát, kiên quyết đi lên trước kéo tay La Phù hướng gian phòng uống nước đi đến “Em đi theo chị.”

“Làm sao vậy?” La Phù mờ mịt, khó hiểu.

“Em còn không biết chuyện gì sao? Em xem đi” Vương Tinh Doanh rút từ phía sau ra một tờ báo, trên diện rộng là ảnh chụp La Phù cùng Hạ Vũ Tuyên. Hơn nữa là ảnh chụp trong tiệc cưới tối hôm qua!

Đầu đề bài báo viết là: “Cuộc chiến tranh đoạt thiên tài học giả ! Mỹ nữ đưa lên cửa, chỉ vì lưu lại quân, tại tiệc cưới đối thoại giữa Viện trưởng cùng Nữ trợ lý tất cả chứng cứ đều có đủ.”

Vương Tinh Doanh thay cô đọc nội dung --

“Thiên tài học giả Hạ Vũ Tuyên, dẫn đến tình trạng các đại học trong nước đấu đá ác liệt. Viện trưởng vì lưu lại trấn giáo chi bảo, yêu cầu nữ trợ lý hiến thân. Giữ cả người và tâm Hạ Vũ Tuyên đều ở lại Hoa Liên..... Nhân danh tình yêu, cướp người là thật.....”

Còn trong đó, phóng viên tuần san còn phỏng vấn một vị chủ nhiệm nặc danh của đại học, lời nói thì vẫn chưa có rõ ràng ám chỉ cái gì, nhưng đã có hiệu quả, đúng là họa vô đơn chí --

“Hỏi so với đại học D, ta dùng thủ đoạn gì? Ta cũng không không phát biểu ý kiến gì hết. Nhưng là Hạ tiến sĩ ở lại đại học D hiển nhiên là mai một tài hoa ngài ấy, chỉ cần Hạ tiến sĩ gật đầu, điều kiện gì chúng ta đều đáp ứng. Ta cũng tin tưởng đại học D cũng là ôm tâm kế này, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.”

Nghe thế, sắc mặt La Phù trắng bệch, trong đầu trống rỗng, thế giới này làm sao lại đối xử với cô như vậy? Lại có người có thể làm ra loại báo lá cải

này? Ngoài việc muốn hủy diệt một người, chẳng lẽ không có đề tài nào tốt hơn sao?

Thấy biểu tình La Phù khiếp sợ, Vương Tinh Doanh thấy được lòng cô đang nổi loạn. Đối với cô mà nói nhất định là khó có thể chấp nhận đả kích, nhưng trước mắt còn có chuyện quan trọng yếu hơn cần làm.

“Chỉ tin em là thật lòng, nhất định mỗi người không phải ai cũng đều có thể hiểu, nhất là Hạ tiến sĩ.”

La Phù đột nhiên lấy lại tinh thần. “Nguy rồi, em phải đi tìm anh ấy giải thích”. Nếu Hạ Vũ Tuyên cũng đọc được bài báo lá cải này, anh sẽ nghĩ như thế nào? Có thể còn tin tưởng cô không?

“Cố lên!” Vương Tinh Doanh nhìn theo bóng dáng La Phù, yên lặng cầu nguyện cho đôi tình nhân, hạnh phúc có khi là thực yếu ớt, chỉ mong trận bão táp này không liên tục cũng không tồn tại lâu.

Đi vào phòng nghiên cứu, La Phù không gõ cửa liền xông vào, gấp giọng kêu gọi: “Vũ Tuyên!”

Chạy đến trước bàn, cô còn không có kịp nói câu gì, Hạ Vũ Tuyên trước đã mở miệng. “Vừa rồi Thái viện trưởng tới tìm anh đã giải thích qua.”

Trên bàn toàn bộ báo chí, hiển nhiên anh đã đọc quá, nét mặt khó có thể hình dung, có chút bất hòa có lãnh đạm, giống như đang tự hỏi cái gì, còn không chưa tìm được đáp án.

La Phù hai tay nắm chặt, khẩn trương. “Anh sẽ..... không có hiểu lầm em chứ?”

Thật sâu, anh liếc nhìn cô một cái, thành thực trả lời: “Anh cần suy nghĩ một chút.”

Ngữ khí của anh khiến cô càng kinh hoàng, anh nói cần suy nghĩ một chút, mà không thể tin tưởng tình yêu của cô?

“Em thừa nhận, viện trưởng yêu cầu em cố hết sức giữ anh ở lại, nhưng chuyện này và tình cảm của chúng ta không liên quan nhau, em yêu anh, hãy tin tưởng em!”

Người từ lên trời, ban cho cô vận may, ban cho nàng kỳ tích, cô không thể chấp nhận bóng dáng anh đi xa, sẽ làm cho cả đời cô mãi mòn, si ngốc chờ anh quay lại.

Hạ Vũ Tuyên tiếp tục chăm chú nhìn cô, muốn từ cặp mắt to của cô nhìn thấy được điều gì, nhưng chỉ có bối rối yếu ớt ở ngoài, nhưng còn có những tin cậy thiết tình thành ý dành cho anh sao?

“Nếu anh đi đại học T, em sẽ đi theo anh chứ?”

“Đại học T? Anh đã quyết định?” Hai chân cô mềm nhũn, tay vịn bàn mới có thể đứng vững.

“Trả lời vấn đề anh hỏi trước đã, em có thể hay không đi theo anh?” Đại học T quả thật chặt chẽ liên lạc với anh, cũng đưa ra kế hoạch nghiên cứu cực kỳ thú vị, nhưng anh vẫn chưa quyết định. Nghĩ rằng mặc kệ như thế nào, La Phù nhất định sẽ theo anh rời đi, anh nghĩ đến điều này không phải vấn đề quan trọng, nhưng lúc này xem ra tựa hồ là vấn đề rất lớn.

“Em đương nhiên sẽ theo anh, nhưng mà..... Thái viện trưởng, ông ấy sẽ thực thất vọng, hơn nữa em cũng hy vọng anh ở lại đại học D.....”

Đúng vậy, cô có tư tâm, cô hy vọng anh ở lại Hoa Liên, không cần đi Đài Bắc, nơi mà là thành phố phồn thịnh, cô sợ anh sẽ gặp gỡ nhiều người, phát hiện có đối tượng khác tốt hơn, mà cô chỉ là cô gái bình thường, rất nhanh sẽ bị anh lãng quên!.

“Cho nên, em sẽ không theo anh?” Anh bắt đầu phát giác, cô không giống như suy nghĩ đơn giản của anh, không phải mọi chuyện đều nghe anh nói. Hóa ra lòng người chính là có rất nhiều mặt, có lẽ anh chưa từng thấy rõ chân tướng cô.

“Vì sao phải rời khỏi người này? Em không hiểu.....”

“Anh có điều kiện tốt, phát triển rất tốt, em phải là mừng cho anh mới đúng.” Cô không phải một lòng suy nghĩ vì anh sao? Cho dù là cô cũng có ý nghĩ ích kỷ trong đầu? Anh sẽ nhận ra được từng sự thật đang bong ra từ cô.

“Em biết, nhưng mà..... Nhưng mà.....” Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân có ân với cô, cô không thể từ bỏ như vậy. Cô nên nói làm sao thuyết phục anh, nhưng đến lúc này không phải cũng giống như báo chí đã nói hay sao? Cô dùng tình yêu vây anh ở lại Hoa Liên?

Điều này làm cô giật mình, chẳng lẽ báo lá cải kia nói là đúng, cô chỉ muốn và chỉ ràng buộc anh, không muốn anh giương cánh bay cao?

Trong lúc cô âm thầm khủng hoảng, anh đã đưa ra kết luận. Nơi này không đáng để lưu luyến, quả nhiên lâu ngày gặp người, làm thí nghiệm xong, sẽ lộ ra bản chất của vẻ mặt âm ám, không thể nào che giấu được dưới ánh mặt trời.

“Quên đi.” Lòng anh đã lạnh “Anh không còn có hứng thú làm thí nghiệm này.”

“Lời này có ý gì?” La Phù sửng sốt, hay là cô đã bỏ qua cơ hội cuối cùng?

“Thí nghiệm đã xong, kết quả thất bại, cho nên đình chỉ.”

Lòng cô cơ hồ dừng, run run hỏi: “Thất bại? Tất cả..... Không phải đều tốt sao..... Vì sao phải dừng lại?”

“Anh không nói nhiều, em đi ra ngoài.” Tòa thành anh đã đóng cửa lớn lại, ai cũng dừng nghĩ sẽ xem xét được trong đó.

“Vũ Tuyên, anh thật sự hiểu lầm em, em nguyện ý đi theo anh, mặc kệ anh muốn đi đâu thì đi!”

Đáng tiếc, câu trả lời của cô đã quá muộn. Anh đã mất đi tin tưởng do dù mình nghe được, nhìn đến, trong lúc này quan hệ người với người rất phức tạp, anh cho tới bây giờ đều không thể phân tích, cũng không nguyện phân tích, điều đó so với những nan đề khoa học đều khiến người ta hao tổn tinh thần.

“Không cần phải như vậy, tôi không cần người quan tâm, tôi đến cũng cô đơn, đi cũng cô đơn.” Anh đáng lẽ sớm hiểu được, thế giới một người thì đơn giản, thế giới hai người rất phức tạp, anh không thể có khả năng gánh vác cùng thích ứng.

“Vũ Tuyên!” lời cô gọi giống như hồi âm phát ra từ sâu trong thâm sơn cùng cốc, lại không có được lời đáp lại.

“Khi đi ra ngoài nhớ rõ khóa cửa lại, tôi không muốn gặp người nào như từ trước đến nay.”

Ánh mắt anh lạnh như băng, như lúc lần đầu gặp mặt, không có ấm cùng mềm mại. Cô không dám nhìn xuống, cô sợ bản thân mình sẽ khóc, thậm chí sẽ cắt ra tiếng thét chói tai. Nếu nhất định phải cáo biệt, thà rằng cô im lặng, giống như hơi thở dài bị gió thổi tán đi.

Thế là cô đi ra phòng nghiên cứu, thay anh khóa trái cửa, rồi sau đó tựa cạnh cửa, chậm rãi ngồi xổm xuống, nước mắt đã mơ hồ đầy mắt, cái gì đều thấy không rõ, chỉ có đau xót là rõ ràng.

Thật sao? Cứ như vậy đã xong? Chỉ bởi vì cô không muốn anh đi, ngược lại làm cho anh quyết định phải đi? Vận mệnh mở ra trò vui đùa này có phải rất châm chọc phải không?

Gần, chỉ cách một cửa, đã có hai trái tim chịu tra tấn.

Hạ Vũ Tuyên rốt cuộc không thể chuyên chú công tác, anh nhìn ngoài cửa sổ, vô ngần trời xanh, chờ mong mây trắng mang phiền não trong lòng đi, nhưng mây trắng quay lại, tự do tự tại, tựa hồ cùng không quan hệ gì với anh.

Trong suy nghĩ hỗn loạn, trong óc có rất nhiều chuyện cũ nổi lên. Anh nhớ tới khi anh ở học thuật giới bộc lộ tài năng, bỗng nhiên cha mẹ anh từ lâu không liên hệ lại xuất hiện, dùng mọi cách lung lạc anh, thân tình thế công, chính là muốn kéo anh về đơn vị nghiên cứu của bọn họ.

Khi anh quả quyết cự tuyệt an bài này, cha mẹ anh tức giận đến nổi phẩy tay áo bỏ đi, từ nay về sau không hề liên lạc, cũng chặt đứt nguồn kinh tế của anh.

May mà lúc ấy anh đã có thể độc lập, các loại tiền thưởng đều có anh mới có thể không cần quay đầu lại, rồi khỏi thâm tình giả dối đó. Đó là lần cuối cùng anh cho người khác tới gần mình, từ đó về sau anh không bao giờ tin tưởng ai nữa, mặc kệ cho dù hình thức có là gì khác đi chăng nữa..

Con người là động vật ích kỷ, bao gồm cả anh. Nếu không bị thương, thì không cần có điều chờ mong, cũng không cần phát sinh thêm quan hệ gì.

Anh- ôm chặt chân lý sống này, mãi đến anh gặp La Phù, một cô gái có tên “Love”, đã dạy anh yêu, cũng gây cho anh thương tích.

Anh nói với bản thân mình, đây chính là lần cuối cùng.

“Cái gì? Hạ tiến sĩ tiếp nhận thư mời đại học T rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi trường chúng ta?”

Ngày hôm sau, tin tức truyền ra, bách khoa toàn thư D, mọi người xôn xao, từ phòng học, nhà ăn, sân bóng, đường đi, nơi nơi đều thảo luận nhiệt liệt. Mắt thấy trần giáo chỉ bảo sẽ bay, bọn họ lại gấp nhưng mà cái gì cũng không giúp được, bởi vì Hạ Vũ Tuyên ai cũng không muốn thấy, ngay cả phòng thí nghiệm cũng không đến, nghe nói đang ở nhà thu thập hành lý.

Trong trung tâm gió lốc, không khí trong học viện như hôn mê, tin tức truyền đầy trời, trên hành lang cũng có hai người đang thảo luận vấn đề này –

“Quái, có phải mỹ nhân kế không có hiệu lực?” Bành Trí Bình, trợ giáo hóa học sờ sờ cằm, trầm tư nói.

“Đừng nói lung tung!” Vương Tinh Doanh, trợ giáo môn vật lý thất thanh.

Bành Trí Bình lại có ý kiến. “Nếu Hạ tiến sĩ cùng La Phù vẫn là một đôi, như vậy Hạ tiến sĩ đi La Phù cũng sẽ đi theo người ta sao? Nhưng La Phù này cũng quá có lỗi với Thái viện trưởng, ai cũng đều biết Thái viện trưởng và Thái phu nhân chiếu cố cô ta biết bao nhiêu”

“Ân tình cùng tình yêu khó có thể lưỡng toàn, cô ấy cũng thực cố gắng, chẳng lẽ tất cả đều phải do cô ấy phụ trách?” Hai tay Vương Tinh Doanh sắp thất lung, lòng đầy căm phẫn. “Hóa ra, đại học D chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào một trợ lý để làm chuyện đại sư? Bọn hiệu trưởng, viện trưởng, chủ nhiệm đều nên đi tự sát đi!”

Khí thế Vương Tinh Doanh cường hãn, khiến cho Bành Trí Bình chỉ có thể để tay ngang đầu nhấc tay đầu hàng “Ta nhận thua, cô nói đúng”

Vốn đầu võ mồm chính là chuyện thực ngu xuẩn, lại cùng phụ nữ đầu võ mồm lại càng đáng nói, anh ta quyết định im lặng là thông minh.

“Hiện tại nạn nhân chính là La Phù, ta thấy cô ấy rất tiêu tụy, thật thảm.” Vương Tinh Doanh cũng đã từng thất tình, rất hiểu sẽ đau đớn cỡ nào. Huống chi La Phù tình cảnh khó khăn, nhiều áp lực cùng nhau nảy lên, cô ấy làm sao có thể chấp nhận được?

Bánh Trí Bình liền thích thú Vương Tinh Doanh về điểm này, bên ngoài vừa phải bên trong ôn nhu, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp, bởi vậy sửa lời nói: “Hiện tại cô ấy nhất định vô tâm với công việc, chúng ta có thể hỗ trợ cái gì thì tận lực giúp đỡ, cô thấy thế nào?”

Vương Tinh Doanh tặng cho Bánh Trí Bình một nụ cười sáng lạn “Vây anh cũng có chút lương tâm, chúng ta lập tức đi.”

Khi bọn họ đi vào văn phòng, thì La Phù không ở đó, hỏi qua đồng sự mới biết được cô ấy bị kêu vào phòng viện trưởng, xem ra đại sự không ổn, xác định chắc chắn cô ấy bị quát tháo trách móc một chút.

Lý do là hai ngày qua, hiệu trưởng đại nhân cùng Thái Nho Minh mấy lần gõ cửa đến thăm, Hạ Vũ Tuyên vẫn như trước không thấy đổi dời, mắt thấy không có kế khả thi, liền lại chuyển hướng cầu cứu La Phù.

Trong văn phòng, Thái Nho Minh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề nói: “La Phù, chuyện này rất nghiêm trọng, nhất định con phải ra tay. Ta và hiệu trưởng đều không có cách nào hết, con phải đi khuyên nhủ thôi!”

“Anh ấy không cần con, con có thể nói cái gì đây?” La Phù đứng trước bàn làm việc, hai tay giao nắm để ở sau lưng, không muốn biểu hiện ra cô đang run rẩy.

“Con hãy đi gặp cậu ta một lần, nói không chừng cậu ta sẽ hồi tâm chuyển ý.”

“Xin lỗi, con làm không được.” Cô chỉ còn lại tự tôn, chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không muốn buông tha cho?

“Các người không phải yêu nhau rất tốt đó sao? Vì sao cậu ta đột nhiên nói đi là đi? Con tuyệt đối biết nguyên nhân.” Tuy rằng không quá mức như vậy nhưng Thái Nho Minh vẫn đem hy vọng đặt ở trên người cô, cô gái có thể tạo ra kỳ tích, hơn nữa tuyệt đối không phải chỉ có một lần.

“Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm con chưa bao giờ nhập nó lại thành một.” Vì công việc, cô đã phải mất đi người đàn ông cô yêu thương, chuyện này thật lớn, cô không đủ sức.

“La Phù, ta cầu con, ta biết con cũng thực khó xử, nhưng là ta thật sự không có biện pháp.” Thái Nho Minh đứng lên đối mặt cô, khom lưng xuống. Cô mới chú ý tới viện trưởng tóc trắng rất nhiều, trước đây chỉ có đen lấm lấm trắng, bây giờ đã biến thành bạc trắng.

“Viện trưởng, ngài đừng như vậy.” Cô lần nữa lắc đầu, là đối với bản thân mình cũng đối với ông ta.

“Hiện tại ta cũng chỉ có thể trông cậy vào con! Van cầu con!”

Cô chậm chạp không có đáp ứng, Thái Nho Minh làm bộ phải lạy lục. La Phù vội vàng giữ chặt bờ vai ông ta, tình thế cấp bách đành đành thốt ra: “Con, con sẽ thử xem xem, ngài mau đứng lên!”

“Thật sự? Ta rất vui, cảm ơn con!” Thái Nho Minh vừa nghe như trút được gánh nặng, ông ta tin tưởng La Phù tuyệt đối năng lực đẩy lùi sóng to, từ xưa tới nay anh hùng đều không qua được ải mỹ nhân, đương nhiên Hạ tiến sĩ cũng không ngoại lệ.

Kỳ thật La Phù nhất thời mở miệng liền hối hận, cô nên làm như thế nào mới có thể khiến cho mỗi người vừa lòng? Thái viện trưởng đối với cô là ân trọng như núi, cô không thể cự tuyệt yêu cầu của ông ta, nhưng mà Hạ Vũ Tuyên đã có thành kiến quá sâu với cô, nếu cô lại yêu cầu anh ấy ở lại, chỉ biết tăng thêm hiểu lầm mà thôi.

Giống như có hai lực lượng giằng xé lòng cô, từng động tác rất nhỏ đều khiến cô. Cô chỉ là yêu một người không tầm thường, thì quá trình cũng không được bình thường sao?

“Đa tạ con, thật sự thật cảm ơn con!” Ông biết rõ đây là miễn cưỡng cô, khó xử cho cô nhưng cũng không thể không khẩn cầu. Việc này rất quan trọng, ông chỉ có như thế lựa chọn, trước đem sự áy náy đè nén xuống.

“Trước con xin cáo lui.” La Phù không muốn nhiều lời, lặng lẽ đi ra văn phòng.

Mặc kệ như thế nào, cô cũng chờ mong gặp lại Hạ Vũ Tuyên, cô không muốn lấy phương thức này chấm dứt. Đối với cô là không công bằng, cũng như với tình cảm bọn họ lưu luyến không có trách nhiệm, trừ phi cô không cố gắng thêm một lần, cô không thể buông tay.

Lần đầu tiên bản thân mình biết thế nào mất hết hy vọng, đối phương đều đã nói kết thúc. Cô vẫn cố ý vẫn hỏi, không cần tự tôn, không cần đau xót, chỉ cần có thể tìm về yêu thương lúc trước, cô nguyện ý làm tất cả.

Đi ra khỏi phòng viện trưởng, một đường La Phù đi tới cũng không quay đầu. Lái xe đi đến phòng ở kiến trúc Nhật Cô không khỏi có rất nhiều cảm giác khác nhau, hai ngày trước đây, cô không phải là người phụ nữ ở trong ngôi nhà này hay sao? Mà bây giờ lại là một người khách không biết có được hoan nghênh chào đón hay không?

Xuống xe, ở ngoài cửa, cô kêu vài tiếng: “Có người ở nhà không?”

Thật lâu sau không có tiếng đáp lại, cô chỉ phải lấy ra cái chìa khóa mở cửa, phát hiện trong phòng không có người, mà trong phòng khách đầy hành lý, điều đó chứng tỏ Hạ Vũ Tuyên đã quyết định. Cô nhìn kia những valy màu đen hành lý, cuối cùng có loại cảm giác thực tế là cô đang mất anh ấy.....

Không, đừng ở chỗ này khóc, chuyện này không nên có! Lắc đầu, La Phù nén đi lệ xúc động, làm hết khả năng để bản thân bình tĩnh.

Rồi sau đó cô nghĩ đến chỉ có một khả năng, anh sẽ đến nơi đó. Cô lập tức lái xe đi, nếu Hạ Vũ Tuyên sắp rời đi Hoa Liên, có một nơi anh tuyệt đối sẽ đến đó một lần. ...

Đường núi gấp khúc rõ ràng khắc vào đầu cô, không cần suy nghĩ nhiều là có thể đến, lái xe theo gió chạy như bay. Cô sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ cảm không nổi, nói không chừng đây là cơ hội cuối cùng, nói không chừng chính là cái liếc mắt cuối cùng trong cuộc đời này!

Đi vào nghĩa trang công cộng, quả nhiên, cô nhìn thấy Hạ Vũ Tuyên quỳ gối trước một ông bà ngoại anh ấy, nói lời từ biệt với bọn họ, trong miệng thì thảo tự nói.

Bức tranh này cô đã từng nhìn qua, lúc ấy cô cũng không rời đi. Hiện tại cũng giống như vậy, cô vẫn bị anh hấp dẫn.

Phát hiện có người đến gần, Hạ Vũ Tuyên chậm rãi đứng lên. Hiện tại thân hình anh không hề lay động, đầu vàng mắt hoa, trải qua thời gian La Phù chăm sóc, tật xấu thấp huyết áp dĩ nhiên đã chuyển biến tốt, làn da cũng từ tái nhợt chuyển sang hồng hào, không giống như trước kia suy nhược. Lúc này người cảm thấy thờ không nổi ngược lại là La Phù, ngực cùng bụng đều đau lên, giống nhau có cả dao đâm vào, cũng không lập tức rút ra, lại ở bên trong khuấy đảo.

“Xin lỗi, đã làm phiền anh.....”

Anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, khiến cho cô có cảm giác từ bàn chân chạy lên một thân lạnh run “Nếu biết là quấy rầy, sẽ không làm như vậy.”

“Em có chút chuyện muốn nói với anh, có thể cho em..... một chút thời gian được không?” Cô tự giác khiêm tốn, giống như người khách lễ phép.

“Thời gian của tôi quý giá, cô chỉ có ba phút...” Thái độ lạnh lùng.

Nháy mắt, ban ngày vào mùa hè mà giống như đã đến mùa đông, như gió phượng bắc thổi bay lòng anh, từng chiếc lá rơi xuống, một thứ gì đó mất đi, còn có thể lấy lại được không?

“Cảm ơn!” trong đầu có có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lúc này đây lại không biết nói từ đâu, nếu có thể lấy tâm cô ra cho anh xem thì tốt biết bao...

Trầm tĩnh, chỉ có thanh âm gió thổi qua chiếc lá, âm thanh anh lạnh lùng nhắc nhở cô “Đã qua một phút “

Cô giật mình, vẫn ưu tiên yêu cầu người khác “Là như vậy..... Thái viện trưởng kính nhờ em tới khuyên anh, mong anh ở lại đại học D, đừng đi.”

Không cần đi, xin đừng đi! Cô muốn hô to như vậy, lại bị lệ làm cho nghẹn ngào, toàn bộ cảm thụ đều ở trong mắt. Chỉ mong anh chăm chú nhìn cô, nhìn thấy cô không muốn buông tay cùng đau lòng, tất cả đều rõ ràng hết thấy?

Ai ngờ anh cười lạnh một tiếng. “Ông ta dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ nghe lời cô nói?” Điều này càng chứng minh đó là kế hoạch của bọn họ. Quả nhiên La Phù làm mọi, để cho anh cam tâm tình nguyện ở lại, cự tuyệt trường học tốt hơn mời anh tới.

“Em biết em nói cái gì cũng không đúng, cho dù em yêu anh cũng không có quyền yêu cầu anh ở lại, nhưng mà..... Nhưng mà em.....”

“Cô nói cái gì đều được, chính là đừng nói cái chữ kia!” anh lập tức đánh gãy lời cô, cái chữ kia làm cho anh cảm thấy vô cùng chói tai!

“Anh thật sự không tin em yêu anh?” Cô không thể bình tĩnh, nếu không giải thích cho bản thân mình, cô sợ không còn có cơ hội có thể cứu chữa “Em thừa nhận, em cũng có tư tâm, hy vọng anh ở lại nhưng chuyện này cũng không chứng tỏ là em dối trá lừa gạt tình yêu em dành cho anh, em chỉ là người bình thường cũng biết sợ hãi cũng biết lo lắng.....”

“Đã hết giờ!” Anh không muốn bản thân mình dao động. Hơn nữa thấy ánh mắt cô lúc xem xét anh, rất nhiều thị phi đó không còn quan trọng nữa, nhưng anh cự tuyệt khiến cho trắng đen chẳng phân biệt được, anh đối với tình cảm là người cực đoan trong tiêu chuẩn làm người..

“Vũ Tuyên.....

“Ngày mai tôi bay rồi, hy vọng cô đừng đến quấy rầy tôi nữa.”

Mất thấy anh xoay người rời đi, nước mắt cô tuôn rơi, không còn sức có thể đuổi theo, chỉ có thể từ từ ngồi xuống, chỉ có gió thay cô lau đi những giọt lệ...

Hết thấy đều như giấc mộng, có yêu rồi có chia ly, cũng chỉ là chuyện bình thường như chuyện xưa. Chỉ là cô không thể bình tĩnh đối mặt, cần rất nhiều thời gian đến xóa đi, mà cô e rằng phải mất cả đời.....

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngày đó, Hạ Vũ Tuyên đáp máy bay rồi đi Hoa Liên, không có đề cho bất luận kẻ nào biết, không có người đến tiễn đưa, so lúc trước đến đây cách biệt một trời một vực.

Gặp rồi tan đó chuyện bình thường, cả đời anh đều lưu lạc, anh không có lưu luyến hay ở một nơi nào cố định.

Khó giải thích, khi anh từ cửa sổ máy bay quan sát Hoa Liên, đã có cảm giác đau đớn như ai đó xé rách tâm hồn. Rồi khỏi một nơi này, rồi khỏi ký ức thơ ấu, sinh mệnh anh còn lại cái gì?

Nhưng mà, anh như con thú sau khi bị thương, chỉ có thể trốn vào một góc dùng miệng liếm vết thương, cảnh giác và răn chính bản thân mình, đừng bao giờ cho bất kỳ người nào tới gần nữa, nếu không một khi có cảm tình, chung quy xong việc vẫn là người ta làm cho thương tâm.

Cùng thời gian, La Phù nằm trên giường mình, nhìn từ cửa sổ nhìn lên trời xanh, lòng của cô giống như đã bay lên tận trời xanh, tùy mây trắng trôi đi, hay có thể hay không cho cô ký thác chân tình ấy, làm sao mang đến cho anh ấy hiểu được, tình yêu làm cô quá đau khổ.....

Ngày hôm qua cùng hôm nay cô đều nghỉ phép, tổ trưởng không có hỏi nửa câu liên phê chuẩn. Mọi người đều biết cô cần thời gian chữa vết thương, thanh âm nghẹn ngào đã nói lên tất cả, không biết phải cần bao nhiêu nước mắt mới có thể làm cho vết thương lành lại.

Leng keng!

Chuông cửa vang lên, đột ngột khiến người phải giật mình.

La Phù cơ hồ không còn khí lực xuống giường, thong thả đi lên trước, vừa thấy hình ảnh qua máy ghi hình, không nghĩ người tới là Lí Nhã Mai, cũng chính là phu nhân Thái viện trưởng.

Tùy tay cô chỉnh qua tóc, mở ra cửa, gật đầu chào hỏi: Phu nhân? Người sao rành tới đây?

Lí Nhã Mai trang điểm nhẹ nhàng, bà vừa lái xe lại đây, nghe chồng bà nói Phù xin phép hai ngày, bà vội vàng không muốn thông báo liền chạy vội tới đây.....

“Hai ngày này con đều xin phép, ta đặc biệt đến xem con.” Lí Nhã Mai đi vào trong phòng, phát hiện trên bàn chỉ nước lọc, lập tức chất vấn: “Con đừng nói là chưa có ăn uống gì, cũng chưa có ngủ phải không?”

Hứng thú lớn nhất của Lí Nhã Mai chính là vận động dưỡng thân thể, nhìn thấy cô gái tuổi trẻ đảo ngược chính bản thân mình, hoàn toàn không thể chịu được. Huống chi bà từ lâu đã coi La Phù như con gái, ai bảo bà chỉ có hai người con, còn lại không có con gái nữa...

La Phù không thể không thừa nhận, nhẹ giọng nói: “Uhm..... Gần đây con có không thoải mái chút?”

“Gần đây ta có quen một bác sĩ rất giỏi, hôm nay ta dẫn con đi khám sức khỏe.” Lí Nhã Mai sao lại không biết, bệnh này là từ tâm sinh ra, cho dù uống thuốc cũng vô dụng, phải điều dưỡng từ từ..

“Phu nhân không cần đâu, phiền người quá!” cô cảm thấy hổ thẹn với Thái viện trưởng đã phiền quá nhiều, thật sự không nghĩ sẽ lại nợ thêm ân tình nào nữa.

“Đừng gọi ta lão phu nhân, phu nhân đều làm cho ta già đi, cũng chẳng có gì thân thiết.” Lí Nhã Mai thuận tay thay cô chải tóc “Nhưng mà cũng đừng gọi ta là bá mẫu, ta còn không tới năm mươi tuổi, gọi ta là dì là được”

“Vâng..... Dì.”

Lí Nhã Mai nghe được tâm tình rất vui sướng, “Nếu đã gọi ta là dì, thì không cần khách sáo với ta, con mau thay quần áo, ta xuống dưới lầu lái xe chờ con.”

“Cám ơn dì.” La Phù nghĩ rằng cự tuyệt không được, cô nhất định ghi nhớ ân tình này...

“Bé ngoan.” Lí Nhã Mai vỗ vỗ tay nàng, mỉm cười đi ra cửa.

Nửa giờ sau, La Phù ngồi ở trong phòng khám - khám bệnh, Lí Nhã Mai ở bên giúp cô, chủ động mở miệng hướng bác sĩ tóc trắng xoa kia hỏi--

“La Phù nhà ta có phải có thiếu dinh dưỡng gì? Nên bổ cái gì, xin giúp chúng ta cho thuốc tốt”

La Phù nhà ta? Xưng hô này làm cho lòng La Phù ảm áp, cô thật có thể có được một cái nhà sao? Chỉ sợ là mơ tưởng thôi.

Bác sĩ xem mạch cho La Phù, sờ sờ, nói ngắn gọn: “Quá độ mệt nhọc, cần tĩnh dưỡng, còn có con gái bà đã mang thai.”

“A?!” Lí Nhã Mai sợ hãi kêu ra tiếng, cảm thiếu chút rớt đến trước ngực.

Đến nỗi đương sự là La Phù, có lẽ là bởi vì khiếp sợ quá độ nên không thể phản ứng, hai mắt tròn to lại có vẻ sợ sệt, trong lúc nhất thời khó có thể chấp nhận được tin tức này.

Chỉ có một người, là bác sĩ thần sắc không có thay đổi, mở ra giấy viết đơn thuốc, chậm rãi nói: “Đây đều là an thai, điều thân dưỡng thể, nên giữ gìn tâm bình tĩnh tránh xúc động, tránh động thai.”

“Ách..... vâng!” Lí Nhã Mai cuối cùng khôi phục trấn định, kéo La Phù đi ra ngoài, chờ bác sĩ cấp thuốc.

La Phù không hiểu được bản thân mình làm sao có thể rời đi được, nếu không có Lí Nhã Mai đỡ, cô tựa như là người gỗ, ngây ngốc không thể trả lời bác sĩ.

Đi ra phòng khám, Lí Nhã Mai trước đưa La Phù lên xe, thay cô lau đi trán đầy mồ hôi lạnh, lại cầm bình nước trái cây đưa cô uống, mặc kệ phát sinh chuyện gì, trước cần phải giữ gìn sức khỏe mới có thể chống chọi lại tất cả.

“Đừng hoảng hốt, đừng sợ, còn có dì ở đây, như nui có thể cho con dựa vào”

“Con..... Như thế nào lại..... “ Cô thật sự mang thai sao? Điều này là ông trời ban ân hay trêu cợt? Ngay tại lúc cô mất đi người yêu, lại để cô biết bản thân mình có kết tinh của hai người? Sinh mệnh cuối cùng lại là trò vui đùa, cô cười không nổi.....

Nhìn về mặt cô mờ mịt, Lí Nhã Mai đau lòng cực. “Không cần hỏi ta cũng biết, cha đứa nhỏ này là Hạ tiến sĩ, ta giúp con đi tìm cậu ta nói rõ ràng”

“Không, không cần.....” La Phù đối hết thầy cũng không xác định, duy nhất xác định là, cô không muốn làm cho Hạ Vũ Tuyên càng chán ghét cô.

“Như thế nào có thể không cần?”

“Chúng con đã chia tay..... Con không nghĩ gia tăng phức tạp cho anh ấy.....” Cô có thể tưởng tượng, Hạ Vũ Tuyên nhất định sẽ càng khinh bỉ cô, tự nhiên lấy đứa nhỏ đến làm điều kiện đàm phán, chẳng lẽ bởi vậy có thể lưu lại tâm anh ta, đưa anh trở về đây thôi sao? Rất buồn cười cũng quá thật đáng buồn.....

“Đứa nhỏ ngốc, con nghĩ rằng ta không biết ủy khuất của con?” Lí Nhã Mai tức giận, những gì trong lòng cũng đều phun ra “Kỳ thật từ đầu ta không tán đồng ông xâ ta thực hiện chuyện đó, công và tư chẳng phân biệt được, bắt con đi cầu Hạ tiến sĩ, như vậy khiến con làm người như thế nào? Ta thế nào cũng phải giáo huấn ông ta mới được, cần trường học nổi tiếng làm cái gì, so với hạnh phúc của con nó quan trọng hơn.”

Đều là phụ nữ, Lí Nhã Mai sao lại không hiểu tâm tình La Phù? Cảm tình là cảm tình, công việc là công việc, bắt phụ nữ dùng tình cảm đi làm việc, thật sự vũ nhục phụ nữ!

Tầm mắt La Phù bỗng nhiên thay đổi, một khắc này Thái phu nhân không chỉ là Thái phu nhân, mà như là dì của cô, thậm chí là người thân, cảm giác có người thấu hiểu mọi cảm giác đau tích tụ của cô, đời cô rất ít có ai có thể hiểu hết được.

Lí Nhã Mai vỗ vỗ tay cô, tiếp tục nói: “Con yên tâm, từ từ ta ra mặt đi tìm Hạ tiến sĩ, ta sẽ giải thích với cậu ta. Hiện tại con không có áp lực gì, con chính là con, hãy nghĩ cùng cậu ta ở cùng một chỗ.”

“Cho dù như vậy, anh ấy cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý.....” Cô so với ai khác đều hiểu rõ, anh sẽ không tha thứ người từng lợi dụng anh, tựa như cha mẹ anh, cả đời đều không có được sự tha thứ của anh.

“Lòng người là thịt, chờ cậu ta biết con mang thai, tự nhiên hiểu ý mềm lòng, con với con của con đều phải có tin tưởng”

La Phù chỉ là lắc đầu. “Con không cần anh ấy vì đứa nhỏ, bởi vì trách nhiệm mới cùng con chung một chỗ.”

“Con còn trẻ, đừng quá cố chấp, con cứ nhắm lại, con một người như thế nào nuôi lớn đứa nhỏ này? Về kinh tế, ta đương nhiên có thể giúp con, nhưng trong quá trình đứa nhỏ trưởng thành, không có cha vẫn là rất tiếc nuối. Chính con là không có ba mẹ chiều cố, một người tại thế giới lăn lộn lớn lên, chẳng lẽ con nguyện ý để cho đứa nhỏ thiếu tình thương của cha?”

Những lời này gần từng tiếng, tiến vào lòng La Phù, cô từng không chỉ một lần ảo tưởng bản thân mình có một gia đình, cô cũng muốn để cho con cô có đầy đủ yêu thương, đương nhiên bao gồm cả cha lẫn mẹ, cô không muốn cho con mình có khuyết điểm gì cho dù một chút cũng không muốn. ...

“Con không hiểu và không biết nên làm như thế nào mới tốt.....” Vấn đề là, cô bây giờ còn có thể cầu cái gì? Hạ Vũ Tuyên đã không hề nắm tay cô, ngay cả đi đường cô đều bị lạc, tìm không thấy cửa ra khỏi mê cung tình yêu.....

Lí Nhã Mai kiên định nói: “Trước nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai ta cùng con đi Đài Bắc.”

“Vâng.....”

Lí Nhã Mai cường thế ôn nhu, thay La Phù quyết định. Có lẽ trong lòng cô cũng ản ản chờ mong, dứt bỏ mọi áp lực bên ngoài, cô có thể làm chính mình, có thể cùng Hạ Vũ Tuyên như ban đầu, vì đứa nhỏ thành lập một ngôi hạnh phúc.

Trong tình yêu, cho dù là điều xa vời, nhiều hư vô không hy vọng, nhưng cũng phải nhanh nắm bắt lấy cơ hội, mà cô chính là yêu thương một người, ông trời hẳn sẽ cho phép cô có quyền chờ mong đi?

Đài Bắc, sân bay Tùng Sơn.

Sau một chuyến bay, bởi vì thân thể La Phù không khoẻ, ở trong toilet ối ra một hồi lâu. Lí Nhã Mai ở bên cạnh khăn trương lo lắng, liên tục khuyên nhủ: “Không phải ta đã nói, thật sự con yếu đi nhiều, không chịu đựng thân thể. Nếu không làm như vậy thì làm sao thành bà mẹ khỏe mạnh, sinh đứa nhỏ khỏe mạnh?”

“Con rất tốt, thật có lỗi khiến cho đi lo lắng.” La Phù chà xát miệng, ngượng ngùng nói.

“Đừng có khách khí với dì, ta là sợ con đến khi thấy người, con chưa nói được câu nào lại choáng váng đầu, lại ... phun.” Lí Nhã Mai nhìn trong mắt cô có tơ máu, sắc mặt lại trắng bệch, nhìn so với trước kia thật là kém nhiều lắm.

“Con không có suy yếu như vậy”

“Tốt nhất là không có!” Lí Nhã Mai khẩu khí đề cao, động tác lại vô cùng cẩn thận, thay La Phù đánh má hồng. “Đó, như vậy khí sắc mới có thể nhìn thấy tốt một chút, không có tái nhợt như vậy.”

“Thật vậy sao?” La Phù nhìn qua gương thấy bản thân mình, rõ ràng gầy yếu đi rất nhiều, có thể nào khi Hạ Vũ Tuyên nhìn thấy sẽ càng chán ghét?

“Còn phải tô điểm son môi, vừa rồi đều bị con lau hết.”

Lí Nhã Mai lấy son môi màu hồng, tô thật cẩn thận lại không mất tự nhiên, còn nói cô mím môi, đánh thêm chút phấn, toàn là đồ thượng đẳng, bảo đảm sẽ không dễ dàng phai nhạt. “Uh, bây giờ nhìn được lắm, rất giống như lúc ta còn trẻ.”

“Cảm ơn, Cảm ơn dì.....” Một cảm giác không rõ hình dung như thế nào, bỗng nhiên nảy lên. La Phù ôm lấy Lí Nhã Mai, muốn nói điều gì đó, nhưng dường như không thể thốt ra thành lời...

“Đứa nhỏ ngốc, không được khóc...” Lí Nhã Mai vỗ nhẹ bả vai cô, lấy hiểu biết mà nói: “Một lát nữa nhìn thấy người trong lòng, cũng không nên khóc, vậy không đẹp.”

“Vâng.....” La Phù gạt đầu, cố gắng nước mắt xuống, cô không thể càng ngày càng tiêu tụy.

Đi ra sân bay, hai người lên tắc xi, đi vào học viện Đại Lý. Lí Nhã Mai có quan hệ rộng, không chỉ biết chủ nhiệm, mà còn có đám người tổ trưởng, mà quan trọng hơn là ngay cả người quét dọn vệ sinh cũng biết cho nên nhanh chóng La Phù được đưa tới phòng nghiên cứu.

Hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý thật tốt, La Phù cố lấy dũng khí, đẩy cửa đi vào, may mắn cửa không có khóa, hết thấy đều rất thuận lợi.

Vừa vào cửa, điều đầu tiên cô thấy là sách vở chồng chất như núi, nơi nơi đều bừa bãi văn kiện, còn có máy tính bố trí không gọn gàng. Cô cảm thấy hoảng hốt. Cô cảm giác giống như trở lại ngày xưa, ở trong phòng nghiên cứu, cô cũng không có nhìn thấy Hạ Vũ Tuyên như thế này bao giờ?

Nhưng mà bây giờ đã thay đổi, nay cô chỉ là người khách, không phải trợ lý, thư kí, người hầu, lái xe, quản gia của anh..... hóa ra có thể vì yêu trả giá cho mưa cầu hạnh phúc, trả giá biến thành hy vọng xa vời, ngay cả cơ hội yêu cũng không biết có thể lần nữa hay không?

Nghe thanh âm cửa bị mở ra, Hạ Vũ Tuyên ngẩng đầu, vừa thấy đến cô, nghĩ bản thân mình đang ảo giác, nháy mắt mấy cái, thật sự không phải ảo giác.

Đêm qua trong mơ từng thấy cô đến, hôm nay thật sự có ấy đến đây, quả thực cô muốn đi theo anh cho dù là chân trời góc biển sao, không chịu để cho anh quên cô sao? Nếu có như vậy, trong nháy mắt anh nghĩ anh thật cam tâm tình nguyện, sẽ ghi khắc cô nhớ mãi cô cả đời.

“Anh..... Gần đây có khỏe không?” Thanh âm cô đánh vỡ trầm tĩnh, cũng đánh vỡ không khí im lặng.

Chung quy vẫn phải mở miệng nói trước, tuy rằng cô nghĩ rằng chỉ cần chăm chú nhìn anh mãi mãi như vậy, có lẽ kia chỉ cần nhìn như thế so với mọi thứ khác đều tốt đẹp hơn.

“Anh thật sự rất tốt” Anh đứng lên, ánh mắt nghiên cứu đảo qua người cô “Còn em..?”

“Em..... em đã có thai.” Cô sờ sờ bụng bằng phẳng của mình, nhiều kỳ diệu, đã có sinh mệnh nhỏ nhoi đang ở trong đó..

Một viên đạn như bắn vào trong lòng anh, anh tự cường ổn định rung động, thân nhiên hỏi: “Cho nên...?”

“Có lẽ anh nên cùng em nuôi dưỡng đứa nhỏ này..?” Từ nhỏ anh chính là người cô đơn, bởi vậy cô tin tưởng, anh sẽ rất thương đứa nhỏ, anh không phải là một người cha lãnh khốc vô tình..

“Ai biết đó có phải là con của anh không chứ? Lúc trước em vì muốn giữ anh ở lại, không tiếc gì dùng mỹ nhân kế. Hiện tại em lại vì muốn cuốn lấy anh,

lấy đứa nhỏ đến làm uy hiếp?” Nói không chừng đó là một mưu kế, anh không biết cái gì nên tin, cái gì nên nghi, từng đã bị phản bội, hiện tại không thể liên tin tưởng.

Ngôn ngữ có thể đã thương người sâu vô cùng, nhất là những lời lẽ tàn khốc đến từ người yêu, toàn thân cô run run, tim đập lại giống như ngừng lại, đã kích quá mãnh liệt, khiến cô không thể trả lời, cũng không thể cảm thụ điều gì?.

“Em đã hiểu ý của anh. Xin lỗi..... đã quấy rầy thời gian quý giá của anh...”

Vì sao cô còn ngu ngốc như vậy? Lý trí biết rõ tất cả đã chấm dứt, nhưng trái tim vẫn chờ mong có một cơ hội. Muốn chuyện cũ lại lần nữa trở thành sự thật, đáng tiếc lòng người thay đổi chính là thay đổi, giống như thời gian trôi đi không thể giữ lại.

Nhìn cô xoay người phải đi, anh bắt lấy tay cô, nhấn lại mi hỏi: “Em sẽ kiên trì giữ đứa con này? Tự mình nuôi nấng?”

“Anh là người đã vô tình tham dự vào quá trình này, em làm như thế nào không cần phải báo cáo cho anh biết.” Ngay cả tự tôn cũng không còn, còn sót lại bản năng cầu sinh, ít nhất cô cũng phải bảo hộ chính mình đi!

“Em khi nào thì trở thành nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy!” Không có lý do phần nộ, anh không thể chấp nhận cô thay đổi, lời nói cùng biểu tình đầy lạnh lùng, điều này không giống như người mà anh đã yêu...

Chẳng qua, là anh buông tha cho cô, còn có tư cách gì mà yêu cầu cô tiếp tục yêu anh? Có lẽ người không thể dứt bỏ là anh, còn không có thói quen nhìn không nhìn thấy cô hằng ngày, lại càng không có thói quen nhìn thấy vẻ mặt bất hòa này.

La Phù cũng không biết lúc này vì sao lại có sức mạnh, đề cao thanh âm nói: “Phải, em chính là người như thế, tất cả những gì em làm điều có mục đích. Em hy vọng anh ở lại Hoa Liên, em hy vọng anh và em ở cùng một chỗ, cho nên em đồng ý làm thí nghiệm tình yêu với anh, cho nên em sẽ sinh đứa con này. Em chỉ hy vọng yêu anh, hy vọng anh cũng yêu em. . Anh có thể lên án em. . bởi vì tâm tư em rất nặng nề tính toán, có âm mưu, tội lớn nhất của em chính là yêu. .”

Yêu một người, vì anh cười vui vì anh mà khóc, cô không hối hận vì mình đã yêu. Cho dù cho cô làm lại một lần nữa, thì cô cũng không thay đổi, cũng sẽ làm như vậy, cũng sẽ làm thí nghiệm, dạy anh bỏ đi bóng ma tâm lý. .

Thân hình cô lung lay sắp đổ, cuối cùng không chịu nổi cảm xúc trào dâng, một chữ cuối cùng cũng chưa kịp nói ra, cô đã giống như lá rụng trong gió, run run không còn là chính mình, cảm thấy cơ thể sắp ngã xuống. . .

“La Phù!” đúng lúc anh ôm lấy cô, rõ ràng phát hiện hai mắt cô đã nhắm lại, giống như nháy mắt sẽ rời khỏi thế giới này. Anh hoàn toàn mất bình tĩnh, không, sẽ không như vậy! Cô không có khả năng bỏ rơi anh, cô yêu anh như vậy, cô làm sao có thể bỏ được?

Cho dù giải thích như thế nào, cô chỉ có thể chứng minh như vậy, vận mệnh của anh ngay tại trong tay anh. Sinh tử đều từ anh xử lý, nếu thật sự đã chết một lần, liệu lần sau có vì cô mà sống?

Nhận được tin tức, Thái Nho Minh suốt đêm từ Hoa Liên bay qua Đài Bắc, cuối cùng rạng sáng cũng tới bệnh viện.

“Đều là do ông!” vừa thấy ông ta đến, Lí Nhã Mai liền một quyền đập vào đầu chồng mình, nổi lên bão hung tợn “La Phù vừa mới mang thai không bao lâu, nếu con bé và đứa bé có gì ngoài ý muốn, tôi sẽ tính lên đầu ông!”

“Là lỗi của anh, đều là do anh sai!” Thái Nho Minh đã biết sự tình từ đầu đến cuối, ông ta quả thật bất đắc dĩ, thậm chí ông ta chính là người đầu sỏ gây nên chuyện.

“Tốt nhất La Phù cùng đứa nhỏ không có chuyện gì, tôi để cho ông có cơ hội bồi thường, nhưng mà vạn nhất, vạn nhất.....” Lí Nhã Mai nói đến đó hộc mắt đã đỏ, chính bà cũng không dám tưởng tượng ra chuyện gì nữa.

Thái Nho Minh ôm vợ “Anh tin tưởng ông trời sẽ phù hộ La Phù, đứa nhỏ cũng sẽ bình an vô sự, em trăm ngàn đừng suy nghĩ lung tung.”

Chờ Lí Nhã Mai tâm tình bình tĩnh chút, Thái Nho Minh ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy Hạ Vũ Tuyên đứng ở hành lang dài, cũng chính là ngoài cửa phòng cấp cứu, thế là ông ta nhìn vợ mình và nói “Anh đi nói chuyện với tiến sĩ Hạ một chút.”

“Tên đó là đàn ông tồi.” Lí Nhã Mai tức giận bất bình. “Ông phải hảo hảo giáo huấn cậu ta cho em!”

“Anh đã biết, em đừng kích động, trước ngồi xuống nghỉ ngơi.”

Thái Nho Minh trấn an vợ mình, mới chậm rãi đi lên, đứng trước mặt Hạ Vũ Tuyên “Hạ tiến sĩ, xin hỏi hiện tại La Phù như thế nào?”

Hạ Vũ Tuyên hai mắt mờ mờ, nhìn chăm chăm vách tường giống như mất hồn, đoán không ra anh ta bây giờ đang nghĩ cái gì, có lẽ là bầu trời Hoa Liên, là mây ở Hoa Liên, biển ở Hoa Liên, vẫn là một ngày kia nụ hôn đầu tiên của hai người?

“Hạ tiến sĩ, Hạ tiến sĩ?” Thái Nho Minh lại hô vài tiếng, biết anh sẽ không trả lời, đã kích thật lớn, đã làm anh không biết nói gì..

Đối với chuyện này ông đã đi như thế nào mà để phải đến bước này? Thái Nho Minh không khỏi trong lòng cũng sinh cảm khái. Không khỏi nhớ lại đến lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ tay trong tay, lúc ấy ông không phải trong lòng tràn đầy vui mừng cùng chúc phúc sao? Vì sao sau một lúc mọi thứ điều thay

đổi, đều do ông có tư tâm, mới khiến cho bọn họ đi đến con đường này...

Lúc này, vừa lúc bác sĩ đi ra phòng cấp cứu, Thái Nho Minh cùng Lí Nhã Mai đều tiến đến thăm hỏi--

“Xin hỏi bác sĩ, La Phù, cô ấy thế nào?”

Bác sĩ ngừng một chút, đẩy gọng kính lên “Các người biết bệnh nhân có thai đúng không? Hiện tại không ổn định, sức khỏe của cô ấy không tốt, lại có tình trạng xuất huyết [ra máu], ta sợ mình không bảo đảm được đứa nhỏ”

“Không được, không được!” Lí Nhã Mai chưa nói nước mắt đã rơi, khóc không thành tiếng nói: “Xin bác sĩ, người nhất định phải giữ lại đứa nhỏ! Đây là lần đầu mang thai, cô ấy còn rất trẻ, cô ấy không thể chống đỡ hay chịu đựng nỗi chuyện này...”

“Đương nhiên chúng tôi sẽ cố hết sức, chính là hy vọng các người có chuẩn bị tâm lý.” Bác sĩ chuyển hướng Hạ Vũ Tuyên, bằng trực giác hỏi: “Xin hỏi anh là cha của đứa bé?”

Hạ Vũ Tuyên không hề do dự hồi đáp: “Vâng”

Lí Nhã Mai cùng Thái Nho Minh đều liếc mắt một cái, quả nhiên vợ chồng đều có ăn ý, xem ra Hạ Vũ Tuyên có tâm muốn quay đầu lại, La Phù cùng đứa nhỏ có hy vọng hạnh phúc rồi.

Ai ngờ bác sĩ lại đưa ra một văn kiện. “Đây là giấy đồng ý giải phẫu, mời cậu xem qua quyết định kí tên hay không. Vạn nhất tình trạng khẩn cấp nên làm giải phẫu sinh non, phải có sự đồng ý của cậu”

Điều này có khác gì là tuyên án tử hình đứa nhỏ! Thái Nho Minh ôm lấy vợ mình, hai người tim đập mạnh, không dám tưởng tượng kết cục chính là như vậy...

Hạ Vũ Tuyên run run tiếp nhận, ánh mặt trời nhất thời bị mây đen che phủ, trên tay anh nắm văn kiện giống như giấy sinh tử, có thể quyết định để đứa nhỏ ở lại hoặc tiến bước, cũng khả năng ảnh hưởng sinh tồn của La Phù.

“Có gì cần, ta lại sẽ thông báo cho cậu” Bác sĩ gạt đầu, đi vào phòng cấp cứu.

Chịu đá kích, Lí Nhã Mai cơ hồ đứng không vững, Thái Nho Minh vội vàng dìu bà qua ghế dài ngồi xuống, lấy giúp bà ly nước, thấy bà ta không còn trở ngại, mới lại tiến lên tìm Hạ Vũ Tuyên.

“Vợ ta hy vọng ta nói chuyện với cậu. Kỳ thật không cần bà ấy nói, ta cũng sẽ nói cho cậu biết.”

Hạ Vũ Tuyên lẳng lẳng nhìn vách tường, giống như cái gì cũng nghe không biết đến, nhưng Thái Nho Minh quyết định, ông nhất định phải nói ra, nếu không ông thực có lỗi La Phù, cũng thực có lỗi lương tri mình.

“Ngày đó báo chí đăng tin tức, ta đã nói qua một lần, ta cho tới bây giờ không yêu cầu La Phù dùng mỹ nhân kế. Cho dù ta từng có loại hy vọng này, cũng miễn cưỡng không được La Phù. Huống hồ cái gì La Phù cũng chưa lấy đến, chỉ trừ tiền trợ cấp cuộc sống của cậu, một tháng mới có bạ vạn tệ, đều là dùng mua đồ dùng và thức ăn cho cậu”.

“Chắc là La Phù chưa bao giờ nói với cậu, ta cùng vợ đều là nhà tài trợ cô nhi viện. La Phù đậu vào đại học, học phí cũng là chúng ta ngày đó tài trợ, ngay cả phòng ở, xe đều là do vợ ta giúp cho. Bởi vì chúng ta sinh hai đứa con, nhưng vợ ta đặc biệt thích La Phù, coi La Phù như là con gái mình”

Biểu tình Hạ Vũ Tuyên vẫn đang không thay đổi, Thái Nho Minh nuốt khẩu khí, quyết định buông tay, dù sao nhân sinh làm sao có thể hiểu được, ông phải ăn năn hối lỗi, mới có khả năng lòng thanh thản.

“Nói đến đều là ta sai, là do ta tạo cho La Phù áp lực quá lớn, khiến cho La Phù giữa ân tình cùng tình yêu khó có thể lựa chọn, mới có thể đi đến kết cục ngày hôm nay. Hiện tại ta muốn nói cho cậu biết, ta từ bỏ tham vọng của mình, cậu muốn đi chỗ nào thì đi đi! Chỉ cần hảo hảo chiều có La Phù, đây là hy vọng duy nhất của ta..”

Một hơi nói xong, Thái Nho Minh nghĩ rằng Hạ Vũ Tuyên cái gì cũng chưa nghe, chợt thấy chảy tay anh ta hướng vách tường, lực mạnh như vậy, như vậy vô thức, từng tiếng động đánh vào tường, một lần lại một lần, rất nhanh khiến cho mu bàn tay anh ta đầy máu...

“Hạ tiến sĩ! Hạ tiến sĩ!” Thái Nho Minh kêu như thế nhưng vẫn không dừng lại, cuối cùng vội vàng ôm lấy cánh tay anh ta “Hạ Vũ Tuyên! Cậu bình tĩnh một chút, hiện tại điều cậu nên làm, là cầu nguyện mà không phải tự hủy bản thân mình.”

Hạ Vũ Tuyên dừng lại động tác, trong miệng thở dốc, trên mặt đỏ mồ hôi, đáy mắt chỉ có sợ hãi cùng hối hận, cuộc đời anh chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Đều là đàn ông, Thái Nho Minh có thể hiểu được bao nhiêu tâm tình của anh, làm người phụ nữ mình yêu nhất rơi vào tình trạng co kéo sinh mệnh, còn bản thân mình lại không có biện pháp nào giúp người ấy, cái loại tình cảnh này cũng đủ khiến cho con người ta dễ dàng nổi điên lên...

Chỉ mong, vận mệnh sẽ không đối xử tàn nhẫn với La Phù, tình yêu sẽ không để cho đôi phương tiếc nuối lẫn nhau.

Từ đêm khuya đến rạng sáng, từ rạng sáng đến chạng vạng, không đến hai mươi bốn giờ, cảm giác lại giống như đã trôi qua thật lâu... thật lâu...

Quá khứ, tương lai, hiện tại, ba mức thời không không ngừng luân phiên trôi qua, dưới đáy lòng như ảo mộng càng ngày càng nặng nề. Hạ Vũ Tuyên không xác định được bản thân mình bây giờ ở thế giới nào...nhiều hình ảnh trôi qua trước mắt, có tươi cười của cô, có hai mắt đầm lệ, có sự ôn nhu, có bi thống, mà để cho anh không quên được, là lời nói của cô trước khi té xỉu, cô nói tội của cô chính là yêu.....

Cô tên là La Phù, cũng chính là “Love”, này không phải là tội danh, mà là trời cho anh. Cô hiểu được như thế nào yêu người khác, anh cũng không biết như thế nào là được yêu, nghĩ đến bản thân mình nhất định sẽ bị thương, không dám nhận yêu, do anh tạo thành thương tổn khiếp đảm này.

Anh chỉ hy vọng còn có cơ hội sửa chữa, ông trời chắc chắn sẽ nhận nguyện vọng này của anh, trăm ngàn lần đừng để cho anh phải thương tiếc cả đời a!

Lúc hoàng hôn, ngoài cửa sổ ánh nắng chiều như lửa, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực như thế, chỉ có hai tay giao nắm lại, yên lặng cầu nguyện, chỉ mong thần vận mệnh ban cho anh một lần kỳ tích.

Lúc trước ông bà ngoại gặp tai nạn xe cộ qua đời, anh còn không biết cái gì gọi là tử vong, chỉ cảm thấy mất đi người thân duy nhất, nay sự chia lìa gần như tiếp cận, bóng đêm như đang ám anh, anh xác định rằng cảm thấy được sinh mệnh yếu ớt khi như đang dần trôi qua tay anh...

Trong tay nắm giữ không được, anh như một người bất lực, nếu không có sự yêu thương của cô ấy làm bạn, sống còn có cái ý nghĩa gì? Rốt cuộc anh không thể giương cánh lên cao, trên vai lưng đeo đau xót cùng ấy này, trầm trọng làm cho anh ngay cả hô hấp đều cố hết sức.

Giống như trôi qua một vạn năm, bác sĩ mới đi ra khỏi phòng cấp cứu, mặt mỉm cười nói: “Vừa rồi chúng ta kiểm tra toàn thân cho bệnh nhân, phát hiện đứa nhỏ còn có tim đập, đó là một hiện tượng tốt, nhưng cần phải tiếp tục quan sát, tốt nhất nằm viện một tuần.”

“Vâng.” Thái Nho Minh cùng Lí Nhã Mai cùng nhau trả lời, hai người gất gao ôm, cố nén không để cho mình thét chói tai.

Hạ Vũ Tuyên lưng tựa tường, nói không nên lời dù nửa câu nói, một chút vẫn không thể tiêu hóa sự thật, cái gọi là thất mà phục, là loại quá mức bén nhọn khoái hoạt, khi nội tâm anh run run như thế, ngay cả khoái hoạt đều khó có thể chịu nổi.

“Đa tạ bác sĩ giúp đỡ! Cả nhà chúng ta đều cảm tạ ngài!” Thái Nho Minh luôn mãi cúi đầu, La Phù giống như con gái họ, nhất định phải toàn lực chiếu cố cô ấy.

“Như thế nào, đứa nhỏ đã dọa cha sợ hãi sao?” Bác sĩ nở nụ cười cười. “Ngày hôm qua ta đã cảm thấy cậu có điểm quen mặt, hóa ra đại danh đình đình tiến sĩ Hạ Vũ Tuyên, kính đã lâu! Nhưng mà lúc này tại đây, ta nghĩ bất luận kẻ nào đều yếu ớt giống nhau.”

“Kia.....” Hạ Vũ Tuyên cuối cùng tìm được thanh âm “Cái thư đồng ý phẫu thuật sinh non, tôi có thể bỏ đi?”

“Đương nhiên! Xin yên tâm, mẹ đứa nhỏ thực kiên cường, đứa nhỏ cũng như vậy” Bác sĩ gật đầu, cước bộ thoái mái rời đi.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Thái Nho Minh và Lí Nhã Mai mừng rỡ vui sướng hoa chân múa tay. La Phù cùng đứa nhỏ đều có cứu, thế giới từ màu đen u tối cũng biến thành trong sáng và đầy sắc rực rỡ.

Hạ Vũ Tuyên có vẻ tương đối bình tĩnh, chỉ có người có tài quan sát cẩn thận mới có thể nhìn thấy, hai tay anh ta đang bỏ vào túi đang run run, tròng mắt cũng hơi ướt át.

Đêm đó, La Phù được chuyển đến phòng bệnh, cũng có thể cho người thân vào thăm hỏi, thời gian chỉ có hai mươi phút. Thái Nho Minh và Lí Nhã Mai mau vào mau ra, năm phút đồng hồ là xong, đem thời gian còn lại cho Hạ Vũ Tuyên cùng La Phù một chỗ, tin tưởng anh ta sẽ có rất nhiều lời muốn nói.

Đi đến giường bệnh, Hạ Vũ Tuyên nổi lòng như sóng tung bay, lại tìm không thấy một câu mở đầu nào thích hợp, không hiểu được nên giải thích như thế nào với cô. Đây là thời khắc anh rất ~ rất cảm ơn sinh mệnh, bởi vì ông trời đem cô bình an trả lại cho anh.

La Phù trên mặt đeo dưỡng khí, trên tay cũng là ống truyền dịch, mặc quần áo bệnh nhân màu lam, vẻ đặc biệt suy yếu, vô lực. Mà hai mắt cô lúc nào cũng tràn đầy tình cảm, thì giờ đây lại trống rỗng, nhìn không thấy được điều gì ẩn chứa trong đó, chỉ có mờ mịt

“Em có khỏe không?” Hạ Vũ Tuyên mở miệng, thanh âm khàn khàn buộc chặt.

Cô không thèm nhìn về phía anh nữa, chỉ có ánh mắt buồn bã mà nói “Em không sao..... Thật có lỗi đã làm cho anh nhiều phiền toái, Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân sẽ chiếu cố em, mời anh trở về.”

Lòng anh đau xót, hiểu được vì sao cô lạnh lùng là vì anh. Đây là cô tự bảo vệ mình, nếu không lạnh nhạt, tình yêu của cô biến thành một loại tra tấn, thậm chí là một loại tội danh.

Cho dù thế nào, anh cũng cần thiết tình đến giải thích, anh nắm tay cô “Anh sẽ không đi đâu hết, là do anh không tin tưởng cũng không lắng nghe em, hãy cho anh cơ hội học tập.”

Với anh mà nói, điều này đã là đáng quý, nhận sai cùng khẩn cầu. Dù sao một người từ nhỏ không biết biểu đạt thế nào! Cho dù sau khi sinh ly tử biệt, cũng vô thức lùi lập tức trở nên như hoa sen, có thể nói thiện nói.

“Tin tưởng?” “lắng nghe!”, hai danh từ này càng làm cho cô nghe thêm chói tai, thậm chí còn tăng thêm chiều sâu vết thương “Chuyện đó không còn ý nghĩa gì nữa, mời anh đi giúp cho!”

Anh lắc đầu, hôn môi lên tay cô nhỏ bé, tin tưởng cô luôn mềm lòng, luyến tiếc anh “ Anh không đi, anh muốn kết hôn với em, còn muốn nuôi dưỡng con chúng ta tới lớn!”

Anh là nói thật sao? Cô tròn to mắt, hoang mang vì sao anh thay đổi, lại tự tuyệt nhận thay đổi này, đối với chuyện đã phát sinh ở lúc có thời cơ, mà nay hết thầy đều sai hoàn toàn.

“ Em thực cảm kích ý tốt của anh, nhưng em không thể đáp ứng anh được” Đi qua quỹ môn quan, cô đã chết một lần, quyết định buông tha cho tất cả, một hướng một người đi tới tương lai. Nếu có thể nắm tay đứa trẻ, con đường đi sẽ không còn tịch mịch nữa...

“Vì sao không? Em tìm đến anh, không phải hy vọng anh hồi tâm chuyển ý sao?” Anh nghĩ cô vẫn còn yêu anh, chỉ cần anh quay đầu, cô thủy chung hoan nghênh anh trở về,

“ Em mệt mỏi, em không nghĩ sẽ yêu lần nữa” Cô giống- đã già đi mười tuổi, trong lòng chỉ có khô héo, ốc đảo cũng thành sa mạc.

“Em gọi là La Phù, em làm sao có thể không yêu?” Cái này giống như gió nhất định phải thổi, hoa nhất định phải nở, bọn họ nhất định phải yêu nhau!

“ Em cái danh là được rồi? Lúc này mời anh mau đi khỏi đây!” Bởi vì tức giận, bộ ngực cô hơi hơi phập phồng, sắc mặt cũng hồng nhuận chút.

Ít nhất cô còn có thể sinh khí, an ủi suy nghĩ anh, nắm chặt tay cô một chút rồi sau đó buông ra. “Trước anh để cho em nghỉ ngơi, nhưng anh sẽ không rời đi, vĩnh viễn cũng không làm như vậy”

Cô đáp lại là quay đầu, nhắm lại hai mắt, làm bộ cái gì cũng không có nghe, theo sau này, trốn tránh chính là phương pháp cô tự phòng vệ.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Hạ Vũ Tuyên nhìn đến Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân, hai người đều về mặt chờ đợi.

“ Như thế nào? La Phù có vui vẻ hay không?” Thái Nho Minh mỉm cười hỏi.

Hạ Vũ Tuyên hai tay cầm ở túi quần, về mặt khó nén thất vọng. “Cô ấy không muốn nói chuyện, chỉ bảo ta đi đi.”

“La Phù nói cậu út đi?” Lí Nhã Mai nhin xuống xúc động, cười trộm “Xứng đáng! Ai bảo cậu làm ra chuyện tốt này?”

“Bà xã, bà đừng bỏ đá xuống giếng nữa.” Thái Nho Minh nóng lòng bù lại lỗi mình, đề nghị nói: “Vây cậu theo đuổi cô ấy thêm một lần nữa đi?”

“Theo đuổi cô ấy?” Hạ Vũ Tuyên đối với từ này có chút ngoài ý muốn. Lúc trước là anh tiếp nhận sự tồn tại của cô, cũng trước nhận định cô thích anh, mới đưa ra yêu cầu thí nghiệm tình yêu. Anh chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình phải theo đuổi ai, nhất là La Phù, cô giống như đã là người của anh.

Thái Nho Minh nhìn ra được điều này, vị này thiên tài học giả hiển nhiên không có hiểu được chuyện nam nữ, thế là ông đành giải thích--

“Hiện tại cô ấy nhất định là thương tâm xuyên thấu, mới cự tuyệt sự quan tâm của cậu. Cậu muốn cho cô ấy mở ra nội tâm, sẽ ôn nhu lại cố chấp theo đuổi cô ấy, mặc kệ cô lạnh lùng, nhiều kháng cự, cậu tuyệt đối phải vững lập trường, tài năng mới đạt tới mục tiêu cuối cùng là hạnh phúc”

Hạ Vũ Tuyên nghe được cái hiểu cái không, ngược lại là Lí Nhã Mai đẩy cánh tay chồng mình một chút. “Nói như là ông rất có kinh nghiệm !”

“ Cũng nhờ, lúc trước vì theo đuổi bà, tôi công phu mất ba năm nha!” Thái Nho Minh thờ dài nói.

“Như thế nào? Đã hối hận?”

“Đương nhiên không hối hận, rất đáng giá, rất đáng giá!” Thái Nho Minh nắm lấy tay vợ mình, liên thanh khẳng định.

Hai vợ chồng vẫn còn liếc mắt đưa tình đầy hưng trí, tranh này mặt làm cho Hạ Vũ Tuyên nhìn ngây ngốc, giật mình trong đó có điều linh ngộ. Anh thấy được bóng dáng ông bà ngoại, cũng nhìn đến tương lai anh cùng La Phù, anh mong muốn chính là như vậy, hết thầy trở nên rõ ràng, anh không còn lạc vào mê vọng.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, một ngày có ba lượt thăm, Thái Nho Minh cùng Lí Nhã Mai chỉ có mỗi đêm đến xem một lần, đã có khó được ngày nghỉ, bọn họ rõ ràng đi hưởng tuần trăng mật nhỏ nhỏ.

Đến nỗi Hạ Vũ Tuyên, anh đã đến đại học T xin nghỉ phép vô hạn. Mỗi ngày ba lượt đứng giờ đến phòng bệnh báo danh. Cho dù La Phù đối với anh không nói một lời, anh vẫn đứng ở bên giường bệnh, vì nàng làm nhiều việc nhỏ.

“Anh không cần làm như vậy, anh không nợ em cái gì.” La Phù nhìn anh đang gọt táo, tay ngọc đã đầy vết thương, thậm chí thoáng nhiễm trái táo..... Đó là máu của anh!

“ Là anh tự nguyện muốn làm” Cuối cùng anh cũng hoàn thành gọt một trái táo tốt, cầm sạch sẽ, cắt thành từng miếng nhỏ đưa cô.

“ Em không muốn ăn.” Cô quay đầu, cự tuyệt nhận hảo ý của anh

“Được.” Anh không khuyên hay nói nhiều gì cả, lấy ra trái táo thứ hai bắt đầu gọt vỏ.

Cảm thấy không thích hợp, cô lại quay đầu, nhìn anh hành động, kinh hãi: “Anh làm cái gì? Em đã nói em không muốn ăn.”

“Là do anh gọt không tốt, anh luyện tập nhiều, em sẽ muốn ăn.” Anh không để ý ngón tay bị thương, tiếp tục gọt táo, thỉnh thoảng lại tạo nên một lỗ hổng, nhưng anh bất vì sờ động, tiếp tục luyện tập.

Đôi bàn tay to thon dài, từng viết quá trình thức, viết luận văn, ghi lại số liệu, chỉ đạo nghiên cứu, là một đôi tay giá trị xa xỉ, không biết có bao nhiêu người muốn tranh thủ lọt mắt xanh anh, mà nay là vì một cô gái, gọt táo đến chảy máu. Nhưng anh nghĩ đến làm như vậy có thể đã động cô sao? Cô nhắm mắt lại, nói với bản thân mình, không được nhìn anh thì sẽ không sẽ có cảm giác.

Yêu nhiều bị thương cũng nhiều, cô nên học theo anh ta, cùng bắt luận kẻ nào đều bảo trì khoảng cách, nhất là không hiểu yêu người, bọn họ thường thường bởi vì không biết, mà càng hiểu được thì biết như thế nào đã thương người.

Không biết qua bao lâu, thời gian thăm bệnh đã hết, cô lại mở mắt ra, bên giường đã không còn ai. Hạ Vũ Tuyên đi rồi, nhưng mà trên bàn có trái táo gọt rất tốt, cô lấy một trái, có bảy trái, gọt thật sự hoàn mỹ, hiển nhiên gọt sạch sẽ.

Đến nỗi thùng rác đầy vỏ táo cùng vết máu, cô lựa chọn không nhìn tới.

Chính là vì sao hốc mắt lại nóng lên? Vì sao trong lòng lại đau đớn? Cô không thừa nhận, cô mới không thừa nhận, chung quy cô còn không có chuyện là tâm đã chết.....

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hôm nay xuất viện, Hạ Vũ Tuyên đến giúp La Phù, công việc thủ tục, thu thập hành lý, tựa như người nhà của anh, thậm chí như là chồng.

La Phù đầu tiên là lặng im mà chống đỡ, mãi đến khi mọi việc được sắp xếp xong xuôi. Cô nhìn xung quanh trái phải, hoang mang hỏi: “Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân đâu? Bọn họ đã nói tới giúp em về Hoa Liên.”

Ngày hôm qua cô đặc biệt gọi điện thoại cho Thái phu nhân, kính nhờ bọn họ nhất định phải tới đón cô, đừng để cho cô tiếp tục đối mặt với Hạ Vũ Tuyên, nếu phải về Hoa Liên, cô không nghĩ mang đi thêm những gì ở Đài Bắc.

“Bọn họ không rảnh, có anh đến là tốt rồi.” Hạ Vũ Tuyên mềm nhũn hạ giường, từng cái động tác đều thật cẩn thận, giống như hơi dùng một chút lực cô sẽ dập nát, trải qua trận sinh ly tử biệt này, lá gan anh trở nên rất nhỏ.

La Phù hiểu dụng ý của Thái viện trưởng và Thái phu nhân, hy vọng tác hợp cô cùng Hạ Vũ Tuyên, nhưng thương tổn dĩ nhiên tạo thành, vết rách không thể bù lại, cô chỉ cảm thấy bị thương cùng tâm đã chết.

“Anh không phải cùng đại học T còn có quan hệ hợp tác? Làm sao anh có thể rời đi lâu như vậy?”

“Đó là việc nhỏ, anh muốn đi thi đi.” Trên thực tế, anh sớm hủy hợp đồng, mà đại học T rất hy vọng ngày sau còn có cơ hội hợp tác, không dám có chỗ nào khó xử, trực tiếp thả người, chỉ phản rằng đại tiến sĩ tùy thời đến đều rất hân hạnh được đón tiếp.

La Phù không dự đoán được ngay cả điều này anh cũng đều buông, tuy rằng cô kinh ngạc nhưng vẫn quật cường nói: “Chuyện này không quan trọng, em không nghĩ làm lãng phí thời gian của anh.”

“Anh bỏ qua, anh sẽ chờ đợi, cho đến khi tâm em mở ra, anh càng quý trọng.” Anh thản nhiên tuyên cáo, thái độ cũng là kiên định.

La Phù lại lựa chọn trốn tránh, làm bộ không có nghe đến cũng không thấy gì, lại bắt đắc dĩ để anh đỡ lên xe, cô căn bản không còn sức lực để có thể tự đi được.

Trong ngực anh, cánh tay anh, vẫn là làm cho cô hoài niệm độ ấm cùng hương vị, đột nhiên hỏi, cô cảm thấy yếu đuối muốn khóc, nếu không có đoạn đau xót cùng chia lìa này, nhất định cô vẫn là yêu anh như vậy!

“Xin vui lòng đưa chúng ta đến sân bay.” Hạ Vũ Tuyên nhìn lái xe tắc xi nói.

Trong nửa giờ đi xe, anh vẫn không buông ra tay cô, tuy rằng cô cứng ngắc không muốn tới gần vào lòng anh, nhưng chỉ nếu có thể tay trong tay, anh tin tưởng khoảng cách này sẽ có cơ hội kéo gần lại.

“Tiên sinh, phu nhân, tình cảm các người thật tốt a!” Lái xe từ kính chiếu hậu nhìn thấy hình ảnh hai người tay trong tay

“Đúng vậy, cô ấy là người tôi yêu nhất.” Hạ Vũ Tuyên rất lạ khi cùng người xa lạ bắt chuyện, càng đừng nghĩ nói tới tâm tình loại này, hoàn toàn là phá lệ.

Yêu? La Phù nghĩ đến bản thân mình nghe lắm, có thể nào vào lúc này, trường hợp này, anh không hề do dự nói ra chữ “Yêu”? anh nghĩ đây là thổ lộ, chính là bù lại, có thể cho cô cảm động rơi lệ, phương tâm hòa tan sao?

“oa~~” tài xế tắc xi thổi thanh. “Tiểu thư này thật là hạnh phúc ah.”

La Phù không thể trả lời cái gì, chỉ là khiếp sợ đủ khiến cô khó tiêu hóa, nguyên bản nghĩ đến cả đời đều nghe không được lời nói này. Tự nhiên tại đây loại tình huống không thể đến, bất giác quá muộn hoặc rất chậm chọc sao?

Đi vào sân bay, hai người xuống xe, Hạ Vũ Tuyên ôm bả vai La Phù, nhìn trán cô toát đầy mồ hôi lạnh, lại cẩn thận hỏi: “Tự em đi được sao?”

“Có thể.” Cô tự cường, bước bộ, nhưng ngay giây đó cơ hồ gần như té ngã.

Cơ hồ, đúng vậy, bởi vì có anh đã ôm lấy cô, thế là cô an toàn, cả người tựa vào trong lòng anh, không sợ hãi.

“Buông.....” cô thấp giọng ghé vào lỗ tai anh nói lời nói như là mệnh lệnh, không bằng nói là khẩn cầu, tính cô sợ anh, đừng đến quấy rầy lòng của cô nữa!

“Xin lỗi, anh làm không được.” Anh càng nhanh ôm lấy cô, thanh âm này với cô thì càng thấp, như là thờ dài.

Cô cúi đầu, không nhìn mắt anh, cô biết sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với cô. Sẽ hòa tan cô, làm cô mềm lòng, rồi sau đó sẽ bị thương tổn.

Không! Cô mệt mỏi, cô không nghĩ đến một lần nữa, chỉ cần có yêu còn có đau, một khi đã như vậy, yêu thêm nữa làm gì?

Đáp máy bay, trở lại Hoa Liên, ánh mặt trời như đang hôn môi với đất, cô dường như đã có mấy đời cảm thụ, trước khi rời đi cô ôm một tia hy vọng, mà nay tâm cô như cây khô, chỉ hơn mười ngày mà thời gian lại giống mười mấy năm.

“Đến, chúng ta về nhà.” Hạ Vũ Tuyên đỡ cô lên xe, nói cho lái xe địa chỉ.

“Em không cùng anh về phòng ở kia” Chỗ có nhiều chuyện cũ, nhiều hơi thở, cô sợ bản thân mình không thể tự kiềm chế.

“Em phải về nơi em ở, anh đưa em về!”

Anh thỏa hiệp khiến cô kinh ngạc, như thế nào anh lại không hề kiên trì? Hay anh cho rằng đã hết đến trách nhiệm, mang cô bình yên đuổi về Hoa Liên là đủ rồi? Nghĩ đến điều này, nhưng cô lại thấy mất mát, chẳng lẽ cô còn chờ mong cái gì? Không được, cô~ rất yếu đuối!

Dọc theo đường đi hai người không nói gì, đến khi lái xe dừng lại xe, Hạ Vũ Tuyên lại đỡ cô vào nhà, đến khi cô an ổn ngồi vào bên giường.

Cô mở miệng đánh vỡ yên lặng “Cám ơn anh đưa em về. Anh nhất định sẽ bận nhiều việc, xin cứ tự nhiên đi!”

“Chỗ nào anh cũng không đi, anh muốn cùng em một chỗ.” Thế này anh phun ra chân ý. “Em không muốn đến nhà ông bà ngoại, thì anh ở lại nơi này, ở bên em.”

“Anh nói cái gì?” cô nghĩ bản thân mình chắc nghe lắm, như thế nào anh có khả năng rời khỏi phòng ở tràn ngập kí ức nhớ thương? Sợ dĩ anh trở lại Đài Loan, sợ dĩ lựa chọn Hoa Liên, không phải là vì tìm kiếm chuyện cũ thời thơ ấu?

“Ông bà ngoại đối với anh rất quan trọng, nhưng anh chỉ đặt họ ở trong lòng, không nhất định phải ở tại phòng ở đó” Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm tay cô “Hiện tại bắt đầu, nơi nào có em, mới là nhà của anh.”

Anh đã nhốt mình vào phòng kín, lại đi ra lưng không hề lưng đeo cô tịch cùng phong bế, anh hiểu được là vì yêu cô khiến cho anh biết điều gì là quan trọng.

Cô đáp lại cũng là mãnh liệt lắc đầu. “Không cần như vậy! Tuyệt đối em không cần!”

Cùng anh ở trong phòng này, chẳng khác nào sớm chiều ở chung, tránh không khỏi, thiếu không ra, như thế tất yếu sẽ phá hủy phòng ngự của cô, toàn thân cô run run!

“Đừng khần trương, em nằm nghỉ ngơi, anh đi nấu cơm” Anh cũng không cảm thấy kinh ngạc, cũng không cảm thấy bị nhục, nhẹ nhàng mà đỡ cô nằm xuống.

“A?” cô lại càng không dám tin, ngay cả gọt trái táo còn bị đứt tay, anh thì có thể làm ra món gì? Nói không chừng cả muối và đường đều còn không phân biệt được...

Mặc kệ như thế nào cô không miên man suy nghĩ, mệt mỏi chung quy vẫn chiếm thượng phong, khiến cô từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi chìm đi vào giấc mộng. Có lẽ chờ cô vừa tỉnh đến, việc này cũng không chưa từng phát sinh quá, cô vẫn như cũ là cô gái đơn thuần.

Đến khi tỉnh lại, trên bàn đã có một chén canh hải sản, nóng hổi hấp phát ra mùi hương thơm. La Phù vốn tưởng rằng là Hạ Vũ Tuyên mua, nhưng tiếp theo ngẩng đầu vừa thấy, tại phòng bếp một mảnh chiến đấu vừa xảy ra, cô mới tin rằng cái này quả thật là anh làm.

“Lạnh sẽ ăn không ngon, còn nóng em nên ăn đi.” Anh thay cô thổi cho nguội, muốn nhìn thấy cô ăn lúc này. Cuối cùng anh hiểu được tâm tình người làm cơm, chính là hy vọng đối phương tận tình hưởng dụng, tốt nhất một chút cũng không còn sót lại.

Cảm giác này rất giống là yêu, trả giá cho những lúc làm này là chờ đợi đối phương hoàn toàn tiếp nhận. Trăm ngàn lần đừng chọn ghét bỏ, cầu xin toàn bộ đều ăn hết! Bởi vậy anh càng có thể hiểu, lúc cô nấu cơm cho anh ăn, đã dùng bao nhiêu tâm tình, bao nhiêu ôn nhu mới có thể hoàn thành.

Cô hoài nghi liếc anh một cái. “Anh làm sao biết làm?”

“Cũng không khó khăn.” Anh cời tạp dề, xắn tay áo, trong lúc vô ý lộ ra vết thương trên tay, vết cắt, bị phỏng đều có, cô nhìn thấy thật là kinh tâm, còn anh lại làm ra vẻ không sao cả.

“Chờ một chút.” Cô mở ra ngăn kéo bên giường, lấy ra băng dán cá nhân, vì anh nhẹ nhàng dán lên ngón tay.

“Cảm ơn em, La Phù.” Anh chỉ biết, thiện lương như cô, vẫn hiểu ý anh đau, cái này chứng tỏ cô còn có thể cảm động, cũng còn có thể yêu!

“Tiện tay mà thôi” cô cup mắt, nói cho biết đó là lẽ phép cơ bản, nói như thế nào cũng không thể nhìn như không thấy.

Anh không đành lòng, không dám cầu điều gì, dù sao thương tổn vẫn tồn tại, ít nhất đợi cho không hề rỉ máu, thậm chí vậy kết bóc ra, mà anh chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

“Em thử xem hương vị thế nào? Nếu không hợp khẩu vị, anh đi làm lại.”

Chần chờ một lát, cô cầm lấy thìa ăn một muỗng, lại thiếu chút nữa phải nhổ ra. Ông trời, sao lại ngọt? Quá nhiên anh ngay cả đường và muối cũng không phân biệt được, tuy rằng thức ăn đều nấu chín, nhưng tôm ngọt bóc vỏ, hoa xào ngọt, canh cũng ngọt, ăn như thế nào đây.

Hạ Vũ Tuyên nhìn cô ăn hết một chén mới buông, trong lòng thở phào, quả nhiên nước tới chân mới tìm tới Thái phu nhân học nấu, cuối cùng không có uống phí công phu.

“Anh nấu thì không thể lãng phí, anh sẽ ăn hết”

“Không, kỳ thật.....”

Cô không kịp ngăn cản, anh đã thưởng thức mùi vị, khuôn mặt mặt nhăn cùng “Này, đâu phải là món ăn? Em còn có khả năng nuốt trôi!”

Rõ ràng bỏ vừa muốn, cùng tiêu, vì sao lại ra canh hải sản ngọt như vậy? Không có khả năng! Làm sao mà anh lại ngốc như vậy?

Nhìn bộ dạng anh phản ứng quái lạ, không biết vì sao, lại khiến cho cô cảm thấy thả lỏng, nhìn không được nở nụ cười, từ ngày báo lá cải đưa tin, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy vui như vậy. Rất nhiều áp lực chồng chất trong lòng, qua chuyện này mọi thứ trống trải rất nhiều, ông trời, cô vốn là cô gái đáng yêu khi cười à!

“Em cười rất đẹp..... Đẹp quá.” Anh nhìn cô xuất thần, giật mình phát hiện, vì sao từ trước đến nay anh cũng không biết, cô tươi cười như là lễ vật cho anh, trừ lần đó ra cái gì cũng không còn quan trọng.

Hóa ra, trong cuộc sống hạnh phúc đơn giản nhất chính là nhìn người mình yêu mỉm cười, cuộc đời này còn có gì đáng để ao ước nữa chứ!

Cảm nhận ánh mắt đầy nóng bỏng của anh, cô cúi đầu lảng tránh “Em muốn đi ngủ, mời anh về đi!”

“Anh cũng muốn ngủ” Anh khàn khàn nói.

“Anh không thể ngủ nơi này!” Cô mãnh liệt lắc đầu, lại nhìn thấy trong mắt anh tràn ngập ý cười.

“Yên tâm, em ngủ trên giường, anh ngủ dưới sàn.” Anh cời áo khoác, làm gối đầu, lập tức nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Anh có thể nào cái gì cũng không cần cứ như vậy ngủ trên sàn? Rõ ràng muốn cô đau lòng, hoàn toàn là khổ nhục kế! Cô sẽ không có, xoay người đem thể diện nhìn vách tường, cô không thể quay đầu, cô không thể!

Bởi vì, cô sợ một khi quay đầu lại, lịch sử lại tái diễn, yêu say đắm nhưng khi giải quyết lại mang đến đau xót.....

Thời thế có lẽ thực sự đảo ngược! Hạ Vũ Tuyên giống như La Phù nhớ tới những ngày ở chung, chẳng qua lúc này là ở tại phòng nhỏ của cô. Hơn nửa cả ngày anh chiếu cô cô, nấu cơm, mua đồ, giặt quần áo đến quét dọn, đều là anh từng thứ từng thứ học tập.

La Phù không muốn bị cảm động, nhưng cũng không thể nào cự tuyệt, tâm tình mâu thuẫn lần lượt thay đổi, hơn nữa mang thai làm cô không khỏe, khiến cho cô càng rầu rĩ không vui.

Buổi chiều cuối tuần, Hạ Vũ Tuyên lau cửa sổ xong, xoay người nhìn cô nói: “Chúng ta đi ra ngoài một chút, được không?”

Cô lo lắng vài giây, sau gạt đầu, mỗi ngày ở trong phòng đối mặt với anh, cảm giác giám sát lẫn bị buộc chặt đều sẽ làm cho cô nhanh hỏng mắt...

Dĩ vãng là cô lái xe cho anh, hiện tại anh đã thi lấy giấy phép, kỹ thuật lái xe cũng rất tuyệt. Đồi lại là cô ngồi ở ghế phụ, nhìn ngắm phong cảnh chạy qua khỏi cửa sổ, lẳng lặng xuất thần.

Hạ Vũ Tuyên thỉnh thoảng trộm nhìn ngắm cô vài lần, nghĩ rằng làm thế nào thì mới có thể đến gần cô? Cho dù hai người ngay tại bên cạnh, cô vẫn là xa, đụng tới người cô nhưng lại không chạm được tâm hồn cô..

Gần đến bờ biển, La Phù thầm nghĩ mà khóc, trước đây tại bãi biển này theo đuổi anh, ôm lấy anh, rồi sau đó cũng là nụ hôn đầu tiên. Khi đó cô mong mỗi cơ nào, chỉ cần có thể tiếp cận tâm hồn anh, cô nguyện trả giá bất cứ thứ gì.

Mà nay mặc dù anh ở bên cạnh cô, cũng là lúc cô đóng lại cửa tâm hồn, vì sao gần nhau như thế, hai người như cách cả dải ngân hà, vận mệnh sẽ dẫn họ đến kết cục như thế nào đây?

Cô không thể không lặng yên, ngồi ở trên bờ cát, đón gió biển suy nghĩ sâu xa.

Hai người cứ như vậy không phải biện pháp tốt, anh tiếp tục chờ đợi, cô lựa chọn trốn tránh, giống hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không tìm thấy điểm giao nhau, phía trước lại là vô tận, ngày ngày còn chống được đến khi nào?

Hạ Vũ Tuyên không hề bỏ đi áo, không nhảy vào biển lớn, không phải anh không tưởng nhớ nơi này nhưng... anh tự nguyện ở bên cạnh canh chừng cô, chăm chú nhìn mặt cô, đó là anh suy nghĩ sẽ không bao giờ xa rồi thế giới ngay bên cạnh này..

Lúc này, giống như cô không ở bên người anh, hai mắt nhìn phương xa, thỉnh thoảng đánh cái hắt xì.

Anh lập tức cởi áo khoác, khoác lên vai cô “Cẩn thận coi chừng lạnh”

Không hẹn mà như nhau, hai người đều nhớ đến, lúc trước bởi vì cô đánh cái hắt xì, anh bỗng nhiên chiều cổ cô, cưỡng bức cô ngủ lại nhà, mới có đêm hôm đó...luyện ái cùng

Trong lúc nhất thời, cái gì cũng không thể nói nhiều lời, chỉ có nhớ lại ngày xưa ở cùng nhau quanh quẩn cùng, không tiếng động lại mãnh liệt, im lặng mà cố chấp.

Cô thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn, đưa tay ra như muốn gió cuốn đi “Cái gì cũng đều đã trôi đi.”

“Nếu là hai người, nhất định có thể nắm chắc.” Anh cầm tay cô, giữa hai bàn tay đó, tựa hồ không hề có khoảng cách..

Tay anh ấm, cô không khỏi không nghĩ như vậy, đi qua anh là nhiệt độ thấp, hiện tại lại giống ánh mặt trời giúp cô sưởi ấm

“Anh nhất định không chịu buông tay em?” Cô bắt đầu dĩ hời.

“Buông tay em, không bằng buông tay chính bản thân mình.” Anh so với cô còn bắt đầu dĩ hơn, làm một người ký thác tâm hồn ở trên một người khác, đi theo cô thì sống, còn có thể có biện pháp nào sao?

Cơ hồ cô sắp bị đá động, biểu tình anh mờ mịt, khiến cô thầm nghĩ muốn ôm anh, nhưng mà cho dù có ôm lòng vẫn đau, bởi vậy cô lựa chọn buông tay ra, nhìn phía mặt biển nói “Em muốn đi giáo hội một chút”

“Hào, chúng ta đi.” Anh nguyện làm hết thấy mọi chuyện, chỉ cầu cô vui vẻ.

Nửa giờ sau, bọn họ lái xe đi vào giáo hội Thiên Ân, La Phù nhìn anh nói “Anh cứ ở bên ngoài chờ, tự em vào là được rồi.”

“Ừh.” anh không muốn miễn cưỡng cô, có lẽ cô cần một mình, không gian riêng.

Bây giờ giáo hội lập thêm viện cô nhi, rất nhiều kí ức thời thơ ấu, La Phù nhớ trước đây bản thân mình, một hy vọng có nhân ái, chỉ là tiểu cô nương, vì muốn làm cho người khác vui, nên sẽ không tùy hứng, sẽ không sinh khí, như vậy mọi người đều thích cô.

Tiểu cô nương ấy rất cần tình yêu, lại đã quên yêu chính bản thân mình, mà nay lớn lên cô cũng không như vậy? Cái gì cũng không quan tâm, liền yêu thương một người không hiểu yêu là gì, cho đến khi bản thân mình đầy thương tích mới hiểu được, bị ai cỡ nào khi không yêu chính bản thân mình..

Cô còn có thể liều lĩnh yêu lần nữa sao? Cô không xác định, bản thân liệu còn có dũng khí không? Trưởng thành, có lẽ chính là theo giáo huấn cho nên bảo thủ!

“La Phù!” bỗng nhiên một thanh âm truyền đến, đó là La Thu Nhận, bà đã biết tin tức La Phù, chờ mong hôm nay gặp mặt.

La Phù nhào vào người La Thu Nhận, giống tiểu cô nương làm nũng. “La tu sĩ!” ôm ấp này từ nhỏ chính là cảnh tránh gió của cô, hiện tại cũng tạo cho cô ấm áp cũng an ủi.

“Đứa con ngoan của ta, ta nghe nói con bị bệnh, hiện tại đã tốt rồi sao?” La Thu Nhận nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, tuy rằng khí sắc tốt lắm, nhưng ánh mắt lại biểu lộ bị thương..

“Con mệt mỏi quá, quá mệt mỏi” “La Phù chỉ có thể cười khổ.

“Đến đây, theo ta đi một chỗ, sẽ cho con năng lượng.” La Thu Nhận dắt tay cô, chậm rãi đi vào giáo đường.

Đi vào cửa, La Phù phát hiện bên trong giáo đường đã trang hoàng lại, trừ bỏ pho tượng, tọa ý, giảng đường còn là hoàn toàn mới, còn cắm đầy hoa Bách Hợp, Mân Côi, đầy Hồng trắng, trong thánh khiết mang theo vui sướng, giống như nghênh đón một tương lai sáng lạn.

“Ai chuẩn bị kết hôn vậy? Đẹp quá.” La Phù sợ hãi than.

“Ta cũng biết, rất đẹp.” La Thu Nhận gật gù đầu, không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi: “Nói cho ta biết, từ nhỏ con có nguyện vọng gì?”

“Nguyện vọng của con?” La Phù cúi đầu nghĩ, tại đây nghĩ lại trước kia, ở trước mặt Chúa, cô thành thực nói “Chính là có cái nhà! Vô cùng đơn giản, có ba, mẹ cùng đứa nhỏ, mỗi ngày trải qua những ngày tháng bình thường nhưng lại quá hạnh phúc”

“Đây là một nguyện vọng thật vĩ đại.” La Thu Nhận vỗ vỗ bả vai cô “Nhưng con cần rất nhiều dũng khí cùng tin tưởng, mới có thể đạt được.”

“Con sợ con không có biện pháp..... Bị thương là rất đau.” Ở trước mặt La nữ tu sĩ, La Phù không cần che dấu đau xót.

La Thu Nhận vì cô vén lên tóc che đi khuôn mặt, lộ ra cặp mắt thẳng thắn chưa từng ngại ngùng “ Con không phải là người sợ bị thương, ta nhớ rõ, ta giáo dục phương pháp với con là toàn tâm toàn lực khi yêu.”

“Cho dù con sẽ khóc? Sẽ lại tan nát cõi lòng?”

“Đúng vậy.” La Thu Nhận lấy ngữ khí khẳng định, nói. “Đừng quên con gọi là La Phù, con chính là yêu, vĩnh viễn không tắt yêu. Người yêu vốn sẽ mang đến thương tổn, nhưng này là trưởng thành cũng là lĩnh ngộ, con mới có thể càng hiểu được như thế nào đi yêu người.”

“Thật vậy chẳng?” La Phù như đã lĩnh ngộ, lại sợ bản thân mình không chịu nổi.

La Thu Nhận chuyển đề tài. “Hạ Vũ Tuyên tìm đến ta, tu sửa giáo đường là chủ ý của cậu ta, cũng là cậu ta quyên tiền. Cậu ta nói vì muốn ở trong này kết hôn với con, cậu ta sẽ tài trợ giáo đường vĩnh viễn, còn có hoa này là chờ có một ngày con gặt đầu, cậu ta có thể lập tức mang con đến đây kết hôn.”

“Này.....” La Phù kinh ngạc cực, cô không nghĩ tới anh sẽ suy nghĩ đến nhiều như vậy, còn cụ thể hành động đến những chuyện này!

“Ta hỏi cậu ta, nếu La Phù cả đời cũng không gặt đầu thì sao? Cậu ta nói cậu ta vẫn là mỗi ngày chuẩn bị tốt hoa, cậu ta vẫn chờ đợi, cho dù con không chịu đáp ứng, ít nhất thượng đế có thể nhìn đến thành tâm của cậu ta, có lẽ có trời xanh nhận lời nguyện vọng này. Mặc kệ cậu ta có cùng con đi lên thăm hông hay không cậu ta vẫn kiên trì mỗi ngày giữ nguyên giáo đường như thế này, để cho bất kỳ đôi tình nhân nào đó, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây cử hành hôn lễ!”

La Phù rung động lớn, hóa ra Hạ Vũ Tuyên không chỉ học được yêu bản thân mình, thậm chí học được yêu người khác.

Một loại tên là ma pháp cảm động, lại chạm lên người cô, dần dần hoạt động lo sợ, trấn an thương cảm, đó là cô không thể ngăn cản biến hóa, tựa như gió biển cần thổi bay sóng biển, sóng biển cần hướng về bờ biển, nước suối yêu nhất định lại xuất hiện mạnh.

La Thu Nhận lựa lời nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, ta từng hoài nghi cậu ta là có phải có năng lực làm người yêu con? Nhưng trải qua chuyện này, ta xác định cậu ta có trời cho, chính là cậu ta chưa từng sử dụng, con là người đầu tiên cũng là người cuối cùng đối với cậu ta, mà cậu ta cần cơ hội học tập, phạm sai lầm tài năng càng thành thực, hy vọng các con đừng tra tấn lẫn nhau nữa”

La tu sĩ nói giống như mặt trời mọc trên biển, vừa mới bắt đầu thì chẳng phân biệt được đâu là mặt trời, nhưng dần dần hình thành hình dáng, đó là giống như sóng triều bàn vịnh hằng chân lý.

La Phù trầm nghĩ vài giây, cuối cùng quyết định. “ Con nghĩ con cần tìm anh ấy nói chuyện. . .”

La Thu Nhận mỉm cười gật đầu. “Đưa con của ta hãy dừng cảm yêu đi!” Đây là bà đối với La Phù hy vọng lớn nhất cùng chúc phúc.

Đi ra giáo đường, La Phù nhìn đến một hình ảnh bất khả tư nghị --

Ở trong quảng trường nhỏ, bọn nhỏ trong ấu viện đều tươi cười, bọn họ đang ở chơi một trò chơi gọi là – bắt quỷ. Làm một người lấy khăn bịt mắt, vờn hai tay tìm quỷ khắp nơi, người bên cạnh vỗ tay hoặc nói chỉ dẫn phương hướng.

“Đi lên phía trước một chút! Bên trái, bên trái!” Bọn họ hưng phấn kêu to, chờ quỷ bị nắm đến.

Mà người bị bịt mắt tất nhiên chính là Hạ Vũ Tuyên, chỉ thấy hai mắt anh đều bị bịt kín, hai tay vờn ra đi về phía trước, tìm kiếm chung quanh kẻ chết thay.

La Phù nhu dụi mắt, không thể không tin nổi, Hạ Vũ Tuyên thật sự thay đổi, lúc trước anh không muốn đi đến nhà ăn, không chịu nhận thức người khác, giống như ân sĩ quái gở, mà nay anh bị bọn nhỏ chạy loạn chạm vào, loạn chỉ huy, lại vui vẻ chịu đựng, đào đạt tươi cười.

Nhóm bọn trẻ vừa thấy đến La Phù xuất hiện, không hẹn mà cùng hòa theo chỉ hướng cô, lần trước vị này đại ca ca chơi trò “điều hâu trào con gà con”,

không phải ôm chặt La Phù tỷ tỷ không buông sao? Lúc này cũng làm cho anh ấy ôm cái đã nghiền đi!

“Ở phía trước, bên phải, đi lên phía trước, mau bắt đến!” Bọn nhỏ đều kêu to, chỉ dẫn Hạ Vũ Tuyên đi hướng tới La Phù.

La Phù tựa vào góc tường không thể nhúc nhích, mắt thấy Hạ Vũ Tuyên đi bước một đi hướng đến cô, thẳng đến bàn tay to của anh đụng tới cô, ôm lấy cả người cô, cao giọng hô to: “Còn muốn chạy? Ta bắt được!”

Vốn dĩ anh chờ mong nghe được tiếng kêu của đứa trẻ, tiếng cười, không dự đoán được anh ôm lấy một thân hình có hương hoa lài, thân thể mềm mại, ngoại trừ nhẹ nhàng run run cùng thờ dốc, không có phản ứng gì.

Không nên nghĩ nhiều, anh xác định anh bắt đến ai, đây là mục tiêu của anh đúng vậy anh không bao giờ nữa buông ra.

“Anh tìm được em, có thể..... Có thể không cần buông ra không?” Anh cười, mang đau thương cùng khẩn cầu nói.

Cách cái khăn bị mất, La Phù nhìn không thấy mắt anh, nhưng cô cảm thụ thật sự rõ ràng, cô đang bị anh yêu, chính là cô đang chờ đợi một ngôi nhà? Mặc kệ bên ngoài bao nhiêu mưa gió, chỉ cần trở lại vòng tay anh ôm ấp, chính là an tâm, chính là yên tĩnh.

Không thể nếu không yêu nhau, cô hiểu được, sinh mệnh quá ngắn, thời gian rất quý giá, nếu người sợ đau mà không dám yêu, so với cái gì cũng đều bi ai hơn.

Thế là cô lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, nhìn anh nói “Nếu không nghĩ buông ra, thì vĩnh viễn không cần buông ra.”

Nghe nói như thế, anh kéo khăn bị mất, vọng tiến nhìn đôi mắt thâm tình của cô. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh nhìn thấy trong mắt hiện lên tình yêu, đó là điều anh đã chờ rất lâu, mộng đẹp mong nhớ ngày đêm.

Hai người không nói gì chăm chú nhìn, chân thành, tín nhiệm, cảm động đều ở trong đó trao đổi, cuối cùng, anh hôn trụ cô muốn nói lại thôi thần, nếu có chút ngôn ngữ không thể nhấn chìm, hay dùng hôn mà nói đi!

Trong quảng trường vang lên tiếng vỗ tay cùng hoan hô, bọn nhỏ hưng phấn lại thẹn thùng nhìn một màn, nguyên lai người lời yêu nhau chính là có chuyện như vậy, chờ bọn hắn lớn lên nhất định cũng muốn đắm luyến ái!

Một tháng sau, giáo đường Thiên Ân.

bọn nhỏ, đánh đàn, cũng xướng khởi thánh ca, khách quý đang ngồi đều lên tinh thần, nín thở chờ.

Đây là hôn lễ nho nhỏ, đơn giản, cũng rất ấm áp, khách quý bao gồm đôi vợ chồng mới cưới Thạch Tĩnh Lam cùng Trịnh Minh Khiết, tân tình nhân Bành Trí Bình cùng Vương Tĩnh Doanh, còn có ông bà chủ cửa hàng hoa quả đã đợi thật lâu.

Lễ phục của chú rể cùng tân nương do Áo Tư Đình tự mình thiết kế, ông ta cũng có mặt dùng máy chụp ảnh ghi lại hình ảnh đẹp nhất, xinh đẹp không nhất định nằm trong long trọng huy hoàng, có khi đơn thuần tao nhã càng vĩnh hằng.

Ngoài ra, nữ tu sĩ giáo hội Thiên Ân cùng bọn nhỏ đều tham dự, bọn họ cũng nguyện góp công trong hôn lễ, tấu nhạc tấu nhạc, ca hát ca hát, còn có hai vị đàn nhàn hoa hồng.

Thanh âm du dương, Thái Nho Minh nắm tay La Phù, từng bước một, theo cửa chậm rãi đi qua hồng thảm, đem tân nương mặc lụa trắng giao cho chú rể.

“Con gái chúng ta La Phù nàng là cô gái tốt.....” Thái Nho Minh vừa nói vừa nghẹn ngào, ánh mắt cái mũi tất cả đều đỏ. “Từ hôm nay trở đi liền giao cho cậu, mời cậu hảo hảo chiều cố nàng, còn có tôn nhi sắp xuất thế. “

Lúc trước hai đứa con ông ta cưới vợ, tâm tình của ông ta còn chưa kịp kích động giờ phút này bách phân chi nhất, hóa ra gả con gái lại cao hứng lại sầu não như vậy..

“Con hứa, cảm ơn ba.” Hạ Vũ Tuyên nắm tay tân nương, trịnh trọng đồng ý.

La Phù đã nhận thức Thái viện trưởng cùng Thái phu nhân làm cha mẹ, lúc này Lí Nhã Mai ngồi ở xem lễ, vừa cười vừa khóc, nắm khăn tay, cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Mọi người chứng kiến cha sức chúc phúc cho hôn lễ, sau khi tuyên bố trao đổi nhân nói: “Chú rể có thể hôn tân nương.”

Hạ Vũ Tuyên vén khăn che mặt tân nương, nhìn thấy cô xấu hổ, mỉm cười, anh nhìn không được muốn hét của tên cô--

“La Phù, La Phù của anh”

Chỉ có cô là hiểu được, anh kêu gọi là đang nói: “Yêu, tình yêu của anh”

Thí nghiệm tình yêu dĩ nhiên chấm dứt, sắp triển khai là tình yêu nhân sinh, bọn họ sẽ nắm tay nhau, đi qua mỗi một trạm sinh mệnh cho đến khi đến nhắm mắt lại, tay trong tay nắm chắc, không phải thời gian nào cũng trôi đi hay sao, nhưng triều lãng vẫn là trong trí nhớ vĩnh hằng.

Xuyên qua thủy tinh cửa sổ nhìn ra bên ngoài giáo đường, ánh mặt trời Hoa Liên lóng lánh, trời xanh trong trãi, mây trắng từ từ, toàn bộ đau thương đều theo gió mà đi, chỉ có yêu thương tràn đầy trong lòng người yêu nhau.

---Toàn Văn Hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Thí Nghiệm Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.